Mircea Bucin

Comentariu la

Crata Repoa

sau

Inițierea

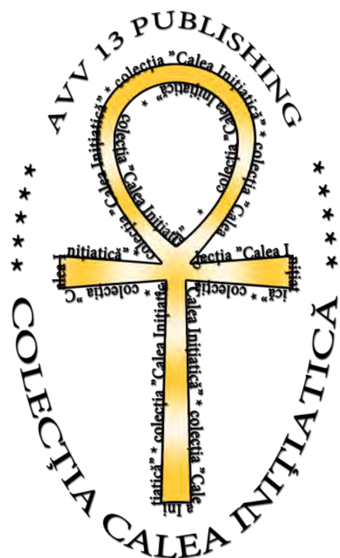
în

Vechea Societate Secretă

a

Preoților Egipteni

AVV 13 PUBLISHING
COLECȚIA CALEA INIȚIATICĂ

Mircea Bucin

Comentariu la

Crata Repoa

sau

Inițierea

în

Vechea Societate Secretă a Preoților Egipteni

AVV13Publishing
Cluj-Napoca, 2015

Comentariu la CRATA REPOA sau Inițierea în vechea Societate secretă a Preoților Egipteni.

traducere, editare, comentariu: **Mircea Bucin**

coperta: **Mircea Bucin**

ediție îngrijită de **Horia Barbu**

la data de 25.04.2015, în cadrul colecției **”Calea Inițiatică”**.

www.avv13publishing.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BUCIN, OLIMPIU-MIRCEA

Crata Repoa sau Iniţierea în Vechea Societate Secretă a Preoţilor Egipteni / Mircea Bucin. - Floreşti : AVV 13 Publishing, 2015

Index

ISBN 978-606-93950-1-1

061.236

Materialul folosit (broșura din 1770 și manuscrisul textului) au fost puse la dispoziție de către Ordinul Sodalitas Rosae+Crucis & Solis Alati. Publicarea acestor materiale se face cu acordul Frater A.V.I.A.F., Imperator al SRC&SSA.

Textul ordiginal ”Crata Repoa oder Einweihungen in der alten geheimen Gesellschaft der Egyptischen Priester” 1770, se află în domeniul public cu sprijinul Sodalitas Rosae+Crucis & Solis Alati. http://www.rosae-crucis.net/

ISBN: 978-606-93950-1-1

Crata Repoa

oder

Einweihungen in der alten geheimen Gesellschaft der Egyptischen Priester

1770.

Vorbereitung

zur Einweihung in Crata Repoa.

Wenn jemand Lust hatte, in die Gesellschaft von Crata Repoa zu treten, so muste er zuvorderst von einem solchen Eingeweihten besonders empfohlen werden. Gemeiniglich geschahe dieses von dem Könige selbst durch ein Schreiben an die Priester. Die Priester wiesen ihn aber zuerst von Heliopolis ab, zu den Lehrern von Memphis, von Memphis wurde er nach Theben verwiesen. a.) Endlich ward er beschnitten. b.) Gleich darauf wurden ihm gewisse Speisen untersagt. c.) und er durfte keinen Wein mehr trinken, als bis er in dem höhern Grad, nur dann und wann Erlaubniss dazu erhielt. Endlich muste er einige Zeit gleich einem Gefangenen viele Monathe hindurch, seinen eigenen Gedanken überlassen, in einer unterirrdischen Höle zubringen. Sie gaben ihm die Erlaubniss seine Gedanken aufzuschreiben,

INTRODUCERE

Cartea de faţă cuprinde o analiză din punct de vedere istoric, dar mai ales simbolic, a textului publicat în 1770, scris în germana veche sub forma unei broşuri de 30 de pagini. Cu timpul au apărut şi alte ediţii ce conţineau anumite corecţii în 1778 şi 1785, dar şi traduceri cum ar fi cea din 1821 în franceză realizată de Anton Bailleul sub recenzia lui Jean Marie Ragon, sau cea în engleză apărută în revista *Kneph* a Suveranului Sanctuar al Ritului Antic şi Primitiv de Memphis-Misraim al Angliei şi Irlandei, în 1882 realizată de către John Yarker. Ţin să menţionez o abordare ceva mai recentă a subiectului şi anume cea a lui Manly P. Hall ”Francmasoneria Egiptului Antic” publicată în 1937 în care pe lângă traducerea în engleză, autorul inserează spre comparare ”Iniţierea lui Platon”. De asemenea Nick Farrell face un comentariu interesant în cartea sa ”Calea ascunsă din spatele iniţierii sau Crata Repoa decodată”, apărută în 2014.

Acest text nu a fost tradus sau publicat în limba română, şi nici nu este cunoscut la noi în ţară decât de un număr restrâns de oameni. Am considerat importantă apariţia lui în viaţa iniţiaţilor, şi nu numai, din România pentru importanţa acestui text în sine. Originile şi învăţăturile ordinelor iniţiatice ar trebui să fie cunoscute pentru a putea înţelege rostul Franc-masoneriei, al sistemelor de grade înalte sau laterale ale riturilor, dar şi pentru a deschide noi orizonturi pentru alte Ordine Iniţiatice care, din păcate, în afara câtorva iniţiaţi prin Europa şi America, lipsesc cu desăvârşire. Şi aici mă refer la ”şcolile de misterii vestice” şi la învăţăturile şi tradiţiile lor.

Am ales ca punct de pornire textul publicat iniţial în 1770. Structura textului publicat în broşura iniţială trasează un sistem iniţiatic în şapte grade, cu un preambul în care este descrisă primirea candidatului, şi la final o formă de organizare ritualică a banchetelor. De asemenea în broşură ne este prezentată şi îmbrăcămintea iniţiatorilor, în funcţie de oficiul lor.

Am folosit o scanare a broşurii în cauză pentru a realiza două traduceri. Prima din ele este o traducere cât mai exactă cu putinţă a textului german, pe care am ales să o public în paralel cu textul original, facsimil, la începutul cărţii. A doua traducere este una adaptată, în oarecare măsură mai artistică, pe care am inserat-o la începutul comentariului fiecărui capitol în parte.

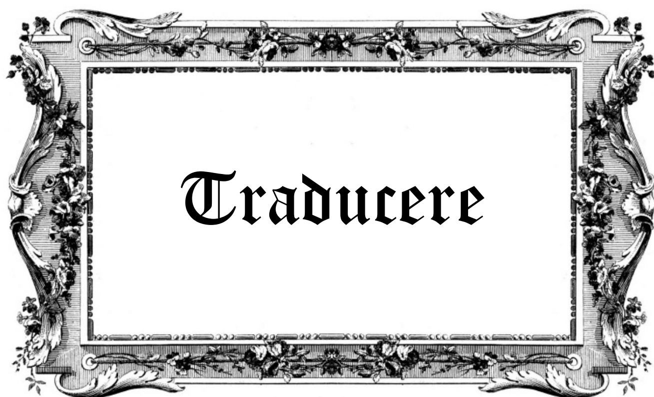
Prin urmare, cartea de faţă poate fi împărţită în două, textul original cu traducerea în limba română, şi comentariul la acest text. În comentariu am făcut referire la Ordinul Franc-masonic în special, dar şi la anumite puncte de legătură între ”Crata Repoa” şi alte şcoli de mistere vestice. Am ales acest mod de exprimare pentru că orice comentariu nu poate să fie decât o viziune proprie, şi astfel am lăsat libertatea fiecăruia de a folosi materialul original şi traducerea lui mot-a-mot pentru un eventual studiu personal. Nimeni nu poate pretinde că deţine Adevărul absolut, doar dacă este nebun sau arogant, trăsături improprii oricărui Iniţiat.

Ce îmi dă competenţa să realizez acest comentariu sau măcar această traducere? În primul rând cunoştinţele de limbă germană şi ale scrierii limbii germane vechi, acumulate de-a lungul anilor de studiu. Iar din punct de vedere al conţinutului textului, o oarecare experienţă în Franc-masonerie prin practicarea Ritului Scoţian Antic şi Acceptat şi a Ritului Antic şi Primitiv de Memphis-Misraim, studiul în cadrul diverselor tradiţii vestice precum Ordinul Golden Dawn, Ancient and Mystical Order Rosæ Crucis, Builders of the Adytum, Brotherhood of Light, Cercle International de Recherches Culturelles et Spirituelles, Societas Rosicruciana in America, susţinut de o reală pasiune pentru ezoterism şi o vastă lectură ”de specialitate”.

Ce rost ar avea să menţionez toate acestea? Din simplul motiv că pentru a putea pătrunde

misterele iniţierii, pentru a cunoaşte tradiţia iniţiatică şi pentru a putea trăi conform învăţăturilor iniţiatice trebuie să ne dedicăm timp, energie şi resurse materiale. Trebuie să citim, să studiem şi să medităm asupra celor întâlnite. Cine crede că titlurile sau apartenenţa la un Ordin Iniţiatic, oricât de titrat ar fi, îi vor aduce automat vreun beneficiu şi vor putea trăi manifestările tradiţiei ordinului fără efort personal şi multă muncă, se înşeală amarnic şi dacă nu este dispus să facă aceste sacrificii, mai bine pleacă, pentru că va fi în scurt timp dezamăgit. Titlurile, gradele, decorurile şi bijuteriile fiecărei trepte în oricare sistem iniţiatic sunt doar forma pe care ordinul o manifestă. Frumuseţea şi realitatea a ceea ce transmite Ordinul pot fi accesate doar în profunzimea lui, în esenţă – acolo sunt depozitate adevăratele mistere ale tradiţiei iniţiatice.

”Tăcerea este limba divinității, restul sunt traduceri slabe ” **- Rumi**

CRATA REPOA.

Oder

Einweyhungen

in der

alten geheimen Gesellschaft

der Egyptischen Priester.

1770.

From the archive of
Sodalitas Rosae+Crucis & Solis Alati

CRATA REPOA

sau

Inițierea

în

vechea Societate secretă
a Preoților Egipteni

1770

din arhivele
Sodalitas Rosae+Crucis et Solis Alati

Vorbereitung
zur Einweihung von Crata Repoa.

Wenn jemand Lust hatte, in die Gesell- sellschaft von Crata Repoa zu treten, so mußte er zuvörderst von einem solchen Eingeweyheten besonders empfohlen werden.

Gemeiniglich geschahe solches von dem Könige selbst, durch ein Schreiben an die Priester.

Die Priester aber wiesen ihn zuerst von Heliopolis ab, zu den Lehrern von Memphis;

Pregătirea
pentru Inițierea în Crata Repoa

Dacă cineva dorea să fie primit în Societatea Crata Repoa, prima dată trebuia ca un Inițiat să îl recomande.

De obicei, acest lucru se întâmpla de la însuşi Regele, printr-o scrisoare către Preoți.

Preoții însă îl respingeau din Heliopolis şi îl trimiteau la învățătorii din Memphis;

von Memphis wurde er nach Theben verwiesen a).

Endlich wurde er beschnitten b).

Gleich darauf wurden ihm gewisse Speisen untersagt c), und er durfte keinen Wein mehr trinken, als bis er in dem höhern Grad nur dann und wann dazu Erlaubnis erhielt.

Endlich mußte er einige Zeit, gleich einem Gefangenen, viele Monate hindurch, seinen eigenen Gedanken überlassen, in einer unterirrdischen Höle zubringen. Sie gaben ihm die Erlaubniß, seine Gedanken aufzuschreiben, welche sorgfältig untersucht wurden, um den Verstand des neuen Mitgliedes kennen zu lernen.

Darnach wurde er in einen Gang, mit Hermessäulen besetzt, geführt, worauf Sittensprüche waren, die er auswendig lernen mußte d).

So

---

a) Porphyrius de vita Pythagorae.

b) Herodotus Lib. 2. Clemens Alexandr. Stromat. I.

c) nämlich Hülsenfrüchte und Fische.

d) Jamblychus de Mysteriis. Pausanias Lib. I. erzählt ausdrück-

de la Memphis era respins şi trimis la Teba. **a)**

Acolo era circumcis. **b)**

Imediat după aceea îi erau interzise anumite mâncăruri **c)** şi nu mai avea voie să bea vin decât după ce ajungea la un Grad mai înalt şi obținea permisiunea să o facă.

În cele din urmă trebuia, la fel ca un prizonier, mai multe luni, adâncit în gândurile sale să petreacă timp într-o peşteră subterană. Îi dădeau voie să îşi scrie gândurile care erau pe urmă analizate cu atenție pentru a cunoaşte mintea noului membru.

Pe urmă era condus printr-un culoar susținut de Coloanele lui Hermes pe care erau expuse precepte morale pe care acesta trebuia să le învețe pe de rost. **d)**

a) Prophyrius de vita Pythagorae
b) Herodotus Lib.2. Clemens Alexandr. Stromar. I.
c) şi anume păstăi şi peşte
d) Jamblychus de Mysteriis. Pausanias Lib. I povesteşte explicit că acestea se găseau în locații subterane lângă Teba.

So bald er diese auswendig wußte, kam Thesmosphores e) zu ihm. Er hielt eine starke Peitsche in der Hand, um den Pöbel vor dem Thor der Profanen aufzuhalten, durch welches er den neu Einzuweyhenden führte.

Dem Eingeweyhten wurden die Augen verbunden, und seine Hände mit starken leimernen Bändern gefesselt.

Erster Grad
des Pastophoris oder Lehrlings,
der die Thüren des Eingangs zu dem Thor der Menschen zu bewachen hat.

So bald der Lehrling in der Grotte zubereitet worden, so nahm ihn der 1) Thesmosphores

drücklich, daß solche in gewissen unterirrdischen Behältnissen, nahe bey Theben, gestanden.

e) der Introdocteur. Die Endigungen der Namen, so sonst auf us zu gehen pflegen, sind hier mehrentheils, nach Egyptischer Mundart, in es und os verwandelt.

1) Apulejus de Metam Lib. XI.

De îndată ce le-a învățat pe de rost venea la el Thesmosphores **e)**. El ținea în mână un bici puternic cu care ținea la distanță gloata, de Poarta Profanilor prin care urma să îl conducă pe postulant.

Candidatului la inițiere îi erau acoperiți ochii iar mâinile îi erau legate cu fâşii de pânză, rezistente**.**

Primul grad
Pastophoris sau Ucenic
Cel care avea datoria de a păzi intrarea care duce spre Poarta Oamenilor

De îndată ce Ucenicul, în grotă, era pregătit, era luat de către **1)** Thesmosphores

e) prezentatorul. Terminațiile numelor care de obicei se termină în ″us″ sunt aici transformate în ″es″ şi ″os″, în conformitate cu dialectul egiptean.
1) Apuleius de Metam. Lib. XI.

phores bey der Hand, und führte ihn vor das Thor der Menschen 2).

Bey seiner Ankunft schlug der Thesmosphores einen älteren Pastophoris, der zur Bewachung der Thüre außerhalb gestellt war, auf die Schulter, der alsdann den Lehrling durch ein Anklopfen an der Thür des Eingangs meldete 3).

Nach einigen an ihn geschehenen Fragen, eröffnete sich das Thor der Menschen, und wurde der neu Eingeweyhte eingelassen.

Hier wurde er von dem Hierophantes wegen verschiedener Sachen befragt, worauf er genaue Antwort geben mußte 4).

Darnach führte man den Lehrling in der Birantha herum 5). Während dieser Zeit verur-

2) Cicero de Legibus Lib. 2. Mysteriis ex agresti immanique vita exculti ad humanitatem, et mitigati sumus.

3) vide Erklärung einer Egyptischen Spitzsäule, worauf diese Handlung natürlich abgebildet ist.

4) Plutarch in Lacon. Apoph. verb. Lysander.

5) vide Histoire du Ciel Tom. I. p. 44.

de mână şi condus în fața Porții Oamenilor **2)**.

La sosirea lor Thesmosphores îl bate pe umăr pe un mai vechi Pastophoris, care era pus să păzească poarta în exterior, şi care atunci îl anunță pe Ucenic printr-o bătaie în poartă **3)**.

După câteva întrebări adresate lui, se deschide Poarta Oamenilor şi noul inițiat este lăsat să intre.

Aici era întrebat de către Hierophantes despre mai multe chestiuni la care trebuia să dea răspunsuri exacte **4)**.

Pe urmă Ucenicul era purtat prin Birantha **5)**. În acest timp se producea

2) Cicero de Legibus Lib. II. Misteriis ex agresti imanique vita exculti ad humanitatem, et mitigati sumus.

3) analizează explicația uneia dintre Coloanele Egiptene, pe care este reprezentată natural această acțiune.

4) Plutarch în Lacon. Apoph. Ver. Lysander.

5) vezi Histoire du Ciel Tom. I. p. 44.

fachte man einen künstlichen Wind, und ließ über den Eingeweyhten regnen. Die Blitze fuhren ihm ins Gesicht, und schreckliche Donner erschütterten sein Gehör 6).

Wenn nun der Lehrling durch nichts erschrocken werden konnte, so wurden ihm von dem Nenies oder Gesetzleser die Verfassungen von Crata Repoa vorgelesen, welche er billigen mußte.

Hatte er sich denenselben völlig unterworfen, so führte ihn der Thesmosphores vor den Hierophanten, vor welchem er mit entblößten Knien sich niederwerfen mußte, und indem man auf seine Kehle die Spitze eines scharfen Schwerdts setzte, muste der Lehrling Treue und Verschwiegenheit angeloben, wobey Sonne, Mond und Sterne, als Zeugen der Wahrheit, angerufen wurden 7).

A 4 Nach

6) Euseb. Cesar. Praeparat. Evangel. Clemens Alexand. Admonit. ad Gent.

7) Alexander ab Alexandro Lib. V. Cap. 10.

un vânt puternic şi ploia era lăsată să cadă asupra Inițiatului. Fulgerele îi treceau prin față şi tunete înfricoşătoare îi zguduiau auzul **6)**.

Dacă Ucenicul nu poate fi speriat de nimic, Menies sau cititorul legii, îi citea Constituțiile Crata Repoa pe care el trebuia să le accepte.

Dacă se supune întrutotul acestora, Thesmosphores îl conduce în fața Hierophantes-ului unde, cu genunchii dezveliți, el trebuia să îngenuncheze şi, cu vârful ascuțit al unei săbii pe gât, Ucenicul trebuie să jure fidelitate şi tăcere, în timp ce soarele, luna şi stelele sunt invocați ca martori ai adevărului **7)**.

6) Euseb. Cesar. Praeparat. Evangel. Clemens Alexand. Admonit. Ad Gent.
7) Alexander ab Alexandro Lib. V. Cap. 10.

Nach diesem Eide eröffnete man dem Lehrling die Augen, und stellte ihn zwischen zwo Säulen, so Betilies hießen und viereckigt waren 8).

Zwischen diesen beyden Säulen lag eine Leiter von sieben Sprossen, mit acht Thüren von verschiedenen Matatten 9). Man erklärte aber nicht gleich dem Lehrling diese Figuren, sondern der Hierophantes hielt folgende Rede:

„Ich wende mich zu euch, die ihr das Recht „habt, mich anzuhören. Schließet alle Thüren „vest zu, damit die Profanen und die Spötter „nicht hinein kommen mögen. Ihr aber Mené „Musée oder Kinder der Arbeit der himmlischen „Untersuchung, höret meine Rede! Ich trage „euch große Wahrheiten vor. Hütet euch vor „Vorurtheilen und Leidenschaften, welche euch von „dem rechten Wege der Glückseligkeit entfernen

8) Euſeb. demonſtr. Evang. Lib. I.

9) Origenes cont. Celſ. p. 341. de Trad. de Bouhereau. Diction. de Chauffepié Tom. IV. p. 834.

După jurământ îi sunt eliberați Ucenicului ochii şi este pus între două coloane care se numeau Betilies şi erau pătrate **8)**.

Între aceste amândouă coloane se afla o scară cu şapte trepte, şi cu opt uşi din diverse Metale **9)**.

Nu îi erau explicate imediat Ucenicului aceste forme, dar Hierophantes ținea următorul discurs:

”Mă adresez vouă, celor care aveți dreptul să mă ascultați. Închideți toate Porțile bine, astfel încât profanii şi batjocoritorii să nu poată intra. Voi însă Mene, Musée sau Copii ai Lucrării de cercetare a cerurilor, ascultați discursul meu! Vă împărtăşesc mari adevăruri. Feriți-vă de Prejudecăți şi de Pasiuni, care vă îndepărtează de pe drumul corect al fericirii. Îndreptați-vă gândurile către Divina ființă şi aveți-o mereu în fața ochilor voştri astfel încât prin aceasta să vă ghidați inima şi mintea. Când veți vrea să păşiți pe drumul sigur al fericirii,

8) Euseb. Demonst. Evang. Lib. I.
9) Origens cont. Cels. p.341. de Trad. De Bouheran. Diction. De Chauffepie Tom. IV. p.834.

„werden. Richtet eure Gedanken auf das „göttliche Wesen, und lasset dasselbe stets vor „euren Augen seyn, um dadurch euer Herz und „Sinne zu lenken. Wenn ihr den sichern Pfad „der Glückseligkeit betreten wollt, so bedenkt, daß „ihr stets vor den Augen des Allmächtigen ein„hergeht, der die Welt erschaffen. Es ist das „einzige Wesen, welches alle Dinge erhält und „hervorgebracht hat, und das von sich bestehet. „Er siehet alles. Kein Sterblicher kann ihn sehen, „und kein Mensch wird sich seinen Blicken ent„ziehen„ 10).

Nach dieser Rede zeigten sie dem Lehrling an, daß die Leiter, über deren Sprossen er gehen müßte, ein Sinnbild der Seelenwanderung wäre. Ferner belehrten sie ihn, daß die Namen der Götter eine ganz andere Bedeutung hätten, als das Volk glaubte.

10) Euseb. Praeparat. Evang. I. 13. Clemens Admonit. ad Gent.

gândiți-vă că în fața ochilor voştri este Atotputernicul, cel care a creat Lumea. Este singura entitate care a creat şi a manifestat toate lucrurile, şi care este compusă din ea însăşi. El vede totul. Nici un muritor nu îl poate vedea şi nici un om nu poate să se sustragă privirilor lui **10)**."

Pe urmă îi arătau Ucenicului că scara, pe treptele căreia trebuia să calce, este un simbol al căutărilor sufleteşti. Apoi îl învățau că numele divinităților aveau alt înțeles față de cel pe care îl credea poporul.

10) Euseb. Praeparat. Evang. I. 13. Clemens Admonit. Ad Gent.

Sie erklärten ihm die Ursachen von den Winden, Bliß und Donner. Kurz, dieser Grad war der Naturlehre gewidmet.

Dazu zählten sie die Anatomie und die Arzeneykunst.

Sie lehreten auch die symbolische Sprache und die gewöhnliche hieroglyphische Schrift 11).

Gleich nach seiner Aufnahme gab ihm der Hierophant das Losungswort, woran sich alle Eingeweyhte erkannten, und welches Amoun hieß, und so viel, als sey verschwiegen, bedeutete 12).

Sie erkannten sich auch an einem besondern Handgriff 13).

Darnach erhielt er eine Art von Müße, welche wie eine Pyramide gestaltet war. Seine Hüften umgürteten sie mit einem Schurztuche,

11) Jamblichus in vita Pythagor.
12) Plutarch de Iside et Osiride.
13) Jamblichus in vita Pythagorae.

Ei îi explicau cauza vântului, a fulgerului şi a tunetului. Pe scurt, acest Grad era dedicat studiului naturii.

Aici adăugau şi anatomia şi arta vindecării.

Ei îl învăţau şi limbajul simbolurilor şi scrierea hieroglifică obişnuită **11)**.

Imediat după primirea lui, Hierophantul îi dădea cuvântul cheie prin care se recunoşteau toţi iniţiaţii, care era Amoun şi care nu însemna altceva decât păstrează tăcerea **12)**.

Ei se recunoşteau şi după o strângere de mână deosebită **13)**.

După aceea el primea un fel de căciulă, care arăta ca o piramidă. Şoldurile îi erau acoperite apoi de un şorţ

11) Jamblichus in vita Pythagor.
12) Plutarch de Iside et Osiride.
13) Jamblichus in vita Pythagorae.

so sie Xylon nannten. Um seinen Hals trug er eine Art von Kragen, der aber glatt an der Brust anschloß. Sonst gieng er unbekleidet und mußte das Thor der Menschen bewachen, so oft ihn die Reihe traf.

Der zweete Grad.

Neocoris.

Wenn der Pastophoris in seinem Lehrjahre Merkmale von seinen Fähigkeiten gab, so wurde ihm ein starkes Fasten aufgelegt 1).

Nach Vollendung desselben wurde der Neocoris in eine schwarze Kammer gebracht, so Endimion genannt wurde 2).

Schmackhafte Speisen, welche von schönen Weibern ihm aufgetragen wurden, erfrischten seine abge-

1) Arnobius Lib. 5.

2) Endimion heißt nachgeahmte Grotte. Weiter findet man nichts Umständliches von ihr beschrieben, außer was zu der bekannten Fabel gehöret.

pe care îl numeau Xylon. În jurul gâtului purta un fel de guler care se închidea în dreptul pieptului. În rest nu avea alte haine şi trebuia să păzească Poarta Oamenilor ori de câte ori îi venea rândul.

Al Doilea Grad
Neocoris

Dacă Pastophoris, în timpul uceniciei, făcea dovada vredniciei sale, i se pregătea un post sever **1)**.

După Încheiere acestuia, Neocoris era dus într-o cameră neagră, numită Endimion **2)**.

Mâncăruri gustoase, care îi erau aduse de femei frumoase, îi reîmprospătau puterile slăbite.

1) Arnobius Lib.5
2) Endimion se numea Grota artificială. Mai departe nu se găseşte nimic împovărător despre ea descris, în afară de ceea ce aparține Fabulei cunoscute..

abgemattete Kräfte. Dieses waren die Frauen der Priester, welche, gleich wie die Gefährtin der Diana, ihn besuchten, und ihn auf alle mögliche Weise zur Liebe reizten.

Wenn er diese Probe ausgestanden, so kam der Thesmosphores wiederum zu ihm und that einige Fragen an ihn.

Nach richtiger Beantwortung derselben wurde der Neocoris in die Versammlung geführet. Der Stolista oder Wasserträger begoß ihn mit Wasser. Er mußte hierauf versichern, daß er keusch und züchtig gelebt habe. Wann diese Handlung geschehen war, so kam der Thesmosphores mit einer lebendigen Schlange auf ihn zugelaufen, warf sie ihm auf den Leib, und zog solche durch das Schurzkleid wiederum hervor 3).

Der ganze Ort der Zusammenkunft war gleichfalls mit Schlangen gefüllt, um den Neocoris zu schrecken 4).

---

3) Julius Firmicus Maternus Cap. 2. sagt, es sey eine gemachte und vergoldete Schlange gewesen.

4) Die Egyptier besitzen noch die Kunst, den Schlangen das Gift

Acestea erau femeile preoților, care, la fel ca şi companioana Dianei, îl vizitau, şi îl incitau prin toate mijloacele la iubire.

Dacă el trecea de această probă, venea Thesmosphores din nou la el şi îi punea câteva întrebări.

După ce răspundea corect la ele, Neocoris era condus în adunare. Stolista sau cel care poartă apa turna pe el apă. El trebuia acum să garanteze că a trăit cast şi modest. După ce făcea aceasta, venea Thesmosphores cu un şarpe viu asupra lui, îl arunca pe corpul lui şi îl trăgea afară de sub şorț **3)**.

Tot locul adunării era plin de şerpi pentru a-l speria pe Neocoris **4)**.

3) Julius Firmicus Maternus Cap.2. spune că ar fi fost un şarpe manufacturat şi aurit.

4) Egipteni posedă încă arta de a lua şerpilor veninul. Dar acesta este considerat un mare secret, niciunuia revelat, dacă nu aparține unei anumite secte.

Je standhafter er diese Probe ausgehalten, desto mehr Lob erhielt derselbe nach seiner Aufnahme.

Er wurde wieder zu zwoen hohen Säulen geführt, in deren Mitte ein Greif zu sehen war, der ein Rad vor sich trieb 5).

Man erklärte ihm diese Säule mit Orient und Occident. Der Greif war das Sinnbild der Sonne, und das Rad mit vier Speichen, die vier Jahreszeiten.

Eben hieran lehrte man ihn aber die Kunst, die Wasserwage zu richten. Die Geometrie und Baukunst wurde ihm dabey gezeigt und er lernte mit allen Maasstäben und Rechnungsarten umzugehen, deren er in der Folge sich zu bedienen hatte. Zu seinem Merkmal erhielt er einen Stab mit einer Schlange umwunden, und das Wort Heve war seine Losung, wobey man ihm den Fall des menschlichen

lichen

Gift zu benehmen. Es wird aber dieses, als ein großes Geheimniß, keinem entdecket, der nicht zu einer besondern Sekte unter ihnen gehöret.

5) Man findet dergleichen Vorstellung dans le grand Cabinet Romain p. 94.

Cu cât mai ferm trecea această probă, cu atât mai multe laude căpăta după primire.

El era din nou condus între cele două coloane înalte, în mijlocul cărora se afla un grifon, care mişca o roată în fața lui **5)**.

Îi erau asemuite aceste coloane cu Orientul şi Occidentul. Grifonul era simbolul Soarelui, iar roata cu patru spițe simboliza cele patru anotimpuri.

Abia de aici îi era predată arta de a aranja nivela cu apă. Geometria şi construcția îi erau arătate pe urmă, şi învăța să lucreze cu toate unitățile de măsură şi tipurile de calcule, de care urma să se folosească de atunci înainte. Drept semn primea un baston cu un şarpe încolăcit, şi cuvântul Heve era cuvântul lui de ordine, iar apoi îi era povestită întâmplarea cu

5) Se regăseşte aceeaşi reprezentare în le Grand Cabinet Romain p.94.

lichen Geschlechts erzählte 6). Sein Zeichen war, die beyden Arme kreuzweise über seine Brust zusammen zu schlagen 7). Ihr Amt bestand darinne: die Säule zu waschen.

Dritter Grad.

Das Thor des Todes,

wobey der neu Eingeweyhte Melanephoris genannt wurde.

Die Geschicklichkeit und gute Aufführung des Neocoris machten ihn zu diesem Grade tüchtig. Man zeigte ihm selbst die Zeit seiner Aufnahme an. Er wurde von dem Thesmosphores in ein Vorzimmer geführt, über dessen Eingang Pforte des Todes geschrieben war.

Dieses Zimmer war mit Vorstellung von unterschiedenen Arten einbalsamirter Körper und Särge besetzt. Alle Wände hiengen von dergleichen Zeichnungen voll. Und da es der Ort war, wo die Leich-

6) Clem. Alex. in Protepr. erzählt hiervon etwas ähnliches.
7) Man findet davon annoch einige Zeichnungen in dem Werk des Hr. Norden.

căderea umanității 6). Semnul lui era să îşi pună ambele mâini încrucişate pe piept 7). Sarcina sa era să spele Coloanele.

Al Treilea Grad
Poarta Morții, de unde noul Inițiat este numit Melanephoris

Îndemânarea şi buna purtare a lui Neocoris îl calificau pentru acest grad. Îi era comunicat momentul recepției sale. Era condus de Thesmosphores într-o anticameră, unde, deasupra intrării stătea scris „Poarta Morții”.

Această încăpere era plină cu reprezentări de corpuri mumificate în diferite feluri, şi cu sicrie. Toți pereții erau acoperiți cu desene asemenea. Şi pentru că era încăperea unde erau aduse cadavrele,

6) Clem. Alex. în Protept. povesteşte despre ceva asemănător.
7) se mai găsesc câteva desene despre acesta în opera d-nului Rorden.

name abgeliefert wurden, so fand der neue Melanephoris daselbst die Paraskisten 1) und alle Heroi 2) in Arbeit. In der Mitte aber stand der Sarg des Osiris, der noch, wegen der Erstickung, mit Blut überflossen war.

Man fragte den neuen Melanephoren, ob er an der Ermordung seines Herrn Theil genommen hätte? Nach der Verneinung dieser Frage ergriffen ihn zween Tapixeyten 3).

Sie führten ihn in einen Saal, wo alle übrige Melanephoren ganz schwarz gekleidet waren. Der König selbst, der allemal dieser Handlung mit beywohnete, redete ihn, dem äußerlichen Schein nach, sehr freundlich an, und bat ihn, wofern er nicht glaubte, Herz genug zu haben, die Probe, so mit ihm vorgenommen werden solte, auszustehn, daß er lieber die goldene Krone, so er ihm reichte, annehmen sollte.

Der

1) Leute, die den Körper aufschnitten.
2) heilige Männer, die mit Einbalsamiren umgiengen.
3) Leute, welche die Todten begraben mußten.

aici îi găsea noul Melanephoris pe Paraskistes **1)** şi pe Heroi **2)** la lucru. În mijloc era aşezat sicriul lui Osiris care, urmare înjunghierii, mai era acoperit de sânge.

Noul Melanephoris era întrebat dacă şi el a participat la uciderea Domnului său? După negarea acestei întrebări era apucat de doi Tapireytes **3)**.

Ei îl conduceau într-o sală unde restul Melanephoris erau înveşmântaţi complet în negru. Însuşi Regele, care participa mereu la această acţiune, i se adresa, aparent foarte prietenos, şi îl ruga, deoarece nu avea suficientă încredere în el, să aibă suficient curaj să suporte proba la care va fi supus, sau dacă vrea, să se ridice şi să ia coroana de aur pe care i-o oferea.

1) oameni care despicau trupurile.
2) oameni sfinţi care se ocupau de îmbălsămare.
3) oameni care trebuiau să îngroape morţii.

Der neue Melanephor war aber schon vorhero unterrichtet, diese Krone von sich zu werfen, und sie mit Füßen zu treten 4).

So gleich rief der König: Beleidigung, Rache! und hob ein Opferbeil auf, und schlug mit solchem den Melanephoren ganz leise vor den Kopf 5).

Die beyden Tapixeyten warfen den neuen Melanephoren von rückwärts auf die Erde, und die Paraskisten umwickelten ihn mit Mumienbändern. Unter dieser Handlung weinten die andern alle um ihn. Darnach brachten sie ihn wieder nach einem Thor, woran Heiligthum der Geister geschrieben war. Bey Eröffnung desselben fuhren Blitze und gewaltige Donnerschläge um den vermeinten Todten 6).

Charon nahm die Leiche, als einen Geist, in seinen Kahn auf, und brachte ihn zu den unterirdischen Richtern. Pluto saß auf seinem Richterstuhl, Rhadamantus und Minos waren ihm zur

---

4) Tertullianus de Baptismo Cap. V.

5) Der Kayser Kommodus, der einsten dieses Amt verwalten mußte, machte Ernst daraus. Aelius Lampridius de Commodo Imperatore.

6) Apulejus Lib. Metam II. prope finem.

Noul Melanephoris era însă învățat înainte, să arunce coroana şi să o calce în picioare **4)**.

Imediat regele striga: Jignire, răzbunare! şi ridica un topor folosit la sacrificii şi lovea cu acesta pe Melanephoris foarte încet în cap **5)**.

Cei doi Tapireytes îl aruncau pe noul Melanephoris din spate pe pământ şi Paraskistes îl înveleau în benzi pentru mumifiere. În timpul acestei acțiuni, toți plângeau în jurul lui. După aceea îl aduceau iar la o poartă, unde era scris Sanctuarul Spiritelor. Când aceasta era deschisă fulgere şi tunete puternice treceau în jurul presupusului decedat **6)**.

Charon prelua cadavrul, ca pe un spirit, în barca sa, şi îl aducea la judecătorii subpământeni. Pluto şedea pe scaunul său de judecător, Khadamantus şi Minos erau lângă el,

4) Tertullianus de Baptismo Cap.V.
5) Împăratul Commodus, care trebuia cândva să administreze acest oficiu, a făcut criptă din el. Aelius Lampridius de Commodo Imperatore.
6) Apuleius Lib. Metam II. prope finem.

Seite, wie auch Aethon, Nycteus, Alaster und Orpheus 7).

Es geschahen an ihn sehr harte Fragen über seinen ganzen Lebenslauf, und endlich wurde er verdammt, in diesen unterirdischen Gängen zu verbleiben. Er wurde von den Bewickelungen der Leichentücher befreyet, und erhielt neuen Unterricht, der in folgenden Sätzen bestand:

1. Niemals nach Blut zu dürsten, und seinen Mitgliedern in der Lebensgefahr beyzuspringen.
2. Nie einen Todten unbegraben zu lassen.
3. Eine Auferstehung von den Todten und zukommendes Gericht zu erwarten.

Darnach mußte er sich einige Zeit auf das Mahlen legen, um die Särge der Mumien und die Bänder auszieren zu können. Er erhielt eine Anweisung zu einer besondern Schrift, welche die hierogrammatische genannt wurde, und die er bald nöthig hatte; denn damit waren die Geschichte von Egyptenland, die Erdbeschreibung, die Anfangsgründe der

7) Diod. Siculus Lib. I. v. Orpheus.

B

la fel ca şi Aethon, Nycteus, Alaster şi Orpheus 7).

I se adresau apoi întrebări foarte grele despre întreaga sa viaţă, şi la sfârşit era condamnat să rămână în aceste coridoare subterane. Era apoi eliberat de benzile mortuare care îl înveleau, şi primea noi Învăţături, care constau în următoarele propoziţii.

1. Niciodată să nu aibă sete de sânge, şi să sară în ajutorul celorlalţi membri aflaţi în pericol de moarte.
2. Să nu lase niciodată un mort neîngropat.
3. Să se aştepte la o ridicare din morţi şi la o judecată viitoare.

După aceea trebuia să se pună pe pictat o vreme, ca să poată decora sicriele mumiilor şi benzile mortuare. El primea îndrumări asupra unei scrieri speciale, care era numită hierogramatică, şi de care curând avea nevoie; pentru că cu ea erau atinse istoria ţării Egiptului, descrierea Pământului, şi motivele de început ale

7) Diod. Siculus Lib. I. v. Orpheus.

der Sternkunst abgefaßt. Er wurde auch in der Beredsamkeit unterrichtet, um künftighin die öffentlichen Leichenreden halten zu können. Sein Zeichen bestand in einer besondern Art von Umfassung, die Gewalt des Todes auszudrücken. Das Wort hieß: Monach Caron Mini. Ich zähle die Tage des Zorns.

Hier in diesen unterirdischen Gängen blieb er so lange, bis man sahe, ob er zu weitern Wissenschaften fähig war, oder ob er nur ein Paraskiste oder Heroi werden mußte; denn heraus kam er hier Zeit Lebens nicht, wofern er nicht wahre Geschicklichkeit besaß.

Vierter Grad.

Die Schlacht der Schatten 1).

Chistophoris.

Wenn die Tage des Zorns vorbey waren, welche gemeiniglich anderthalb Jahr dauerten, so kam der Thesmosphores wieder zu ihm, grüßte

1) Tertullianus de militis Corona,

ştiinţei stelelor. El era instruit şi în oratorie, ca de acum înainte să poată ţine elogii la înmormântări publice. Semnul său consta într-o îmbrăţişare deosebită, pentru a exprima forţa morţii. Cuvântul era *Monach Caron Mini*, număr zilele furiei.

Aici în coridoarele subterane rămânea până se putea vedea că este apt pentru alte ştiinţe, sau dacă trebuie să rămână un Paraskistes sau Heroi; căci de aici nu mai ieşea în timpul vieţii dacă nu poseda adevărata îndemânare.

Al Patrulea Grad
Bătălia Umbrelor 1)
Chistophoris

Când zilele furiei au trecut, perioadă care de obicei durează un an şi jumătate, venea Thesmosphores iar la el, îl saluta

1) Tertullianus de militis Corona.

ihn freundlich, und verlangte, daß er ihm folgen sollte, indem er ihm einen Degen und Schild gab.

Sie giengen dunkele Gänge mit einander fort, bis endlich gewisse bekleidete Personen in gräßlichen Gestalten erschienen, Fackeln und Schlangen trugen, und indem sie Panis riefen, ihn angriffen. Der Thesmosphoris befahl ihm, sich tapfer zu wehren, und sich aller Gefahr entgegen zu setzen. Endlich wurde er von ihnen gefangen genommen, die Augen ihm wieder verbunden, und um seinen Hals ein Strick bevestiget, doch so, daß er nicht konnte gewürget werden.

Darnach zogen sie ihn an die Erde bis zu dem Saal, wo er einen neuen Grad empfangen sollte.

Die Schatten entfernten sich mit einem neuen Geschrey, welches schleunig entstand.

Man richtete ihn auf, und führte ihn ganz entkräftet in die Zusammenkunft. Die Augen wurden ihm aufgebunden und hier sahe er die schönste Auszierung eines Saals mit den prächtigsten Gemähl-

B 2 den

prieteneşte, şi îi cerea să îl urmeze, dându-i o spadă şi un scut.

Ei mergeau împreună prin coridoare întunecate, până când într-un final apăreau anumite persoane îmbrăcate în forme groaznice, ducând făclii şi şerpi, şi strigând *Panis* îl atacau. Thesmosphores îi ordona să se apere curajos şi să se facă faţă oricărui pericol. În final era luat prizonier de către acestea, ochii îi erau din nou legaţi, şi în jurul gâtului i se lega o frânghie, dar în aşa fel încât să nu poată să se sugrume.

Pe urmă îl trăgeau pe pământ până la sala în care urma să primească un nou grad.

Umbrele se depărtau cu un nou strigăt, şi asta se întâmpla rapid.

Era ridicat de jos şi condus, lipsit de putere, la întâlnire. Ochii îi erau dezlegaţi şi aici vedea cele mai frumoase decoraţiuni ale unei săli, cu cele mai frumoase tablouri atârnate.

den behangen. Der König war selbst mit dem Demiurgus gegenwärtig 2).

Sie trugen alle ihre Alydei 3).

Um ihnen saßen die Stolistä oder Wasserträger, der Hierostalista mit der Feder auf dem Huth, als Sekretair, der Zacoris, so die Kasse führte, und der Komastis, der für die Mahlzeiten Sorge tragen mußte.

Der Odos oder Redner (Sänger) hielt darauf eine Rede, worinn er dem neuen Chistophoris zu seinem Vorsatz Glück wünschte. Er hätte aber nur noch die Hälfte seiner Arbeit überstanden, wovon er ihm gleichfalls Proben ablegen müßte.

Darnach wurde ihm ein Trank überreicht, der sehr bitter war und Cice hieß 4). Diesen mußte er ganz ausleeren. Hierauf übergab man ihm das Schild der Minerva, so auch Isis hieß, legte ihm die Stiefeln

---

2) Demiurges war der höchste Aufseher der Gesellschaft.

3) Ἀλῃθεια Warheit. Ein Egyptischer Orden. Aelianus var. Histor. Lib. XIV. Cap. 34. schreibt davon: Eum omnium hominum justissimum et tenacissimum oportebat, qui circa collum imaginem ex Sapphiro Gemma confectam gestabat.

4) Vermuthlich mit dem Trank Κυκεὼν einerley. Athenaus Lib. 9.

Regele însuşi era în prezența lui Demiurges 2).

Toți purtau Alydei 3).

În jurul lor stăteau Stolista, sau Purtătorul de apă, Hierostalista cu o pană pe pălărie, ca secretar, Zacoris, mai mare peste tezaur, şi Komastis, care ducea grija banchetelor.

Odos sau Oratorul (Cântărețul) ținea imediat un discurs, în care îl felicita pe noul Chistophoris pentru avansarea lui. Dar el a îndeplinit doar jumătate din munca lui, drept care mai trebuia supus la diverse probe.

Pe urmă îi era înmânată o băutură, care era foarte amară şi care se numea Cice 4). Acesta trebuia să o bea pe toată. Apoi îi era înmânat Scutul Minervei, care se mai numea şi Isis, i se puneau Cizmele

2) Demiurges a fost cel mai înalt supraveghetor al societății.
3) Adevăr. Un ordin egiptean. Aelianus var. Histor. Lib. XIV. Cap.34 scrie despre acesta: Eum omnium hominum iustissimum et tenacissimum oportebat, qui circa collum imaginem ex Sapphiro Gemma confectam gestabat.
4) Probabil acelaşi cu băutura Kuxeos. Athenaens Lib.9.

des Anubis an, der mit dem Merkur einerley war, und den Mantel des Orci mit der Kappe. Er erhielt ein Schwerdt, und ihm wurde anbefohlen, der Person, welche er dort in der Höle antreffen würde, den Kopf abzuhauen, und ihn dem Könige zu bringen. Jedes Mitglied rief aus Niobe: da ist die Höle des Feindes. Es zeigte sich in dieser Höle ein ungemein schönes Frauenzimmer, welches gleichsam zu leben schien, und sehr künstlich von feinen Blasen und Häuten verfertiget war.

Zu dieser gieng der neue Chistophoris, faßte sie bey den Haaren und hieb ihr den Kopf ab. Er brachte solchen zu dem Könige und zu dem Demiurges, die seine Heldenthat lobten und ihm erzählten, er habe das Haupt der Gorgo 5) abgehauen, die mit dem Typhon vermählt gewesen, und Anlaß zu dem Morde des Osiris gegeben hätte. Er sollte beständig ein Rächer des Bösen seyn. Hierauf behielt er die Erlaubniß, stets mit der Kleidung, so ihm gegeben worden, zu gehen. Sein Name wurde

5) Gorgo, Gorgal und Gorgone sind Egyptische Namen der Meduse.

lui Anubis, care era acelaşi cu Mercur, şi Mantia lui Orci, cu glugă. El primea şi o sabie, şi i se poruncea ca persoanei pe care o va întâlni în peşteră să îi taie capul, şi să îl aducă regelui. Toți membri strigau Niobe: acolo este peştera duşmanului. Se zărea în această peşteră o siluetă de femeie foarte frumoasă, care părea să fie vie, decorată foarte artistic cu bule şi piei.

La aceasta mergea noul Chistophoris, o prindea de păr şi îi tăia capul. Îl aducea regelui şi lui Demiurges, care îi lăudau fapta eroică şi îi povesteau, că ar fi luat capul lui Gorgonei **5)**, care era căsătorită cu Typhon, şi care a prilejuit uciderea lui Osiris. El să fie mereu un răzbunător al răului. Acum primea îngăduința, să poarte mereu îmbrăcămintea care îi era fusese dată. Numele lui era trecut

5) Gorgo, Gorgal şi Gorgone sunt nume egiptene pentru Medusa.

in ein Buch eingetragen, worinn alle Richter des Landes standen.

Er hatte den freyen Umgang mit dem Könige. Er erhielt seine tägliche Nahrung vom Hofe 6).

Er empfieng alle Gesetzbücher des Landes, und einen Orden, den er jedoch nur bey der Aufnahme eines Chistophoris oder nur in der Stadt Sais tragen durfte. Es stellte die Isis oder Minerve in Gestalt einer Eule vor.

Man gab ihm davon folgende Erklärung, daß der Mensch bey seiner Geburt eben so blind, als eine Eule wäre, durch Proben und durch die Weltweisheit aber ein Mensch würde. Der Helm bedeutete den größten Grad der Weisheit, den Kopf der Gorgone, die Unterdrückung der Leidenschaften. Der Schild die Beschützung für Spottreden. Die Säule die Standhaftigkeit. Der Wasserkrug, den Durst nach Wissenschaften. Der Köcher mit den Pfeilen, die Beredsamkeit. Das Spieß, die Ueberredung von weiten, da man näm-

6) Diodorus Siculus Lib. I. de Judiciis Aegyptiorum.

în cartea, în care apăreau toți judecătorii țării.

Avea acces liber la regi.

Primea hrana zilnică de la curte 6).

El primea toate cărțile legilor țării, şi o medalie, pe care însă avea dreptul să o poarte doar la recepția unui Chistophoris sau numai în oraşul Sais. Aceasta o reprezenta pe Isis sau Minerva în forma unei bufnițe.

I se dădea despre acesta următoarea explicație, că omul la naşterea lui este la fel de orb precum bufnița, însă prin probe şi prin înțelepciunea lumii devenea om. Coiful înseamnă cel mai mare grad al înțelepciunii, iar capul Gorgonei, reprimarea slăbiciunilor. Scutul: protecția împotriva batjocurii. Coloana, fermitatea. Cana de apă, setea de ştiință. Tolba cu săgeți, elocvența. Sulița, persuasiune la distanță, pentru că

6) Diodorus Siculus Lib.I de Judiciis Aegyptiorum.

lich durch seinen Ruf andere gleichsam verwunden könnte. Der Palm- und Oelzweig den Frieden 7).

Ferner lehrten sie ihn, daß der Name des grossen Gesetzgebers Joa hieße 8).

Dieses Wort war auch ihr Losungswort.

Sie hielten zuweilen Zusammenkünfte, worinn niemand als alle Chistophoris kommen durften.

Solches Kapitel hieß Pyron 9).

Sie hatten ein Kapitelwort, nämlich Sasychis 10).

Sonst mußte er sich auf die Ammanische Sprache legen 11).

Fünfter Grad.

Balahate.

Der Chistophoris besaß das Recht, diesen Grad zu fordern, den ihm der Demiurges nicht abschlagen durfte.

7) Grand Cabinet Romain p. 26.

8) Diodorus Siculus Lib. I. de Aegyptiis legumlatoribus. Es ist besonders, daß wenn das Wort Jehova ohne Punkte geschrieben wird, es Joa heißt.

9) Lit de Justice.

10) Ein alter Egyptischer Priester.

11) Die Ammanische Sprache war die geheime, weil er nun sehr nahe war, das ganze Geheimniß zu erlernen.

prin glasul său ar putea răni pe alții. Ramurile de Palmier şi Măslin, Pacea **7)**.

Mai încolo îl învățau, că numele marelui legiuitor era *Joa* **8)**.

Acest cuvânt era şi parola lor.

Ei țineau întâlniri la care nimeni în afară altor Chistophoris nu puteau veni.

Acest Capitol se numea *Pyron* **9)**.

Aveau un cuvânt de capitol, şi anume **Safychis** 1**0)**

Totodată trebuia să se preocupe de limba Ammanică **11)**.

Al Cincilea Grad
Balahate

Chistophoris avea dreptul să ceară acest grad, pe care Demiurges nu putea să îl refuze.

7) Grand Cabiner Romain p.26.
8) Diodorus Siculus Lib.I de Aegyptiis legumlatoribus. Este o scriere specială a cuvântului Jehova fără puncte, care dă Joa.
9) Lit de Justice.
10) un vechi preot egiptean.
11) Limba Ammanică era secretă, pentru că acum, el era foarte aproape să cunoască întregul Secret

Er wurde also nach dem Orte der Zusammenkunft geführt, woselbst er von allen Mitgliedern empfangen und in den Saal eingeführt wurde. Darauf geschah eine Art von Schauspiel, welches er nur ansehen durfte und davon zuletzt die Erklärung erhielt. Eine Person, die Orus genannt wurde, gieng in der Begleitung einiger Balahaten, welche alle Fackeln trugen, in dem Saal herum und sie schienen etwas zu suchen. Endlich fieng Orus an, seinen Degen zu zucken. Man sahe darauf in einer Höle, über welcher Flammen hervorschlugen, den Typhon ganz traurig als einen Mörder sitzen. Orus nahte sich ihm. Typhon aber stand auf, und zeigte sich in einer schrecklichen Gestalt. Hundert Köpfe saßen auf seinen Schultern. Sein ganzer Leib war mit Schuppen besetzt, und seine Arme von einer erstaunlichen Länge. Nichts desto weniger gieng Orus zu ihm, warf ihn zu Boden, und erlegte ihn. Man warf seinen Körper, nachdem man den Kopf abgeschlagen hatte, in die Höle, aus der nun greßliche

El era deci condus la locul de întâlnire, unde era întâmpinat de toţi membrii, şi condus în sală. Apoi avea loc un fel de reprezentaţie teatrală, pe care el avea voie doar să o privească şi despre care primea explicaţiile la sfârşit. Un personaj, numit Orus, însoţit de câţiva Balahate care duceau toţi făclii, mergea de câteva ori în jurul sălii, părând toţi că ar căuta ceva. În final începea Orus să îşi scoată spada. Atunci, într-o peşteră deasupra căreia treceau flăcări, se vedea Typhon şezând foarte trist, ca un criminal. Orus se apropia de el. Dar Typhon se ridica şi se arătă într-o înfăţişare groaznică. O sută de capete stăteau pe umerii lui. Întregul corp era acoperit de solzi, şi mâinile erau de o surprinzătoare lungime. Fără ezitre însă Orus mergea la el, îl arunca pe jos şi îl ucidea. Se arunca corpul, după ce era tăiat capul, în peşteră, de unde imediat

Flammen hervorbrachen. Der Kopf aber wurde jedem gewiesen, ohne ein Wort zu sprechen.

Der neue Balahate empfing hierauf die Nachricht, daß Typhon das Feuer bedeutete, das eines der schrecklichsten Elemente wäre, ohne welches doch in der Welt nichts ausgerichtet werden könnte. Orus, die Arbeit und der Fleiß, könnten aber daraus großen Nutzen schöpfen, wenn sie die Gewalt desselben gleichsam zu tödten wüßten.

Hierauf wurde dem Balahat die Anweisung zur Chymie gezeigt, und wofern er Lust dazu hatte, stand es ihm frey, ihren Untersuchungen, so oft als er wollte, beyzuwohnen.

Zu diesem Ende war sein Losungswort *Chymia*.

Sechster Grad.

Astronomus vor der Pforte der Götter.

Dieser Grad war mit einigen Vorbereitungen verbunden, und wurde er bey dem Eintritt in den Saal der Zusammenkunft, sogleich in Fesseln und Banden gelegt.

ieşeau flăcări. Capul însă era arătat pe rând fiecăruia, fără a scoate un cuvânt.

Noul Balahate primea acum vestea, că Typhon înseamnă focul, că era unul din cele mai înspăimântătoare elemente, fără de care totuşi nimic pe lume nu se putea realiza. Orus, reprezentând munca şi hărnicia, putea obţine mari foloase de pe urma lui, cu condiţia de a-i anihila totodată violenţa.

Aici i se dădeau lui Balahate instrucţiuni despre chimie, şi când avea poftă de asta, era liber să asiste la cercetările lor, cât de des vroia el.

Pentru acesta parola lui era ***Chymia***.

Al Şaselea Grad
Astronomus în faţa Porţii Zeilor

Acest grad era legat de anumite pregătiri, iar el, la intrarea in sala întâlnirii, era imediat pus în legători şi benzi.

Der Thesmosphores führte ihn darauf zuerst nach der Pforte des Todes zurück, welche viele Stufen hatte, die man herunter steigen mußte, weil bey der Einweyhung vom 3ten Grad die Höle mit Wasser angefüllet war. Hier sahe er Leichen liegen, welche als Verräther der Gesellschaft umgebracht waren. Man drohte ihm ein gleiches Schicksal, und nun wurde er wiederum zurückgeführt, einen neuen Eid zu schwören. Nach Ablegung desselben wurde ihm der Ursprung der ganzen Götterlehre erzählt, und ihm die Anweisung zur praktischen Sternkunst beygebracht. Er mußte des Nachts den Beobachtungen beywohnen und ihnen arbeiten helfen.

Er wurde für den Astrologen und Horoskopen gewarnet; denn gegen diese hatten sie einen wahren Haß und Abscheu, indem sie die Urheber aller Abgötterey und Aberglaubens waren. Diese falschen Lehrer des Volks hatten sich das Wort Phoenix zu ihrer Losung erwählt, worüber die Astronomi nur spotteten a).

a) Heliodorus Hist. Aethiop. Lib. 8.

Thesmosphores îl ducea mai întâi înapoi la Poarta Morții, care avea multe trepte care trebuiau coborâte, pentru că la inițierea în al treilea grad peştera fusese inundată cu apă. Aici vedea cadavrele celor care au fost ucişi ca trădători ai Societății. Era amenințat că va avea aceeaşi soartă, şi acum era adus înapoi, pentru a depune un nou legământ. După jurământ îi era povestită întreaga învățătură a zeilor, şi îi erau date instrucțiuni despre artă practică a stelelor. El trebuia să participe noaptea la observări şi să îi ajute cu lucrul.

El era avertizat despre astrologi şi horoscop, căci față de aceştia ei aveau o adevărată ură şi dispreț, căci ei erau cauza tuturor idolilor şi superstițiilor. Aceşti falşi învățători ai poporului şi-au luat cuvântul Phoenix ca parolă, pe care însă Astronomii doar îi luau în derâdere **1)**.

1) Heliodorus Hist. Aethiop. Lib 3.

Gleich nach seiner Aufnahme führte man ihn zu der Pforte der Götter, und eröffnete ihm solche. Er fand sie daselbst alle abgemahlt, wobey ihm der Demiurgus alle Auslegung ihrer Geschichte selbst ertheilte, ohne ihm etwas zu verschweigen. Auch zeigten sie ihm die Reihe ihrer schon gehabten Oberaufseher an, und die Liste ihrer in der ganzen Welt zerstreuten Mitglieder. Sie lehrten ihn auch einen priesterlichen Tanz, in dessen Gängen die Laufbahn der Gestirne vorgestellet war b). Das Losungswort war Ibis, welches Kranich bedeutete, und das Sinnbild der Wachsamkeit vollstellete.

Siebenter Grad.

a) Propheta oder vielmehr Saphenath Pancah,

ein Mann der die Geheimnisse weiß.

Der letzte und vorzüglichste Grad, worinn alle Geheimnisse genauer erklärt wurden. Der Astronomus konnte, ohne Erlaubniß und Bewilligung

b) Lucian de Saltatione.

a) Jamblychus de Mysteriis Aegypt.

Imediat după primire îl conduceau în fața Porții Zeilor, şi i-o deschideau. Acolo el îi găsea pictați pe toți zeii, iar Demiurges îi împărtăşeau toate interpretările istoriei lor, fără a-i ascunde nimic. Îi arătau şi şirul marilor supraveghetori trecuți, şi îi încredințau listele cu membrii lor răspândiți în lumea întreagă. Îl învățau şi un dans preoțesc, în care paşii reprezentau circulația stelelor **2)**. Parola era ***Ibis***, care însemna cocor, şi era simbol al vigilenței.

Al Şaptelea Grad

1) Propheta sau mai exact Saphenath Pancah, Omul care cunoaşte Secretele.

Ultimul şi cel mai excelent grad, în care toate Secretele erau explicate mai amănunțit. Astronomus nu putea să primească acest grad, fără permisiunea şi

2) Lucian de Saltatione.
1) Jamblychus de Mysteriis Aegypt.

gung des Königes, der Demiurgen und aller höhern Mitglieder, diesen Grad nicht erhalten.

Sie hielten darauf öffentliche Umgänge, wobey sie jederzeit alle Heiligthümer dem Volke zeigten. Dieser Umgang wurde Pamylach genennet b).

So bald diese vorbey waren, giengen sie des Nachts heimlich aus der Stadt, wo gewisse Häuser lagen, die in einem Viereck gebauet waren und verschiedene Stuben hatten, so alle prächtig bemahlt waren, und das menschliche Leben vorstellten c).

Diese Häuser wurden Maneras genannt d), denn das gemeine Volk glaubte, sie hätten einen besondern Umgang mit den abgeschiedenen Manes. Wann sie in diesen Häusern ankamen, die mit vielen Säulen, woran wechselsweise ein Sphinx und Sarg stand, umgeben waren, so überreichte man dem neuen Propheten einen Trank Oimellas e),

---

b) heißt Oris Circumcisio. Beschneidung der Zunge.

c) Voyage de Lucas en Egypte,

d) Todtenhäuser.

e) Vermuthlich οἰνογελι, der aus Wein und Honig gemacht wurde. Athenaeus Lib 9.

încuviințarea regelui, Demiurges şi a tuturor membrilor de vază.

Ei țineau pentru aceasta procesiuni publice, în care tot timpul arătau poporului sanctuarele. Această procesiune era denumită Pamylach **2)**.

Odată ce acestea se încheiau, se furişau noaptea din oraş, unde erau anumite case, care erau construite în patrulater şi aveau diferite camere, care erau splendid pictate şi reprezentau viața omului **3)**.

Aceste case erau numite Maneras **4)**, pentru că poporul de rând credea, că ele ar avea o legătură specială cu Manes cele stinse. Când ajungeau în aceste case, care erau înconjurate cu multe coloane şi pe care apăreau alternativ câte un sfinx şi un sarcofag, i se dădea noului Propheta o băutură, Oimellas **5)**,

2) se numea Oris Circumcifio. Tăierea limbii.
3) Voyage de Lucas en Egypte.
4) Morgă
5) presupusă băutură făcută din vin şi miere. Athenaeus Lib. 9.

und sagte ihm dabey, daß nunmehro alle Proben ein Ende hätten.

Darnach empfieng er ein Kreutz von besonderer Bedeutung, welches er beständig tragen mußte f).

Er bekam ein schönes weißes gestreiftes und recht weites Kleid an, so Etangi hieß.

Sein Kopfputz war viereckigt.

Zu seinem Zeichen hatte er hauptsächlich dieses, daß er seine Hände gemeiniglich in seinen weiten Ermeln kreutzweise zu stecken pflegte g).

Hierauf wurden ihm alle Haare abgeschnitten h).

Darnach erhielt er die Erlaubniß, alle geheime Bücher zu lesen, welche in der Amonischen Sprache geschrieben waren, wozu er die Chiffre erhielt, so königlicher Baubalken genannt wurde i).

Der

f) Rufinus Lib. II. Cap. 29.

g) Porphyrius de Abstinentia.

h) Pierius Lib. 32. Grand Cabinet Romain p. 66.

i) Plutarch de amore fraterno. Diodorus Siculus in Additionibus.

şi i se comunica pe urmă că toate probele s-au încheiat.

După aceea primea o cruce cu o însemnătate specială, pe care trebuia să o poarte mereu **6)**.

El primea o îmbrăcăminte frumoasă, albă, în dungi şi foarte de largă, numită Etangi.

Acoperământul capului era patrulater.

Ca principal semn al său era faptul că obişnuia să îşi ţină încrucişate mâinile împreună, în mânecile lui largi **7)**.

Acum îi era tăiat tot părul **8)**.

Pe urmă primea permisiunea să citească toate cărţile secrete, care erau scrise în limba Amonică, drept pentru care primea cifrul, şi era numit lemn de construcţie regal **9)**.

6) Rufinus Lib. II. Cap. 29.

7) Porphyrius de Abstinentia.

8) Pierius Lib. 32. Grand Cabinet Romain p.66.

9) Plutarch de amore fraterno. Diodorus Siculus in Additionibus.

Der größte Vorzug, den sie erhielten, bestand darinn, daß sie die Könige konnten wählen helfen k).

Ihr Wort ist gewesen Adon l).

Er konnte auch, nach einer gewissen Zeit, Aemter in der Gesellschaft erhalten und Demiurges werden.

k) Synesius de Providentia.

l) Historiae Deorum Syntagma primum Lilio Greg. Autore p. 2.

Die Bedienungen nebst der Kleidung.

1. Demiurges, der oberste Aufseher der Gesellschaft, trug einen himmelblauen Rock mit Sternen gestickt, und einen gelben Gürtel.

   Montfaucon Tom. II. p. 102. fig. 1.
   Ungerus Lib. de Cingulis.

   Er trug einen Saphir mit Edelgesteinen umfaßt an einer goldenen Kette um den Hals.

   Er war zugleich der höchste Richter im ganzen Lande.

2. Hierophantes, war beynahe so bekleidet, als der Demiurges, nur mit dem Unterschiede, daß er ein Kreuz trug.

Cel mai mare privilegiu pe care îl primeau, consta în aceea că puteau ajuta regii în alegeri 10).

Cuvântul lor era ***Adon*** 11).

El putea, după o anumită perioadă de timp, să obțină funcții în Societate şi să devină Demiurges.

10) Synesus de Prouidenita.

11) Historiae Deorum Syntagma primum Lilio Greg. Autore p.2.

Despre oficianți şi veşminte

1. Demiurges, cel mai înalt supraveghetor al Societății, purta o robă azurie pe care erau brodate stele, şi o centură galbenă 1).

1) Montfaucon Tom. II. p. 102. Fig. 1.
Ungerus Lib. De Cingulis.

El purta în jurul gâtului un Safir încercuit de pietre prețioase, pe un lanț de aur,.

El era în acelaşi timp şi cel mai înalt judecător al întregii țări.

2. Hierophantes, era înveşmântat la fel ca Demiurges, dar diferența era că el purta o cruce.

3. Stolistas, der Wasserträger, hatte einen weissen gestreiften Rock an, und eine besondere Art von Stiefeln. Er hatte alle Kleidungen unter seiner Verwahrung.

4. Der Hierostolistas trug eine Feder auf dem Huth, und ein Gefäß, so Canonicon genannt wurde und eine cylindrische Gestalt hatte, worinn Dinte zum schreiben war.

5. Der Thesmosphores war derjenige, der alle Eingeweyhte einführen mußte.

6. Der Zacoris führte die Kasse.

7. Der Komastis mußte den Tisch besorgen. Unter ihm standen alle Pastophores.

8. Odos der Redner und Sänger.

Mahlzeit.

Sie mußten sich vorhero alle waschen, bevor sie sich zu Tische setzten.

Sie durften keinen Wein, sondern nur Bier trinken.

Bey

3. Stolistas, purtătorul de apă, avea o robă albă dungată, şi cizme deosebite. El avea grijă de toate veşmintele.

4. Hierostolistas purta o pană la pălărie, şi ducea un vas, numit Canonicon, care avea formă cilindrică şi în care era cerneală pentru scris.

5. Thesmosphores, era cel care trebuia să introducă toţi iniţiaţii.

6. Zacoris, păstrătorul tezaurului.

7. Komastis, trebuia să aibă grija banchetului. Sub el stăteau toţi Pastophores.

8. Odos, Oratorul şi Cântăreţul.

Banchetul

Toţi trebuiau să se spele înainte să se aşeze la masă.

Nu aveau voie să bea vin, numai bere.

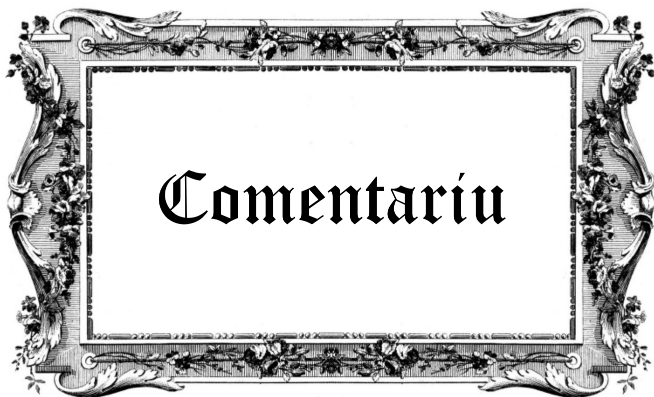
Bey Tische wurde entweder ein ganzes Skelet oder ein Butoi, (Sarcopeja) Sarg, herum gezeigt, worauf der Odos das Maneros, das ist, o Tod komm uns zu rechter Stunde, anstimmte, so von allen Mitgliedern mitgesungen wurde. Nach Endigung der Mahlzeit giengen sie zu ihren Geschäften und Betrachtungen, oder verfügten sich zur Ruhe, wofern sie nicht zu astronomischen Untersuchungen das Götterthor der Biranta öffneten, in welchem Fall sie ganze Nächte durchwachen und Beobachtungen anstellen mußten.

Tuturor celor de la masă le era arătat un schelet întreg sau un *Butoi* adică un sarcofag, (Sarcopeja), în fața căruia Odos cânta Maneros, adică „O, Moarte, vino nouă la ora potrivită”, urmat în cor de toți membrii.

După sfârşitul mesei plecau la treburile şi meditațiile lor, sau se retrăgeau la odihnă, dacă nu făceau cercetări astronomice, în care caz deschizând Poarta Zeilor Biranhta, trebuiau să stea nopți întregi şi să facă observații.

”Mintea nu este un vas care trebuie umplut, este un foc care trebuie menținut” **- Plutarch**

ORIGINILE TEXTULUI

Cu toate că în niciuna din variantele tipărite (1770, 1778, 1785 în limba germană) nu apare numele sau pseudonimul vreunui autor, cei care au studiat acest document presupun că ar fi vorba de *Carl Friedrich von Koeppen* (consilier de război) şi *Johann Wilhelm Bernhard von Hymmen* (consilier juridic). Ambii având legături concrete cu Franc-masoneria şi ordinele iniţiatice ale vremii, amândoi având ca preocupări istoria şi mistica Franc-masoneriei, este posibil ca într-adevăr cei doi să fie autorii textului, mai ales din perspectiva Ordinului Arhitecţilor Africani. Acest Ordin a fost înfiinţat de *von Koeppen* în 1767. Mai jos voi încerca să fac o scurtă prezentare a celor doi şi să încerc să ilustrez natura Ordinului Arhitecţilor Africani.

Carl Friedrich von Koeppen (1734 – 1797) este strâns legat de Ordinul Arhitecţilor Africani, ordin care nu a avut o viaţă foarte lungă (1756 - 1787), şi care avea câteva Loji în Germania şi posibil Franţa. Aceste date nu sunt exacte pentru că fiecare document în care apare menţionat acest Ordin, prezintă tot atâtea variante ale istoriei lui. Eugen Lennhoff şi Oskar Posner în Lexiconul Internaţional al Francmasoneriei (1932) consideră ”Crata Repoa” ca fiind constituţia acestui Ordin. După părerea mea, este mult să consideri acest text ca fiind o constituţie. Nici pentru a fi numit un caiet de ritual nu se

pretează, deoarece elementele descriptive ale ceremoniilor sunt relativ puţine şi sărace în detalii. C. Lenning în ”Enzyclopädie der Freimaurerei” - volumul I (1822) - expune o cu totul altă structură a gradelor practicate în Ordin, astfel încât cele prezentate în ”Crata Repoa” nu îşi regăsesc decât tangenţial locul în sistemul descris de acesta. Mai multe detalii despre Ordinul Arhitecţilor Africani veţi găsi în capitolul rezervat acestei teme.

Johann Wilhelm Bernhard von Hymmen (1725 - 1787), a fost jurist, poet şi autor a diverselor lucrări pe teme juridice şi filozofice. În 1772 cere să fie admis în Stricta Observanţă Templieră, pe care însă o părăseşte nemulţumit la scurt timp şi intră în Ordinul Roza-Crucii de Aur. Acest cerc era activ în cadrul Marii Loji Naţionale ”Zu den drei Weltkugeln”, dar era secret şi păstra o aură de mister în jurul lui. Conform unor cercetători, Marea Lojă poate fi considerată ca fiind manifestarea externă a Ordinului şi era folosită ca paravan şi în scopuri financiare, deoarece aproximativ jumătate din membri făceau parte din Ordinul Roza-crucii-aurii. Această ipoteză este puţin probabil să fie adevărată pentru că în acea perioadă (fiind fondată în 1740) Francmasoneria germană era în curs de dezvoltare şi nu cred că putea reprezenta o structură suport pentru un Ordin care se ocupa de studierea doctrinelor hermetice şi ale misterelor antice. Din membrii acestui Ordin s-au format în Berlin şase cercuri conduse de câte un director, cercuri în care erau

primiţi opozanţii Iluminismului raţionalist. Von Hymmen era unul dintre aceşti directori, dar nu pentru mult timp. El publică mai multe volume despre Franc-masonerie dar şi culegeri de poezii care au ca subiect Ordinul. Printre lucrări îi este atribuită şi colaborarea la ”Crata Repoa”.

Aşa cum Manifestele Societăţii Roza-Cruciene ”Fama Fraternitatis” (1614) şi ”Confession Fraternitatis” (1615) sunt atribuite autorului tratatului de alchimie ”Nunta Chimică a lui Christian Rosenkreuzt în anul 1459” (1616), *Johannes Valentinus Andreae* (1586 - 1654), lucrări anonime de altfel, aşa şi Crata Repoa este atribuită acestor două personaje, doar prin simplul fapt că aveau tangenţă cu textul în cauză şi aveau un oarecare rol în societatea acelor timpuri. Diversele deducţii şi veridicitatea sau acurateţea istorică a acestora nu fac subiectul studiului de faţă, ci mai de grabă caracterul misterios şi secretele codate în paginile acestui text.

J.M. Ragon afirmă că traducerea broşurii din germană în franceză a fost făcută după un manuscris dintr-o culegere aparţinând ”Fratelui Koeppen”. Tot Ragon consideră că ”Crata Repoa” a fost o compoziţie a unor învăţaţi germani care au avut ca sursă de inspiraţie scrierile clasicilor din antichitate.

Prin titlul său, textul se prezintă a fi descrierea procesului de iniţiere în Vechea Societate Secretă a Preoţilor Egipteni. Chiar dacă sună prea pretenţios şi afirmaţia respectivă poate fi pusă sub semnul întrebării, ea trebuie examinată cu atenţie.

Perioada în care apare, contextul istoric al Ordinului Franc-masonic şi dezvoltarea Gradelor Înalte codate în diverse rituri cu pretinse origini egiptene, fac din acest text o posibilă sursă de plecare în dezvoltarea diverselor societăţi şi ordine iniţiatice ale momentului. Şi bineînţeles, nu trebuie exclus nici faptul că acest text ar putea conţine cu adevărat urme ale tradiţiei şi proceselor de iniţiere ale vechilor preoţi egipteni.

Madame Helena P. Blavatsky afirmă în antologia ei iniţiatică ”Isis Unveiled” că o mare parte a sistemului Crata Repoa ar fi fost inspirată din lucrarea ”Ritualul de Iniţiere” scrisă de Humberto Malhandrini şi publicată în Veneţia în 1657. Acolo găsim o asemănare foarte puternică cu ceremonialul gradului şapte din Crata Repoa. Sunt descrise cele 12 probe prin care iniţiatul trece aflându-se în Theba, obiceiul ritualic de a înmâna crucea TAU care la finalul vieţii profane a iniţiatului era pusă pe piept în sarcofag.

Albert G. Mackey consideră că locul ideal pentru ”Crata Repoa” este capitolul ”Ordinul Romanţat” din bibliografia catalogată a lui Kloss şi, în locul antichităţii sistemului, îl descrie ca fiind un produs al Masoneriei continentale, a Gradelor Înalte în special. Dar totuşi remarcă şi el faptul că este cel puţin interesant cum a fost primit textul în Franţa şi cum personaje cu renume în viaţa Francmasoneriei (Ragon şi Bailleul) au ales să-i acorde o importanţă atât de mare.

Un aspect trebuie totuşi remarcat, indiferent de scopul în care a apărut acest sistem de iniţiere cu pretenţii egiptene. Forma de prezentare a broşurii din 1770 este simplă şi funcţională. Nu conţine decoraţii sofisticate sau litere anluminate. Nu este scris de mână, şi nu aduce ca formă unui text rar, publicat în număr mic, doar pentru anumite persoane. Broşura în forma pe care o deţin îmi pare a fi un material cu o răspândire destul de vastă, iar prin faptul că are o formă atât de simplă, conform pragmatismului german, trag concluzia că importanţa acestui text, dacă are vreuna, zace printre rândurile sale.

În analiza textului trebuie luate în seamă şi notele de subsol care pot avea un dublu rol, sau o dublă interpretare. Ele vin ca să dovedească cele menţionate în sistemul ”Crata Repoa”, sau sunt acolo ca note bibliografice care reprezintă sursa sistemului. Voi încerca să clarific rolul lor pe măsură ce ne vom întâlni cu ele în abordarea gradelor. Am lăsat notele de subsol în varianta originală a textului pentru a înlesni căutările celor interesați de aprofundarea celor menționate în note.

SCURTĂ PREZENTARE A ”CRATA REPOA”

Broşura începe cu note preliminarii pentru iniţiere, în care sunt descrise cerinţele pentru candidat, modul în care este ales (prin recomandarea unui membru al Ordinului), felul în care este pregătit pentru iniţiere (izolat de lume, pus să ţină o dietă, etc.), şi o succintă descriere a parcursului său până la poarta Templului.

Aşa cum am mai spus, sistemul este compus dintr-un algoritm iniţiatic în şapte grade şi anume:

1. Gradul 1: Pastophoris sau Ucenic,
2. Gradul 2: Neocoris,
3. Gradul 3: Poarta Morţii - locul unde Iniţiatul era numit Melanephoris,
4. Gradul 4: Bătălia Umbrelor - Chistophoris,
5. Gradul 5: Balahate,
6. Gradul 6: Astronomus în faţa Porţii Zeilor,
7. Gradul 7: Propheta sau mai exact Saphenath Pancah, Omul care cunoaşte Secretele.

Primul grad făcea referire la legile fizice; al doilea grad la matematică şi arhitectură; gradul trei se apleca asupra Mitului Morţii lui Osiris şi a hieroglifelor; gradul patru îi prezenta Cartea legii Egiptului şi funcţia de judecător; gradul cinci era consacrat chimiei; gradul şase transmitea cunoaşterea astronomică; iar gradul şapte îi transmitea restul secretelor şi urma să fie consacrat preot.

În încheierea ”Crata Repoa” sunt descrise decoraţiile şi veşmintele oficianţilor şi forma ritualică a banchetului festiv după consacrarea noului Preot Egiptean.

PARALELĂ CU ALTE RITURI MASONICE

Nu putem să trecem cu vederea structura în şapte grade, din care primul este cel de Ucenic. Studiind Riturile masonice practicate în Germania în perioada în care apare ”Crata Repoa” identificăm mai multe structuri cu o scară de grade asemănătoare.

Ritul Francez structurat pe şapte grade, cele trei ale Masoneriei Albastre şi patru grade înalte, ia fiinţă în 1786 în urma modificărilor aduse Ritului Modern practicat în Anglia de către Marea Lojă a Modernilor. Iniţial în Ritul Francez se lucra doar în gradele Masoneriei Albastre, urmând ca mai târziu - în 1801 - să apară în Constituţiile şi Regulamentul Marelui Orient al Franţei, şi Gradele Înalte, precum şi caietele de ritual pentru acestea.

Având în vedere data la care este publicată traducerea în limba franceză a broşurii, este foarte posibil, urmărind şi elementele simbolice din cadrul

ritualurilor, ca acestea să fie inspirate şi din ”Crata Repoa”. Zic, ar fi posibil, datorită importanţei pe care o juca Egiptul antic în cultura franceză înainte de ”revoluţia” lui Napoleon.

Structura gradelor Ritului Francez este:

1. Gradul 1: Ucenic,
2. Gradul 2: Companion,
3. Gradul 3: Maestru,
4. Gradul 4: Maestru Ales,
5. Gradul 5: Maestru Scoţian,
6. Gradul 6: Cavaler al Orientului,
7. Gradul 7: Suveran Prinţ Roza-Cruce sau Cavaler al Vulturului.

Ritul Scoţian Primitiv, conform lui Robert Ambelain, este un Rit masonic practicat de către Lojile militare ale regelui Iacob (James) al II-lea al Angliei, acestea fiind compuse din Jacobiţi, fideli regelui detronat. În 1725 deja existau suficiente Loji încât au putut forma o ”Societate Masonică Onorabilă în Regatul Francez”, iar în 1784 sunt publicate ritualurile celor şapte grade, independent de Marele Orient al Franţei. Ritul Scoţian Primitiv, numit şi Marele Rit Scoţian Timpuriu, a stat şi la baza formării Ritului Strictei Observanţe în Germania.

Algoritmul gradelor Ritului Primitiv Scoţian cuprinde următoarele:

1. Gradul 1: Ucenic,
2. Gradul 2: Companion,

3. Gradul 3: Maestru,
4. Gradul 4: Maestru Instalat sau Maestru al Sf. Ioan sau Maestru al Lojii,
5. Gradul 5: Maestru Cavaler Scoţian al Sf. Andrei sau Cavaler al Ierusalimului,
6. Gradul 6: Scutier Novice al Templului,
7. Gradul 7: Cavaler al Templului.

Ritul Strictei Observanţe va fi introdus de Baronul Karl Gotthelf von Hund sub forma Ritului Scoţian, pe care îl redenumeşte ”Masonerie Rectificată” şi pe urmă ”Strica Observanţă”, în 1764. Şi acest Rit prezintă o scară de şapte grade conferite progresiv în cadrul Ordinului. Vedem aici apariţia termenului de Ordin ca mod de organizare, Ordin condus de Superiori Necunoscuţi.

Scopul acestui Rit şi implicit al Strictei Observanţe a fost de a elimina din Franc-masonerie influenţele Ocultismului din acea perioadă (magie, spiritism, tarot, etc.). Cu toate că în 1768 Ordinul avea 40 de Loji, el dispare în 1782.

Ar fi posibil oare, ca sistemul ”Crata Repoa” să vine ca o continuare sau înlocuire a Strictei Observanţe? Gradele practicate în sistemul de la 1770 cuprinde învăţături ale ştiinţelor şi nu a speculaţiilor pe diverse teme. Chiar dacă acesta ar fi fost scopul, cu siguranţă acesta nu a fost atins.

Algoritmul gradelor Ritului Strictei Observanţe este:

8. Gradul 1: Ucenic,

9. Gradul 2: Companion,
10. Gradul 3: Maestru,
11. Gradul 4: Maestru Scoţian,
12. Gradul 5: Novice Secular,
13. Gradul 6: Cavaler,
14. Gradul 7: Frate Laic.

Indiferent dacă la baza iniţierii în ”Crata Repoa” se găseşte unul din Riturile masonice enumerate anterior, şi indiferent dacă acestea au creat sau au fost create în urma ”Crata Repoa”, cert este că inclusiv în titlurile gradelor găsim asemănări, şi inclusiv în textele ritualurilor. Voi reveni asupra simbolurilor şi învăţăturilor comune Franc-masoneriei în momentul abordării fiecărei trepte în parte.

ORDINUL ARHITECŢILOR AFRICANI SAU FRAŢII AFRICANI

Mai era numit şi Ordinul Constructorilor Africani, *Architectes de l'Afrique* în franceză şi *Afrikanische Bauherren* în germană.

Urmărind toate societăţile şi ordinele para- sau cvasi-masonice vom observa că nici unul dintre ele nu a ţinut atât de mult la o înaltă calitate intelectuală a membrilor săi cum a făcut-o Ordinul

Arhitecţilor Africani. De fapt acesta era şi scopul înfiinţării lui: de a salva Franc-masoneria de şarlatani, profitori şi afacerişti.

Prima dată acest Ordin para-masonic apare în 1756, în Germania. Fondat şi format de Franc-masoni cu o înaltă pregătire intelectuală, tocmai cu scopul de a uni aceşti intelectuali într-un Ordin paralel, acesta are o viaţă scurtă, şi numai după câţiva ani dispare.

Reapare sub formă de Societate în 1771, după 11 ani păstrând acelaşi mod de selecţie: nivelul intelectual primează în faţa avuţiei materiale sau a poziţiei sociale. De data aceasta nu mai există nici o legătură cu Franc-masoneria germană, chiar dacă Societatea a fost susţinută de membri ai Lojilor germane.

Chiar dacă structura gradelor, aşa cum o voi prezenta mai jos, pare să fie împrumutată de la Ordinul Franc-masonic, iar scara gradelor superioare denotă împrumuturi din alchimie şi ordine cavalereşti, este totuşi departe de a putea fi considerat o Societate masonică, dar poate în schimb fi numită Societate Iniţiatică.

Algoritmul gradelor Ordinului Arhitecţilor Africani, aşa cum a fost păstrat în documentele Societăţii este reprezentat astfel:

Primul Templu

1. Ucenic.
2. Companion.
3. Maestru Mason.

Al doilea Templu

4. Arhitect, sau Ucenic al Secretelor Egiptene (sau, după Thory în Acta Latomorum I, pagina 297: Bosonien).
5. Iniţiat în Secretele Egiptene (sau conform Acta Latomorum I, pagina 292: Alethophile).
6. Frate Cosmopolit.
7. Filozof Creştin.
8. Maestru al Secretelor Egiptene.
9. Scutier al Ordinului.
10. Soldat al Ordinului.
11. Cavaler al Ordinului.

Primul Templu poate fi considerat echivalentul Lojilor Albastre în Franc-masonerie, pe când Al doilea Templu ar putea fi paralela Gradelor Înalte în diversele Rituri masonice. Totuşi ultimele trei grade erau considerate o clasă superioară şi erau conferite doar prin cooptare, celor care s-au remarcat prin zelul şi activitatea lor în Ordin.

Ordinul era condus de un Mare Capitol, care era compus din 12 ofiţeri.

Nu putem să încheiem fără să menţionăm cele notate de Mackenzie despre Ordin, pentru că aici vom găsi o posibilă legătură cu ”Crata Repoa”. Conform acestuia, Ordinul a fost fondat între 1756 şi 1767 sub protecţia lui Frederic al II-lea al Prusiei (cel căruia îi este atribuită şi fondarea Gradelor Înalte ale Ritului Scoţian Antic şi Acceptat). Scopul era unul istoric, de comemorare a Arhitecţilor Africani (despre care legenda spune că s-ar fi refugiat în

Europa sub protecţia diferiţilor regi: 1190 Anglia, 1125 Suedia, 1284 Scoţia) dar ritualurile gradelor cuprind elemente masonice, creştine, alchimice, hermetice şi cavalereşti. Ordinul a beneficiat de o clădire mare în care funcţiona, pe lângă Marele Capitol, un muzeu şi un laborator de chimie. Tot conform lui Mackenzie, mulţi ani la rând ordinul acorda o medalie de aur pentru diverse cercetări duse asupra istoriei Franc-masoneriei, dar din păcate până la această oră şi bineînţeles din informaţiile deţinute de mine, nu a fost găsită nici o astfel de medalie. Tot el atribuie anul 1786 ca fiind anul în care Ordinul a fost desfiinţat. Lenning în Enciclopedia lui nu menţionează vreo implicare a lui Frederic al II-lea, dar notează anul 1806 ca fiind cel de sfârşit al Ordinului.

Conform documentelor din 1747 ale unei Loji din Hamburg, Ordinul era structurat pe şapte grade, după cum urmează:

1. Cavaler sau Ucenic.
2. Frate sau Companion.
3. Soldat sau Maestru.
4. Călăreţ sau Cavaler.
5. Novice.
6. Aedile sau Constructor.
7. Tribunus sau Cavaler al Tăcerii Eterne.

A existat şi o Lojă în Edinburgh, Scoţia - ”Loja Vulturul Roman nr.160” care avea întâlnirile în limba latină, la fel ca şi procesele verbale şi documentele interne. Aceasta a fost fondată în 1785.

Vedem deci o oarecare asemănare a structurii Ordinului cu Societatea Iniţiatică descrisă în ”Crata Repoa”. Perioadele şi locul în care s-a dezvoltat acest Ordin, presupunând că sunt date exacte, ar da posibilitatea influenţării unui astfel de demers. Este la fel de posibil ca autorii ”Crata Repoa” să fi dorit să realizeze acelaşi scop adică, o reformare a Franc-masoneriei, dar de data aceasta sub aspecte de simbolism şi cu o meta-istorie egipteană.

Cea mai concretă legătură între cele două sisteme apare în catehismul ”Fragen der Bau-Herren”:
Î: În ce constă Cunoaşterea ta primară în Ordin?
R: În Krata Repoa.

Fireşte trebuie să avem în vedere şi poziţia geografică a Egiptului pe continentul African. Dar acest fapt nu face decât să ridice şi mai multe semne de întrebare cu privire la originile numelui celor două Societăţi iniţiatice.

SEMNIFICAŢIA NUMELUI

Crata Repoa are mai multe interpretări ca de altfel tot ce ţine de această broşură. Nick Farrell afirmă că titlul înseamnă fie ”Tăcerea Divinităţii”, fie că ar fi vorba de o corupere a unei denumiri greceşti, care ar lega ”Crata Repoa” de misterele lui Bachus.

Madame Blavatsky, celebra fondatoare a şcolii de teosofie, autoare a cărţii cu valori iniţiatice ”Isis Unveiled” compară cele şapte nivele de iniţiere

cu ”Cartea lui Iov”, poem iniţiatic din Vechiul Testament. Ea o numeşte, voit, Crata Napoa, pentru a da anumite valenţe egiptene şcolii de teosofie.

Albert G. Mackey în a sa enciclopedie a societăţilor iniţiatice, publicată în 1873 şi 1878, aduce în discuţie posibilitatea ca numele ”Crata Repoa” să fie o anagramă pentru *Arcta Opera*, care ar însemna ”lucrarea desăvârşită încheiată”.

Pornind de la ideea că denumirea ar putea fi o anagramă, am găsit câteva variante care ar putea sugera conţinutul broşurii. Prima regulă în abordarea unui text codificat sub o formă sau alta este găsirea unei simetrii. Astfel pornind de la REPOA – OPERA am ajuns la CRATA – TARCA. *OPERA TARCA* neavând o semnificaţie anume, dar aducând o oarecare valenţă de alternare putem considera această expresie ca fiind Opera în Echilibru. De ce echilibru? Pentru că secretul iniţiaţilor din cele mai vechi timpuri a fost conduita unei vieţi echilibrate şi evitarea tuturor exceselor.

Tot realizând nişte permutaţii am ajuns la *ARCA PERA* – în greacă Arca ce duce dincolo, sau dezvoltând această sintagmă – Arcanul care transpune. Şi aceasta este o interpretare posibilă în concordanţă cu valenţele iniţiatice ale textului, asupra căreia voi reveni în capitolul dedicat celui de al treilea grad.

ARCA AERO – Arca Aerului sau Arcanul Aerului poate face referire la ştiinţa spiritului, aerul fiind elementul dominat exclusiv de spirit. Deducem

de aici că broşura descrie un sistem de iniţiere în tainele spiritului, iar finalitatea este un OM dezvoltat spiritual.

Desigur acestea sunt doar câteva din posibilităţile de interpretare a numelui, dar ele sunt infinite, pentru că şi imaginaţia, manifestare a spiritului uman, este infinită. Ceea ce nu face altceva decât să ne readucă aminte că omul şi puterea lui de înţelegere sunt infimi şi limitaţi în raport cu universul, iar pentru cine vrea să admită – spiritualul este net superior materialului.

COMENTARIU
LA
”CRATA REPOA”

1. PREGĂTIREA PENTRU INIŢIEREA ÎN CRATA REPOA

”Dacă cineva dorea să fie primit în Societatea Crata Repoa, condiţia primară era ca acesta să fie recomandat de un Iniţiat în Mistere.

De obicei, Regele însuşi făcea recomandarea şi o trimitea Preoţilor, aşa se proceda.

Preoţii însă îl respingeau din Heliopolis şi îl trimiteau învăţătorilor din Memphis; de la Memphis era respins şi trimis la Theba. **a)**

La finalul voiajului era circumcis. **b)**

Imediat după aceea îi erau interzise anumite mâncăruri **c)** *şi nu mai avea voie să bea vin decât după ce ajungea la un Grad mai înalt şi obţinea permisiunea să o facă.*

În cele din urmă trebuia, precum un prizonier, pentru mai multe luni, adâncit în gândurile sale să petreacă timp într-o peşteră subterană. Îi dădeau voie să îşi scrie gândurile care erau pe urmă analizate cu atenţie pentru a cunoaşte raţiunea noului membru.

Pe urmă era condus printr-un culoar susţinut de Coloanele lui Hermes pe care erau expuse percepte morale pe care acesta trebuia să le înveţe pe de rost. **d)**

*De îndată ce le-a învăţat venea la el Thesmosphores **e)**. El apărea ţinând în mână un bici puternic cu care menţinea la distanţă mulţimea, de Poarta Profanilor prin care urma să îl conducă pe postulant.*

Candidatului la iniţiere îi erau acoperiţi ochii iar mâinile îi erau legate cu benzi rezistente de pânză.

a) Prophyrius de vita Pythagorae
b) Herodotus Lib.2. Clemens Alexandr. Stromar. I.
c) şi anume păstăi şi peşte
d) Jamblychus de Mysteriis. Pausanias Lib. I povesteşte explicit că acestea se găseau în locaţii subterane lângă Teba.
e) prezentatorul. Terminaţiile numelor care de obicei se termină în "us" sunt aici transformate în "es" şi "os", în conformitate cu dialectul egiptean."

La fel cum în şcolile de mistere ale Greciei sau Egiptului, erai primit doar prin cooptare, la propunerea unui membru deja iniţiat, la fel se păstrează acest obicei şi în societăţile iniţiatice moderne, dar şi în Crata Repoa. Azi în cercurile sau societăţile iniţiatice, în Francmasonerie sau în alte şcoli ezoterice, obiceiul a rămas neschimbat şi asta dintr-un simplu raţionament al asigurării unei filiaţii iniţiatice, unei legături mai profunde cu Ordinul. De asemenea o astfel de practică asigură calitatea viitorilor iniţiaţi, pentru că doar unul care a gustat un fel de mâncare poate să recomande şi altcuiva acel preparat culinar. Numai un Iniţiat, membru activ al unui sistem, poate identifica potenţialul celor din

jurul său în mediul profan, şi doar de acolo şi la propunerea lui se poate coopta un candidat.

Din păcate în ultima perioadă, odată cu accesul la internet, petiţiile de iniţiere şi de afiliere la diferite Ordine se pot face on-line, şi spun din păcate pentru că asta îngreunează procesul de selecţie. Nefiind cunoscut de nici unul din membrii Ordinului, postulantul trebuie analizat, investigat, urmărit, chestionat astfel încât să ajungă la mistere doar cei care sunt pregătiţi. Majoritatea consideră aceste anchete a fi doar o formalitate şi de aceea avem atâtea uscături în societăţile iniţiatice, menite de fapt să formeze elite. Chiar dacă ne adaptăm metodelor moderne de comunicare, nu trebuie să neglijăm calitatea în favoarea cantităţii. Pe vremuri cu siguranţă existau excepţii, dar foarte puţine şi bine întemeiate.

Precum în fiecare şcoală iniţiatică existau anumite condiţii pe care neofitul trebuia să le îndeplinească, aşa şi în vremurile afirmării Crata Repoa obiceiul era la fel. Chiar dacă nu sunt enumerate, ele pot fi deduse din context, şi am să explic în cele ce urmează.

Pentru a putea fi iniţiat trebuia să fii om liber (adică nu sclav), să nu fi fost condamnat sau să fi săvârşit fapte reprobabile, şi să ai un corp sănătos fără handicapuri. Bineînţeles în zilele noastre s-a perpetuat sensul ad-litteram al cerinţelor, şi s-a uitat înţelesul metafizic, alegoric. Să fii om liber nu se referă la o sclavie propriu-zisă (ar fi şi foarte greu să

fii sclav în ziua de azi) ci se referă la faptul că un postulant, pentru a fi capabil să pătrundă misterele, nu trebuie să fie sclavul instinctelor şi naturii sale animalice; să nu fii condamnat sau să fii săvârşit infracţiuni au o interpretare metafizică, în sensul că trebuie să fii în măsură să îţi stăpâneşti pornirile şi dorinţele; iar lipsa unui handicap fizic poate fi regăsit în sensul alegoric al echilibrului între trup, minte şi spirit.

În pamfletul alegoric se specifică doar că Regele era cel care făcea recomandarea Preoţilor. Este greu de imaginat că regele ar avea capacitatea de a cunoaşte pe toţi cei vrednici de şcoala misterelor şi ar fi absurd să credem că doar cei cunoscuţi de Rege au acces la mistere. Pentru Crata Repoa cu siguranţă ar fi fost mult prea pretenţioasă o astfel de afirmaţie.

Regele este conducătorul lumii materiale. Un postulant pentru a accede la misterele sufletului trebuie mai întâi să fie stăpân pe viaţa lui fizică, materială. Şi acest lucru trebuie văzut din nou cu o rezervă: nu este necesar să deţii averi nemăsurate, trebuie doar să îţi asiguri cele necesare traiului decent, fără lipsuri, într-un mod onorabil. Iar care ne sunt necesităţile şi lipsurile tot noi suntem cei care decidem. Deci înainte de a accede la cele spirituale trebuie să ne analizăm şi să ne aducem echilibrul în viaţa materială. Aşa trebuie înţeleasă recomandarea din partea Regelui către Preoţi. Ascensiunea se face de la material la spiritual pentru că ştim din Biblie că

primii oameni au decăzut de la starea de rai la cea de viaţă pământeană. Asceza este bineînţeles în sens invers.

Traseul postulantului de la Heliopolis la Memphis şi de la Memphis la Theba trebuie înţeles tot din punct de vedere alegoric. Heliopolis era considerat oraşul Soarelui. Memphis era considerat oraşul închinat zeului Ptha, patronul constructorilor. Theba era notat de Herodot, pentru că şi el a parcurs se pare acelaşi traseu, drept oraşul oracolelor şi al magiei.

Aici trebuie să înţelegem că în pregătirea de a aborda misterele şcolilor iniţiatice, candidatul trebuie să înţeleagă viaţa atât din punct de vedere religios, aplicat, dar şi magic, misterios. El nu trebuie să fie ignorant în ceea ce priveşte credinţa şi obligaţia lui sacră de a construi, dar trebuie să întrevadă o lume a spiritului, o lume în care ca şi pe plan material, există legi care trebuie acceptate şi studiate. Pentru un neofit este dificil să pătrundă aceste taine practic, dar el trebuie să le cunoască cel puţin din punct de vedere mintal, intelectual. O lectură aprofundată cu privire la Tradiţia şi specificul Ordinului în care cere să pătrundă este obligatorie şi imperativă.

Mai trebuie avut în vedere motivul voiajului iniţiatic, întâlnit atât de des în literatură şi în legendele tuturor popoarelor. Postulantul porneşte de la o condiţie anume, călătoreşte prin diferite medii de unde acumulează diferite experienţe, ca pe urmă să se întoarcă un om pregătit să îşi primească

”recompensa” – în basme de cele mai multe ori este o prinţesă sau un regat, iar în Crata Repoa este accesul la Misterele şi Iniţierile Egiptului antic. Refuzul Preoţilor trebuie privit ca un îndemn subtil la acest voiaj iniţiatic, şi nu o opunere, atâta timp cât postulantul recomandat de Rege este încă sub examinare.

La finalul voiajului, candidatul era circumcis. În tradiţia iudaică circumcizia reprezintă un legământ faţă de divinitate iar la egipteni era un act de curăţire. Nu cred că autorii pamfletului doreau o circumcizie fizică, ci mai de grabă foloseau acest simbol pentru a reprezenta un legământ faţă de divinitate. Cu siguranţă la o persoană dornică de a accede la misterele sufletului, igiena corporală nu era o problemă. Circumcizia în viziunea mea reprezintă dovada fermităţii cu care postulantul doreşte să pătrundă misterele iniţiatice ale Crata Repoa.

Legat de indicaţiile alimentare, este evident că pentru purificarea organismului era necesară o dietă. Îi erau interzise legumele păstăi, peştele şi vinul. Aici părerile sunt împărţite. Nick Farrell consideră prin abstinenţa la vin o abstinenţă de la practicile religioase. Pe de altă parte Manly P. Hall vede în aceste prohibiţii o rupere de societate, astfel încât candidatul să poată să se concentreze la ce va avea de făcut.

Personal consider păstăile un simbol al feminităţii, prin construcţia fructului. Carnea de peşte fiind destul de periculoasă, dacă nu este transportată

şi păstrată corespunzător, se încerca doar o evitare a unei îmbolnăviri a candidatului pe perioada pregătirii sale astfel echilibrul era neîntrerupt. Vinul dacă admitem că ar putea fi un simbol pentru comuniunea, împărtăşania religioasă, cred că mai potrivită ar fi aici o interpretare practică – postulantul trebuie să fie cât mai sincer şi cât mai personal, astfel că se elimină orice substanţă care i-ar putea modifica personalitatea.

Perioada de solitudine, adâncit în gândurile sale, într-un spaţiu htonic are rolul de a impregna neofitului starea de fapt a omului: spiritul său este prizonier al lumii materiale. Meditaţiile asupra diverselor sale gânduri, probabil şi asupra unor teme date (aşa cum este cazul Franc-masoneriei în Cabinetul de Reflecţie) pun pe ”prizonier” în postura de a se descătuşa de lumea materială, de gândurile sale profane, de valorile sale fabricate şi prin acest proces el este pus în mediul propice de a-şi conştientiza realmente senzorial existenţa sufletului său. Peştera în care este închis poate să reprezinte moartea sa dacă este considerată o criptă, sau naşterea lui dacă este văzută ca un pântece. Sau amândouă – o moarte materială în întuneric care va duce la o naştere spirituală în lumină. Acest simbol este folosit în mai toate societăţile iniţiatice sau cercurile de magie albă.

Nu trebuie să uităm că iniţierea este o psiho-dramă, iar candidatul este atât spectator cât şi actor. Astfel, curăţindu-se singur de impurităţile materiale,

se pregăteşte activ pentru viaţa în lumina spiritului. Efortul este unul activ, personal, astfel încât neofitul va şti să aprecieze diferenţa între cele două stări şi va şti să îşi preţuiască altfel noua lui viaţă spirituală conştientă.

Manly P. Hall numeşte acest proces ”aflarea motivelor candidatului pentru a părăsi lumescul spre a pătrunde în sanctuarul divinităţii ascunse”.

Din punct de vedere alchimic, peştera reprezintă pământul, materia primară din care se nasc toate lucrurile, bineînţeles nu fără participarea activă a spiritului. În Franc-masonerie aceasta este considerată prima probă a candidatului înainte de a primi Lumina, proba pământului.

Coloanele lui Hermes şi preceptele morale pe care viitorul iniţiat trebuia să le cunoască provin, după cercetările lui Nick Farrell, din Oedipus Egipteanul de Athanasius Kircher, lucrare scrisă cu aprox. o sută de ani înaintea Crata Repoa. Aici autorul pomeneşte de Oracolele lui Zoroastru sau Oracolele Caldeene pe care Hermes le-ar fi înscris pe coloanele sale. Personal consider că este vorba de fundamentul multor mistere antice, şi anume Tăbliţele de Smarald ale lui Hermes Trismegistos. Ambele texte pot fi citite, traduse în limba română, în cărţi deja publicate de diverşi autori la editurile specializate.

Important de observat este însă pregătirea intelectuală continuă la care este supus neofitul. Mereu gândirea lui este supusă învăţării şi este

stimulată prin simboluri şi învăţături ezoterice. Nu este nici o problemă dacă nu le percepe conştient pe toate. Odată memorate, ele sunt absorbite în subconştientul său, iar la momentul propice ele vor reveni în plan conştient, pline de însemnătate şi de splendoare.

După ce era suficient de bine pregătit intelectual şi emoţional îşi făcea apariţia Thesmosphores, cel care păzea Poarta Oamenilor.

Poarta Oamenilor, sau a Profanilor, este de fapt un simbol pentru graniţa dintre lumesc şi divin, între profan şi sacru. Prin această poartă urmează să treacă cel care vrea să vadă Lumina şi să trăiască misterele iniţierii. Simbolic vorbind trecerea prin poartă poate fi considerată o nouă naştere a profanului, o naştere întru sacru.

Fiind vorba de o poartă şi nu de un tărâm spre exemplu, ajungem la concluzia că graniţa între sacru şi profan este foarte subţire. Sacrul este la îndemâna oricărui profan sincer în căutări şi suficient de bine pregătit. În anumite societăţi iniţiatice această poartă este înlocuită cu o bucată mare de hârtie sau de pânză subţire pe care neofitul o rupe pentru a putea trece prin ea. Din punct de vedere religios putem interpreta Poarta ca un himen care este rupt la ”naşterea virgină”, momentul în care neofitul pătrunde în Templu. Acest aspect poate fi interpretat ca o naştere virgină, deoarece nu există o penetrare din sens invers, simbol care ilustrează o stare sau un fapt care precedă lumea materială. Postulantul, fără acţiune

din exterior asupra voinţei sale, pătrunde în Templu, se naşte în Lumină. Singura influenţă este voinţa spiritului de a materializa această naştere.

Întâlnim mitul naşterii virgine în Legenda egipteană a lui Isis, Osiris şi Horus sau în creştinism prin naşterea lui Isus. Mai sunt şi alte referinţe la astfel de naşteri în diferitele culturi pe parcursul istoriei, dar cele două sunt cele mai relevante pentru acest comentariu.

Thesmosphores este înarmat cu un bici egiptean, aşa cum îl întâlnim în unele reprezentări ale faraonilor. Un bici cu multe capete scurte, destinat pedepsirii supuşilor. Sub nici o formă nu este vorba de un bici folosit la animale! Este menţionat clar în broşură că, cu ajutorul acestui instrument, păzitorul ţine la o parte mulţimea, adică pe cei neiniţiaţi.

Cine este acest Thesmosphores? El este descris în notele de subsol ale Crata Repoa ca fiind ”prezentatorul”. Nu este nimeni altul decât Gardianul Misterelor, adică misterul în sine. Ştim din diversele tradiţii iniţiatice că Misterul se protejează singur şi se face accesibil doar celor suficient de pregătiţi şi vrednici să îl întrevadă. Manly P. Hall afirmă că ”Thesmosphores este personificarea uneia dintre cele mai sublime legi ale ocultismului, şi anume, că adevărurile spirituale ale vieţii sunt proprii lor gardieni”.

Legile Universului care dau fiecăruia ceea ce merită, mai ştiinţific legea cauză-efect, îngrădeşte accesul la cunoaştere mai încolo de cât suntem

capabili. De aceea veţi întâlni în cercurile de iniţiaţi expresia ”atât cât îmi este permis să…”.

Însă cine ne permite şi cine ne interzice ceva, atâta timp cât spiritul nostru, emanaţie divină fiind, are dreptul ereditar la orice şi oricând? Nick Farrell aseamănă paznicul din Crata Repoa cu cel din tradiţia Golden Dawn pe care neofitul trebuie să îl înfrângă. Sigur putem să credem că există un demon sau o entitate malefică care vrea cu orice preţ să ne împiedice să ne descoperim spiritul lăuntric. Dar ce este de fapt această creatură? Este suma fricilor noastre, suma lipsurilor noastre, suma complexelor şi frustrărilor noastre, suma lacunelor noastre intelectuale şi morale, suma comportamentului nostru inuman. Dacă ar fi să desenăm această creatură şi pentru fiecare aspect să o mai decorăm cu un atribut respingător, vă puteţi imagina cam cât de înfricoşătoare este această bestie a fiecăruia.

Ei bine, este condiţia *sine qua non* pentru orice Iniţiat sau căutător de Adevăr să înfrângă acest demon, acest păzitor această piedică în calea dezvoltării noastre personale. Nu este uşor şi necesită multă muncă şi sacrificii enorme, dar odată răpus Ego-ul nostru, recompensa va fi pe măsură.

Crata Repoa impune cunoaşterea preceptelor de pe Coloanele lui Hermes. Asta presupune şi o verificare a cunoştinţelor. Astfel după ce Thesmosphores a verificat postulantul, îi acoperă ochii şi îl leagă mâinile.

Acest obicei este practicat în mai toate societăţile iniţiatice, pentru că reprezintă un simbol foarte puternic. Legarea ochilor poate fi văzută ca o privare a văzului, dar în acelaşi timp poate fi o unealtă pentru a ajuta să vedem cu vederea spiritului. Tot la fel de bine acest gest poate să reprezinte starea de întuneric în care ne aflăm ca profan faţă de cele spirituale. Dar fiind simţul pe care omul se bazează cel mai mult, privaţi de utilizarea lui, este un test de anduranţă şi de determinate pentru neofit, de încredere în soartă, şi până la urmă o dovadă de curaj.

Legarea mâinilor este un gest de supunere totală. Cu ajutorul mâinilor ne apărăm şi tot cu ajutorul lor comunicăm. O dată legate renunţăm a ne împotrivi în orice fel şi ne supunem total sorţii (eu aş zice mai bine, voinţei spiritului).

Abia atingând această stare de supunere totală, de cedare şi fiind suficient pregătit, neofitul poate accede la cunoaşterea spirituală, la iniţierea în misterele antice.

O astfel de pregătire, cum este ea descrisă în broşură, sub o formă sau alta, este prezentă în orice societate sau Ordin iniţiatic. O întâlnim în anumite Rituri în Franc-masonerie, o întâlnim şi în tradiţia Golden Dawn şi de-a lungul istoriei în mai toate cultele şi religiile aşa cum este Cultul lui Mithras, sau Misterele lui Bachus. Preparaţia şi condiţia care rezultă din acest proces fac parte din Tradiţia Iniţiatică Universală a omenirii.

2. PRIMUL GRAD - PASTOPHORIS SAU UCENIC

Cel care avea datoria de a păzi intrarea care duce spre Poarta Oamenilor

De îndată ce Ucenicul aflat în grotă era pregătit era luat de către **1)** *Thesmosphores şi condus de mână în faţa Porţii Oamenilor* **2)**.

La sosirea lor Thesmosphores îl bate pe umăr pe un mai vechi Pastophoris, care era pus să păzească poarta în exterior şi care îl anunţă atunci pe Ucenic printr-o singură bătaie în poartă **3)**.

După câteva întrebări adresate Ucenicului, Poarta Oamenilor se deschide şi acesta este lăsat să intre.

Aici era întrebat de către Hierophantes despre mai multe chestiuni la care trebuia să dea răspunsuri exacte **4)**.

Pe urmă Ucenicul era purtat prin Birantha **5)**. *În acest timp se producea un vânt puternic şi lăsa să plouă asupra Iniţiatului. Fulgerele îi treceau prin faţă şi tunete înfricoşătoare îi zguduiau auzul* **6)**.

Dacă Ucenicul nu poate fi speriat de nimic Menies, sau cititorul legii, îi citea Constituţiile Crata Repoa a căror respectare acesta trebuia să promită.

Dacă se supune întru totul acestora, Thesmosphores îl conduce în faţa Hierophantelui unde cu genunchii dezveliţi el trebuie să îngenuncheze şi cu vârful ascuţit al unei săbii pe gât,

Ucenicul trebuie să jure fidelitate şi tăcere, iar soarele, luna şi stelele sunt invocaţi martori ai adevărului **7)**.

După jurământ, Ucenicului îi sunt eliberaţi ochii şi este pus între două coloane pătrate care se numeau Betilies **8)**.

Între aceste două coloane se afla o scară cu şapte trepte, cu opt uşi din diverse metale **9)**.

Nu îi erau explicate imediat Ucenicului aceste forme, dar Hierophantes ţinea următorul discurs:

"Mă adresez vouă, celor care aveţi dreptul să mă ascultaţi. Închideţi toate Porţile bine astfel încât profanii şi batjocoritorii să nu poată intra. Voi însă Mene, Musee sau Copii ai Lucrării de cercetare a cerurilor, ascultaţi discursul meu! Vă predau mari adevăruri. Feriţi-vă de Prejudecăţi şi de Pasiuni care vă îndepărtează de pe drumul corect al fericirii. Îndreptaţi-vă gândurile către natura divină şi aveţi mereu aceasta în faţa ochilor voştri astfel încât prin aceasta să vă ghidaţi inima şi mintea. Când veţi vrea să păşiţi pe drumul sigur al fericirii, gândiţi-vă că în faţa ochilor voştri este Atotputernicul, cel care a creat Lumea. Este singura entitate care a primit şi a manifestat toate lucrurile şi care este compusă din ea însăşi. El asigură totul. Nici un muritor nu îl poate vedea şi nici un om nu poate să se sustragă privirilor lui **10)**.*"*

Pe urmă îi arătau Ucenicului că scara, pe treptele căreia trebuia să calce, este un simbol al

căutării sufleteşti. Mai târziu îl învăţau că numele divinităţilor aveau alt înţeles faţă de cel pe care îl credea poporul.

Ei îi explicau cauza vântului, a fulgerului şi a tunetului. Pe scurt, acest Grad era dedicat studiului naturii.

Aici adăugau şi anatomia şi arta vindecării. Ei îl învăţau şi limbajul simbolurilor şi scrierea hieroglifică obişnuită **11)***.*

Imediat după primirea lui, Hierophantul îi dădea parola prin care se recunoşteau toţi iniţiaţii, care era Amoun şi care nu însemna altceva decât, păstrează tăcerea **12)***.*

Ei se recunoşteau şi după o strângere de mână deosebită **13)***.*

După aceea el primea un fel de acoperământ pentru cap, care era de forma unei piramide. Şoldurile lui erau acoperite de un şorţ pe care îl numeau Xylon. În jurul gâtului purta un fel de guler dar care se închidea în dreptul pieptului. În rest nu avea alte haine şi trebuia să păzească Poarta Oamenilor ori de câte ori îi venea rândul.

1) Apuleius de Metam. Lib. XI.
2) Cicero de Legibus Lib. II. Misteriis ex agresti imanique vita exculti ad humanitatem, et mitigati sumus.
3) analizează explicaţia uneia dintre Coloanele Egiptene, pe care este reprezentată natural această acţiune.
4) Plutarch în Lacon. Apoph. Ver. Lysander.
5) vezi Histoire du Ciel Tom. I. p. 44.

6) Euseb. Cesar. Praeparat. Evangel. Clemens Alexand. Admonit. Ad Gent.
7) Alexander ab Alexandro Lib. V. Cap. 10.
8) Euseb. Demonst. Evang. Lib. I.
9) Origens cont. Cels. p.341. de Trad. De Bouheran. Diction. De Chauffepie Tom. IV. p.834.
10) Euseb. Praeparat. Evang. I. 13. Clemens Admonit. Ad Gent.
11) Jamblichus in vita Pythagor.
12) Plutarch de Iside et Osiride.
13) Jamblichus in vita Pythagorae.

Dacă respectăm definiţia termenului ”iniţiere” atunci înţelegem că este vorba de un început, de un nou drum. Grota din care candidatul este scos după ce a petrecut o perioadă suficientă de timp, poate fi considerată ca iniţierea acestuia. Aici el a făcut cunoştinţă, conştient sau pentru moment nu, cu elementul ”pământ”. De aici toate au pornit şi aici toate se vor reîntoarce (material vorbind). Dar este de remarcat faptul că şi sistemul ”Crata Repoa” respectă iniţierile prin elemente, sau analizând caracterul lor, putem afirma că este vorba de o ”purificare” prin fiecare element. Şi aici trebuie să înţelegem totul din punct de vedere alegoric. Chiar dacă avem de a face cu o perioadă în care neofitul ţine un regim alimentar, importanţa purificării prin elementul Pământ este departe de acest înţeles.

Prin acest proces trebuie să căutăm, în primul rând, rezultatele la nivel psihologic. Este mai mult decât evident pentru oricare elev al lui C.G. Jung că aici este vorba de o ”alchimie” în care nu se urmăreşte un rezultat material, ci unul psihologic.

Gândurile şi instinctele cele mai de bază ale candidatului sunt aici purificate.

Grota poate fi considerată, după părerea lui Nick Farrell, un mormânt sau o criptă. În Cartea Egipteană a Morţii grota este locul în care decedatul este mumificat pentru a asigura o viaţă eternă pe pământ prin asigurarea posibilităţii spiritului de a se reîntoarce.

Prin exprimarea ”a trecut suficient timp” se înţelege faptul că natura subconştientului uman, influenţată de caracteristicile oculte ale pământului – adică rece şi uscat – a fost analizată iar candidatul a învăţat să îşi controleze aceste trăsături trăind în întuneric.

Frica de întuneric este încă un aspect care trebuie ”purificat”. Înainte de a vedea lumina trebuie să ştim să apreciem întunericul, şi asta o putem face doar debarasându-ne de superstiţii şi de creaţiile imaginaţiei noastre.

Când toate acestea s-au întâmplat, Thesmosphores vine după candidat şi îl conduce în faţa Porţii Oamenilor. Acest loc este păzit de un Pastophoris, aş zice eu un lucrător al pământului, fără a avea nimic în legătură cu agricultura. Totuşi trebuie menţionat aici Cicero, care afirmă că cea mai profitabilă, cea mai frumoasă şi cea mai eliberatoare muncă pentru om este agricultura. Prin ea învaţă să muncească, să aştepte răsplata după eforturile sale şi bineînţeles întăreşte legătura om-divinitate prin faptul că omul se roagă pentru sprijin divin în

activitatea sa. Eu mă refer aici la alegoria lucrului pământului, adică la consolidarea ucenicului în cele lumeşti şi controlul asupra aspectelor materiale.

Pastophoris este un iniţiat în primul grad al ”Crata Repoa” şi joacă rolul de a facilita accesul neofitului în Templu. De ce este nevoie de o astfel de funcţie? Misterele se revelează în măsura capacităţii fiecăruia de a le înţelege, şi numai acelora care sunt suficient de pregătiţi şi virtuoşi. Cine poate să găsească mai bine aceste calităţi într-un candidat, decât un iniţiat al locului în care cel în cauză cere să fie primit.

Standardele de acces la mistere sunt stabilite de cel care le păzeşte. Corect? Greşit! Cine este în măsură să nege altcuiva dreptul la cunoaştere atâta timp cât sufletul său are acest drept prin esenţa lui? Aici este însă cheia rolului acestui oficiu. El nu analizează asupra acordării unui drept divin, ci el analizează intenţiile neofitului. Se află el acolo pentru că este o manifestare a dorinţei sufletului, sau se află acolo din curiozitate sau alte scopuri materiale?

În Franc-masonerie, în anumite rituri care practică această purificare prin elementul pământ, sub forma Cabinetului de Reflecţie, întâlnim grota iar pe unul din pereţii ei este grav un îndemn: Dacă doar curiozitatea te-a adus aici, pleacă! Alt îndemn este: Dacă ai venit în căutarea de distincţii şi beneficii lumeşti, pleacă! Şi tot aici avem şi acronimul VITRIOL - "Visita Interiora Terrae Rectificando

Invenies Occultum Lapidem" – ”Vizitează interiorul pământului şi, rectificând, se va ivi piatra ascunsă”.

Poate că o interpretare a lucrului fizic se poate da, în sensul că misterele şi învăţăturile şcolilor iniţiatice, indiferent care ar fi ele, nu sunt chestiuni fanteziste, ci ele au aplicabilitate în viaţa cotidiană a iniţiatului, şi el este obligat să le aplice în fiecare clipă a vieţii sale. De aici trebuie să înţelegem că un iniţiat nu trebuie să se rupă de lume şi de viaţa sa pentru totdeauna şi să devină un pustnic. Misterele trebuie transpuse practic în societatea în care fiecare dintre primitori activează. În ritualul masonic, în încheiere Masonii sunt îndemnaţi să ducă şi să aplice învăţăturile, ”Lumina”, în mediul lor profan, fără însă a le revela. Adică, ei trebuie să practice aceste învăţături în viaţa de zi cu zi dar nu trebuie să discute despre ele. Singurul mod prin care ele sunt sesizabile sunt rezultatele aplicării lor.

Autorii ”Crata Repoa” au păstrat acest principiu de funcţionare al misterelor, şi vom înţelege în gradele ce urmează de ce.

Despre Poarta Oamenilor mai trebuie spus că îi este atribuită o interpretare în nota de subsol, un citat din Cicero: *Misteriis ex agresti imanique vita exculti ad humanitatem, et mitigati sumus*. Acest citat este o mică parte din paragraful 36 al De Legibus II a lui Cicero, care sună cam aşa: ”*Ego vero excipiam. Nam mihi cum multa eximia divinaque videntur Athenae tuae peperisse atque in vitam hominum attulisse, tum nihil meilus illis mysteriis, quibus ex agresti immanique vita exculti ad humanitatem et mitigati sumus, initiaque ut appellantur ita re vera principia*

vitae cognovimus, neque solum cum laetitia vivendi rationem accepimus, sed etiam cum spe meliore moriendi. Quid autem mihi displiceat in nocturnis, poetae indicant comici. Qua licentia Romae data quidnam egisset ille qui in sacrificium cogitatam libidinem intulit, quo ne inprudentiam quidem oculorum adici fas fuit?”

În acest citat Cicero vorbeşte exact despre importanţa aplicării misterelor în viaţa de zi cu zi, fapt care a dus la apariţia legilor morale, materiale şi ale credinţei, şi datorită lor omul a fost scos din viaţa lui sălbatică şi stearpă către civilizaţie şi bucurie. Tot el spune că am învăţat din mistere să murim încrezători. Am devenit astfel conştienţi de natura noastră divină şi de nemurirea sufletului. Acest fapt trebuie confirmat de către postulantul la iniţiere atât în ”Crata Repoa” cât şi în Franc-masonerie, în majoritatea riturilor.

Thesmosphores îl bate pe umăr pe Pastophoris. Acest gest de a bate este un simbol pentru a anunţa ceva sau pe cineva. Prin bătaia pe umăr, Pastophoris este anunţat că postulantul la iniţiere este demn de a merge mai departe.

Pastophoris bate cu o lovitură în poarta Templului, şi o uşă se deschide prin care neofitul este introdus în Templu. Aici el este supus altor întrebări din partea Hierofantului, adică a celui care conduce Sanctuarul, şi este lăsat să intre în Sanctuar. Pe tot parcursul, candidatul este condus şi îndrumat de către Thesmosphores: Această practică este respectată azi în mai toate Ordinele iniţiatice. Prin aceasta se arată faptul că viitorul iniţiat nu este singur şi că, chiar

dacă este sau nu conştient, cineva va fi mereu lângă el pentru a-l îndruma. Aşa se exemplifică atitudinea de fraternitate a unei societăţi sau a unui Ordin.

Hierofantul este echivalentul unui preot sau în Franc-masonerie al Maestrului Venerabil, şeful de Atelier. Rolul său este de a apăra Ordinul şi de a transmite mai departe misterele celor care sunt calificaţi pentru asta. În ”Crata Repoa” comparativ cu sistemul Golden Dawn, aşa cum remarcă Nick Farrell, acesta are un rol secundar şi conduce un Ordin exterior. Asta ar explica structura majorităţii societăţilor iniţiatice care sunt compuse din Ordinul exterior şi un Ordin interior. Avem şi în religii micile şi marile mistere. Avem şi în Franc-masonerie Templul şi Camera de Mijloc. Această separaţie este păstrată şi în sistemul de faţă cu scopul de a delimita natura misterelor transmise şi a instituţiilor cărora le aparţin.

După ce răspunde satisfăcător, candidatul este supus mai multor probe, care fac referire la purificările prin cele trei elemente primordiale, apă, aer, foc. Acoperit fiind încă la ochi şi legat de mâini el este plimbat prin Birantha, un apartament a Templului exterior, unde el aude tunete, simte ploaia şi sesizează fulgere. Cu siguranţă înţelegem că aceste fenomene erau artificiale şi aveau rolul de a destabiliza, de a înfricoşa pe candidat. Dacă nu renunţa şi stăruia în călătoria sa, el era condus mai departe în ritualul de iniţiere.

Să ne aplecăm puţin asupra celor trei elemente dintr-o perspectivă alegorică generală. Cele patru elemente primordiale sunt primele forţe manifestate din haos de către demiurg. Pământ, Apă, Aer, Foc, nu sunt elementele clasice din punct de vedere chimic sau material. După cum menţionam de la început, aici avem de a face cu alegorii, sunt arhetipuri ale creaţiei. Empedocle este cel care figurează prima dată această teorie a celor patru elemente formatoare în *Tetrasomia*. Ideea celor patru elemente este că acestea, amestecate în diferite proporţii, formează fiecare lucru existent în univers.

Pământ	Apă	Aer	Foc
🜃	🜄	🜁	🜂
Materialul, impedimente.	Moliciune, repaus.	Libertate, mişcare.	Dorinţă, iubire.
Interior.	Jos.	Exterior.	Sus.
Hera.	Persephone.	Zeus.	Hades.
Uscat şi rece.	Ud şi rece.	Ud şi fierbinte.	Uscat şi fierbinte.
Melancolic, inflexibil, perseverent, pragmatic.	Flegmatic, flexibil, emoţional, extrovertit.	Sanguin, instabil, zvăpăiat, optimist.	Coleric, energic, activ, entuziast.
Verde.	Albastru.	Galben.	Roşu.
Taur, Fecioară, Capricorn.	Rac, Scorpion, Peşti.	Gemeni, Balanţă, Vărsător.	Leu, Săgetător, Berbec.

Animaţia celor patru elemente este pusă în mitologia greacă pe seama a două forţe creatoare: Eros şi Eris, sau Aphrodita şi Ares, iubire şi conflict, unitate şi dezbinare, Soare şi Lună, adică dualitatea.

În tabelul de mai sus am prezentat câteva aspecte generale ale fiecărui element în parte.

Aceste elemente nu pot fi abordate altfel decât experimental, natura lor fiind una meta-fizică, şi nu una materială. Astfel candidatul intră într-un proces de purificare sub forma unui ritual dar prin aceasta nu face altceva decât să experimenteze, să trăiască aceste elemente şi influenţele lor.

Cu ce scop are loc această purificare? Prin purificare trebuie să înţelegem o echilibrare a fiecărui element în parte astfel încât personalitatea şi psihicul fiecărui candidat să fie în echilibru. Scopul este că astfel fiecare iniţiat, ajuns la această stare de echilibru – care nu este altceva decât chintesenţa – să poată rezona cu legile universului şi să acţioneze în fiecare situaţie în concordanţă cu ele.

Astfel după ce a trecut de purificarea pământului (prin grotă) el este supus purificării apei (prin ploaie) a aerului (prin vânt) şi a focului (prin fulger). Tot acest zbucium la care este supus candidatul reprezintă de fapt natura vieţii iniţiatului, căruia îi este dată peste cap toată viaţa, iar dacă el perseverează pe calea spre cunoaştere, va reuşi să o refacă în acord cu legile divine ale creaţiei.

În anumite rituri ale Franc-masoneriei, cum este spre exemplu Ritul Scoţian Antic şi Acceptat,

zarva şi zbuciumul scad treptat pe măsură ce neofitul ajunge la ultima purificare, vestind astfel apropierea de starea de echilibru. **Ordo ab Chao**.

Ce anume înseamnă această schimbare a vieţii noului iniţiat? Simplu – suntem obişnuiţi să ne construim vieţile, de cele mai multe ori inconştienţi, după circumstanţe şi condiţii exterioare fiinţei noastre. Prin purificarea naturii noastre nu facem altceva decât să conştientizăm existenţa sufletului nostru şi începem să îi manifestăm voinţa, creând şi modificând condiţiile exterioare în funcţie de dorinţa interioară. Într-un sens figurativ, dacă înainte de iniţiere noi folosim cărămizi pentru a ne încercui cu ele şi a ne ridica un zid, după iniţiere învăţăm să folosim cărămizile pentru a ne crea poduri în direcţiile în care sufletul ne-o cere. Aici vedem din nou exemplificat faptul că iniţiatul nu este sihastru (închis într-un turn), ci este un om al lumii (el merge încotro îl poartă voinţa).

Conflictul apare în momentul conştientizării esenţei noastre divine. Eul inferior nu vrea să cedeze să renunţe la obiceiurile acumulate iar Eul superior încearcă să conducă om-ul pe drumul voinţei sale. Treptat însă, pe măsură ce realizăm frumuseţea spiritului şi măsurăm cu adevărat valoarea vieţii noastre, Ego-ul, Eul inferior este redus la tăcere iar Eul superior ne va ghida viaţa.

Dacă este bine sau este rău, nu sunt în măsură să decid decât pentru mine, şi fiecare iniţiat trebuie să facă la fel. Trebuie să se abţină de la a împinge pe

cineva spre acest drum şi de a insista contrar voinţei acelei persoane. ”Toate le timpul lor” se potriveşte foarte bine aici, la fel ca şi ”când discipolul este pregătit, îşi va face apariţia maestrul”. Fiecare om simte sau nu când este momentul său pentru a păşi pe calea spre Adevăr, iar iniţiaţii trebuie doar să îl susţină şi să îl ghideze la nevoie. Aşa cum o face Thesmosphores în timpul ritualului de iniţiere în ”Crata Repoa”.

Purificarea prin elementele primordiale poate fi văzută grafic cam aşa: postulantul îşi ridică un turn în care în timpul purificării prin Pământ simte nevoia să urce cât mai sus în vârf. Apoi urmează purificarea prin Apă, Aer, Foc unde turnul este atacat e ploaie, vânt, fulgere. Eul inferior încearcă să în convingă pe neofit să rămână în turn, pe când Eul superior îl împinge să fugă. Până la final, turnul este distrus de elemente, iar candidatul decide să se arunce în gol, ascultând de voinţa sufletului. El se predă cu toată credinţa sinceră acestei voinţe divine, şi aşa îşi începe drumul spre Adevăr, spre Cunoaştere. Sau nu o face, şi este sortit morţii între ruinele turnului.

Fiind legat la ochi şi la mâini, putem considera că purificarea are loc în altă lume decât cea materială, dar cu impact negreşit asupra ei. Odată ce candidatul renunţă a se mai împotrivi şi plonjează în gol, el se va afla din nou în planul material, unde depune jurământul de fidelitate faţă de Ordin şi îi sunt prezentate Constituţia şi Regulamentele acestuia. Cu toate că ar suna pur materialist acest

demers, trebui să înţelegem care este valoarea acestor reguli. Constituţia şi regulamentul nu fa altceva decât să îl înveţe pe noul iniţiat cum va trebui să folosească de acum înainte cărămizile pentru a-şi face voia sufletului. Ele descriu organizarea şi funcţionarea Ordinului care sunt de fapt o alegorie, ca orice până acum, a vieţii noului Pastophoris. Jurământul de fidelitate este de fapt procesul de integrare a iniţiatului în Societatea ”Crata Repoa” , odată ce acesta îl rosteşte.

Despre jurământ trebuie să menţionez un aspect foarte important. Acest sfat este foarte util pentru aceia care doresc să urmeze iniţierea în oricare societate sau ordin iniţiatic. Nu luaţi cu uşurinţă acest jurământ. El nu este o formalitate simplă şi nu trebuie făcut decât în deplin acord cu liberul nostru arbitru, marcat prin sinceritate. De ce? Nu pentru că vă supuneţi fizic pedepselor care de obicei însoţesc aceste jurăminte în caz de sperjur, ci pentru că vă veţi pierde timpul. Dacă juraţi ceva în acord cu voinţa sinelui superior atunci iniţierea a avut utilitatea ei iar viaţa în cadrul ordinului vă va fi de folos. Dacă în schimb nu este în acord cu sinele superior, nu faceţi decât să vă angajaţi la o promisiune cu Adversarul şi astfel vă veţi pierde timpul şi resursele. Satan nu trebuie privit aici ca un fel de demon care stă la pândă. Este natura perversă a lucrurilor nesincere. Este adversarul progresului, a cunoaşterii şi a Adevărului, şi dacă ne analizăm viaţa noastră înainte şi după iniţiere, vom realiza că am

fost foarte mult timp într-o colaborare strânsă cu acesta.

După ce Menies sau păstrătorul Legii, îi citeşte regulile ”Crata Repoa”, candidatul este condus în faţa Hierofantului şi pus să îngenuncheze cu genunchii goi. O sabie ascuţită îl apasă cu vârful pe gât, iar Soarele, Luna şi Stelele sunt martorii jurământului său. De ce în această formă? Pentru că genunchii goi îl fac pe neofit să fie în contact permanent cu pământul, sabia la gât este o aluzie a pedepsei la care va fi supus dacă nu îşi va respecta legământul, iar Soarele, Luna şi stelele ca martori pentru că ele au fost create înainte de orice, şi ele animă totul în univers.

Îngenuncherea nu trebuie văzută ca o formă de supunere faţă de Hierofant. Este o formă de ”îngenunchere”, de supunere faţă de legământul asumat. Nici un învăţător al Adevărului nu ar pune o fiinţă umană să îngenuncheze în faţa sa pentru că asta ar fi în dezacord total cu natura divină a omului, făcut să stea drept pe picioare. Până la urmă legământul este unul interior, în care natura materială a omului este supusă naturii sale spirituale, iar pedeapsa şi-o va administra singur dacă nu îl respectă, pentru că se va întoarce la condiţia iniţială.

După ce a depus jurământul, ochii îi sunt eliberaţi, mâinile dezlegate şi este condus între cele două coloane care susţin construcţia. Cele două coloane se regăsesc în toate tradiţiile iniţiatice sub

diferite nume sau forme, dar în ”Crata Repoa” ele se numesc Betilies şi au o formă patrulateră.

Cele două coloane sunt cunoscute în Franc-masonerie sub numele de Boaz şi Jakin, iar ele reprezintă cei doi piloni care susţin universul. O interpretare a acestora ar fi credinţa şi ştiinţa, religia şi filozofia, legea morală şi legea materială, etc. adică două forţe opuse care, unite, consolidează în forţă construcţia.

Aici noul Pastophoris este pus în faţa unui nou simbol: o scară cu şapte trepte decorată cu opt uşi din diverse materiale.

Scara în sine, simbol al tradiţiei Mithraice, aduce tradiţia ”Crata Repoa” din plan egiptean în plan creştin. Acest lucru este confirmat şi de referinţa din nota de subsol la Eusebius. Nu vom intra în detalii religioase aici pentru că nu acesta este scopul cărţii de faţă, dar voi ridica o ipoteză referitoare la acestea. De ce ar trece autorii ”Crata Repoa” de la o religie la alta? Eu cred că răspunsul este cât se poate de simplu. Pentru că doresc să arate că de fapt creştinismul este continuatorul misterelor antice şi că de fapt toate religiile, indiferent de forma lor, se bazează pe aceeaşi Tradiţie Primordială şi aceeaşi Cunoaştere a aceluiaşi Adevăr. Este părerea mea, formată după un studiu de suprafață al religiilor şi cultelor, domeniu aprofundat până în cele mai adânci tenebre de către Mircea Eliade în toată creaţia sa.

Poate mă înşel, poate nu, oricum nu asta contează. Dacă înţelegem că toate religiile au aceeaşi

sursă, Divinitatea, şi că toate sunt de fapt căi care duc spre acelaşi unic Adevăr, am reuşi să facem abstracţie de diferenţe de formă şi de nume a divinităţii şi am convieţui în pace după voia sufletului nostru, în acord cu legile universului, stabilite de Divinitatea creatoare.

De unde aş trage eu această concluzie? Discursul Hierofantului face instructajul asupra acestui subiect. Iniţiatul trebuie să se păzească de superstiţii şi pasiuni care îl îndepărtează de pe adevăratul drum spre fericire. El mai sfătuieşte neofitul să îşi îndrepte privirea către ”divina Fiinţă”, căreia nu îi dă nume, şi cu ea în faţă să îşi ghideze gândurile şi simţirile. El continuă discursul cu o descriere generală a ”Atotputernicului” care le conţine pe toate şi toate îl conţin, care vede tot şi nimeni nu îl poate vedea.

Şi aici se ridică mari semne de întrebare asupra cui slujesc de fapt religiile şi cât sunt ele de spirituale în practica lor. Dar nu voi dezbate acest aspect aici, pentru că nu vreau să depărtez discuţia de la subiect şi nici nu vrea să fac propagandă religioasă.

Astfel, scara cu şapte trepte, scară pe care o întâlnim în Mithraism ca fiind scara pe care sufletul trebuie să urce pentru a se apropia de Adevăr este scara revelată lui Iacob.

Construcţia unei scări este aici evocatoare pentru echilibru şi unitate. Două opusuri verticale sunt unite de câteva orizontale, iar pentru că

simbolismul cifrei şapte face aluzie la cele şapte planete, reconcilierea celor două opusuri are loc prin experimentarea influenţelor fiecărei planete individual şi totodată prin depăşirea lor. La fiecare treaptă pe care o urcă, neofitul deschide o uşă dintr-un material diferit.

Lui Pastophoris îi este explicat că acest simbol este o schiţă a Sufletului sau o hartă a urcării şi coborârii sufletului. Putem vedea aici o paralelă cu Arborele Vieţii format din 10 Sefiroţi şi 22 de Punţi. Asupra acestei idei voi reveni mai încolo.

Putem înţelege acest gest ritualic că odată depăşită o influenţă planetară, prin meditaţie, se va deschide un centru energetic, adică se va activa unul din straturile spiritului nostru astfel încât prin acest proces să poată fi eliberat sufletul.

Aceasta ar însemna şapte scări şi opt uşi, şapte planete şi opt metale diferite în funcţie de gradul de puritate al lor. Urcarea se face bineînţeles de la impur la pur.

Neofitul învaţă în acest grad numele Divinităţilor, care sunt diferite de cum le înţelege poporul, şi învaţă Arta Vindecării şi studiul Ploii, al Fulgerelor şi al Tunetelor.

Putem înţelege aici că lui Pastophoris îi erau prezentate cele şapte planete cu numele lor, şi influenţele acestora asupra omului şi a naturii. El învăţa să vindece bolile influenţate de diversele planete, să prezică vremea, şi să cunoască proprietăţile metalelor, adică alchimia.

Nick Farrell sugerează că cele şapte nume ale divinităţilor ar putea fi Spiritele din Olimpul ocult, arhetipuri atât pentru zeii greci cât şi pentru cei romani: Phul (Lună), Aratron (Saturn), Bether (Jupiter), Hagith (Venus), Och (Soare), Opheil (Mercur) şi Phalec (Marte).

Dăm mai jos diversele nume ale divinităţilor, în funcţie de diversele religii şi culturi, care domină cele şapte planete:

PLANETA	BABILON	GREACĂ	ROMANĂ
Saturn	Ninib (Ninurta)	Kronos	Saturn
Jupiter	Marduk	Zeus	Jupiter
Marte	Nergal	Ares	Mars
Venus	Ishtar	Aphrodite	Venus
Mercur	Nabu	Hermes	Mercur
Lună	Sin	Artemis	Diana
Soare	Shamash	Helios	Apollo

În următorul tabel redau zilele, metalele şi culorile specifice fiecărei planete în parte:

PLANETA	ZI	CULOARE	METAL
Saturn	Sâmbătă	Indigo	Plumb
Jupiter	Joi	Albastru	Cositor
Marte	Marţi	Roşu	Fier
Venus	Vineri	Verde	Cupru
Mercur	Miercuri	Orange	Mercur
Lună	Luni	Violet	Argint
Soare	Duminică	Galben	Aur

Cu siguranţă se pot face şi alte relaţii între aspectele planetare şi naturale, dar voi mai enumera doar cei opt centri energetici ai corpului conform

Tantrismului hindic: Muladhara, Svadhisthana, Manipura, Anhata, Thymus, Vishuddha, Ajna, Sahasrara.

Studiul acestor centri, activarea lor şi lucrul asupra lor cu siguranţă fac parte din patrimoniul Tradiţiei Primordiale Universale a umanităţii, pentru că întâlnim aceste practici sub diferite forme în toate civilizaţiile pământului. Aici menţionez Kabbalah, a cărei structură se bazează pe schiţa centrală ”Arborele Vieţii”.

În ”Crata Repoa” aflăm că Ucenicului îi era predat şi alfabetul hieroglific. Având în vedere că la data scrierii ”Crata Repoa” hieroglifele nu erau descifrate încă, putem însă presupune că este vorba de un alfabet special al Societăţii. Acest obicei s-a practicat şi se practică în continuare în ordinele şi societăţile iniţiatice sau şcolile magice. Acest cifru permitea codarea şi decodarea mesajelor între membrii ordinului. În textul de faţă nu este dat însă un astfel de cifru şi asta ridică un semn de întrebare asupra practicării acestei metode de comunicare.

Dar ar mai putea fi vorba aici de un alt fel de limbaj, şi anume un limbaj al simbolurilor. Acestea ar putea fi simboluri care să corespundă planetelor sau centrilor energetici, care prin meditaţie să aducă transformări în starea de conştiinţă a Iniţiatului. Aceste simboluri sunt întâlnite în mai toate practicile spirituale, indiferent de originea lor şi de sistemul mistic pe care se bazează.

Ar mai putea fi însă şi alfabetul ebraic. Având în vedere că acesta este considerat hieroglific prin prisma faptului că fiecare semn reprezintă o literă dar şi un cuvânt, şi are o personalitate unică individuală cu atribute şi aspecte distincte, putem trage concluzia că ucenicul era învăţat să scrie şi să citească în ebraică. De ce ar fi util aşa ceva? Pentru că, în contextul vremurilor continentul era împânzit de cabalişti, alchimişti, magi, care foloseau ca suport pentru studiul şi practicile lor, vechile texte biblice ebraice, dar şi texte gnostice şi apocrife.

După comunicarea învăţăturilor gradului, Ucenicul primea parola şi semnul de recunoaştere. În cazul de faţă parola fiind Amoun, ea face referire la discreţie şi tăcere, ilustrând carcateristicile a ceea ce nu putem percepe integral. Astfel încât Ucenici se recunoşteau dând şi primind parola, adică dând şi primind discreţie.

Fiecare societate are moduri de recunoaştere ce constă în medalii, insigne, legitimaţii, cuvinte, uniforme, strângeri de mână sau alte gesturi, etc. Aşa a fost din cele mai vechi timpuri, şi aşa va fi şi de acum înainte. Sentimentul de apartenenţă la un grup este important şi nelipsit omului iar pentru a dezvolta şi aplica fraternitatea specifică acestor ordine şi societăţi, Iniţiatul primeşte cuvinte şi atingeri sau strângeri de mână.

Întâlnim în Franc-masonerie aceste gesturi pentru fiecare grad în parte, dar sunt impracticabile în afara Ordinului, decât cu puţine excepţii.

Uniforma specifică gradului Pastophoris consta într-o căciulă distinctivă, în formă de piramidă sau care conţinea în vârf o piramidă, ca simbol al ascezei, al aspiraţiei, şi al procesului iniţiatic.

În jurul şoldurilor îi era încins un şorţ. Acest obicei este unul exclusiv masonic. Deşi sunt mulţi cei care văd în îmbrăcămintea diverşilor faraoni egipteni corespondenţe cu portul şorţului în Franc-masonerie, adevărul este că având originile în breslele de zidari liberi, acest simbol a fost importat din tradiţia lor. Numele şorţului era Xylon, care în greacă înseamnă lemn, în ebraică colon, iar în arabă ax. Astfel încât putem interpreta că de şorţ era prins un obiect de lemn cu formă alungită, probabil un băţ ca simbol al verticalităţii (masculin) sau de ce nu, o referinţă la simbolul crucii.

În jurul gâtului purta un colier mat care se închidea in zona pieptului. Şi aceasta poate fi o referinţă la uniforma masonică, mai exact la colanul masonic care are vârful pe piept şi de care se atârnă de obicei bijuteria gradului.

Faptul că acestea erau singurele haine pe care le purta arată o oarecare legătură cu portul egiptean, dar trebuie înţeles ca un semn de puritate şi de renunţare la excesele de ordin material.

Misiunea noului Pastophoris era de a asigura paza externă a Templului şi aflăm din text că această îndatorire revenea pe rând fiecăruia dintre Ucenici. Aşa fiecare era responsabilizat şi fiecare avea posibilitatea de a participa la iniţierea altui profan.

Acest prim grad are foarte multe asemănări cu gradul de Ucenic în Franc-masonerie, chiar dacă este mult simplificat, conţinând toate elementele ritualice. Ca diferenţă este de remarcat scara cu şapte trepte, dar care poate fi asemănată prin natura ei cu gradul 2 în Franc-masonerie. Dacă într-adevăr sursa ”Crata Repoa” ar fi una masonică şi primul grad al sistemului ar cuprinde primele două grade ale Masoneriei, asta ar aduce pe autorii acestuia mult mai aproape de zilele noastre, când gradul de Calfă este considerat, din ce în ce mai des, ca o completare intelectuală a primului grad.

Cert este că din punct de vedere iniţiatic gradul Pastophoris în ”Crata Repoa” este foarte posibil să fi fost practicat cândva sau măcar autorii să fi avut clara intenţie ca acesta să urmeze să fie practicat ritualic. Acest aspect elimină din start ipoteza în care ”Crata Repoa” ar fi doar o lectură alegorică a unei poveşti iniţiatice egiptene.

3. AL DOILEA GRAD
Neocoris

Dacă Pastophoris, în timpul uceniciei, se arăta demn şi confirma abilităţile sale, i se pregătea un post puternic **1)**.

După Încheiere acestuia, Neocoris era dus separat într-o cameră neagră, aşa numită Endimion **2)**.

Mâncăruri gustoase, care îi erau aduse de femei frumoase, îi reîmprospătau puterile slăbite. Acestea erau femeile preoţilor, care, la fel ca şi companioana Dianei, îl vizitau, şi îl incitau prin toate modurile la iubire.

Dacă el trecea de acestă probă, venea Thesmosphores din nou la el şi îi punea câteva întrebări.

După ce răspundea corect Neocoris era condus în adunare. Stolista sau "cel care aduce apa" turna pe el apă. El trebuia să dovedească că a trăit cast şi modest. După ce se întâmpla acesta, venea Thesmosphores cu un şarpe viu asupra lui, îl arunca pe corpul lui şi îl trăgea afară de sub şorţ **3)**.

Tot locul adunării era plin de şerpi pentru a-l speria pe Necoris **4)**.

Cu cât mai ferm trecea acestă probă, cu atât mai multe laude urma să primească după recepţie.

El era din nou condus între cele două coloane înalte, în mijloc era un grifon, care mişca o roată în faţa lui **5)**.

Îi erau explicate aceste coloane ca fiind Orientul şi Occidentul. Grifonul era simbolul

Soarelui iar roata cu patru spiţe reprezenta cele patru anotimpuri.

Abia de aici îi era predată arta, de a aranja nivela cu apă. Geometria şi construcţia îi erau arătate pe urmă şi învăţa să umble cu toate unităţile de măsură şi tipurile de calcule, de care urma să se folosească de acum înainte. Ca şi semn distinctiv primea un baston cu un şarpe încolăcit şi cuvântul Heve, care era cuvântul lui de ordine şi îi era povestită întâmplarea cu căderea genului uman **6)**. *Semnul lui era, să îşi pună ambele mâini încrucişate pe piept 7). Oficiul său consta în: să spele Coloanele.*

1) Arnobius Lib.5
2) Endimion se numea Grota mimată. Mai departe nu se găseşte nimic împovărător despre ea descris, în afară de ceea ce aparţine Fabulei cunoascute.
3) Julius Firmicus Maternus Cap.2. spune că ar fi fost un şarpe confecţionat şi aurit.
4) Egipteni posedă încă arta de a lua şerpilor veninul. Dar acesta este considerat un mare secret, nici unuia revelat, care nu aparţine unei anumite secte.
5) Se regăseşte aceeaşi reprezentare dans le grand Cabinet Romain p.94.
6) Clem. Alex. în Protept. Povesteşte despre ceva asemănător.
7) se mai găsesc câteva desene despre acesta în opera d-nului Rorden.

La fel ca în multe alte societăţi iniţiatice, trecerea de la un grad inferior la unul superior se făcea abia atunci când Ucenicul era considerat pregătit. Asta indică două lucruri foarte importante.

Primul, superiorii în grad trebuiau să aibă grijă de cei din gradele inferioare, să îi îndrume şi să îi pregătească, astfel ei rămâneau mereu în contact cu

gradele mai mici, chiar dacă au depăşit acest stadiu. Ego-ul chiar dacă era tentat să inspire omului ideea superiorităţii, sistemul gradelor îi reamintea că nu în asta consta diferenţa de grade.

Al doilea aspect important care reiese din această afirmaţie este modul de acordare a gradelor. Nu exista solicitare din partea iniţiatului, el fiind cooptat de către cei din gradele superioare. În ultima perioadă mulţi consideră că *trebuie* să li se acorde un anumit grad doar pentru că a trecut o anumită perioadă de timp, recomandată, sau pentru că în aroganţa lor consideră că sunt pregătiţi. Acest demers este total contra-iniţiatic şi nu ar trebui să fie permis aşa ceva.

În Franc-masonerie Ucenicii, după ce trece un an şi prezintă două discuţii în Lojă (numite ”Planşe de Arhitectură”) sau poate doar una, depinzând de fiecare Obedienţă în parte, au dreptul să ceară să fie primit la următorul grad. Această practică este păguboasă pentru că lasă impresia membrilor că şi dacă nu sunt activi, după un an ”au dreptul”. Perioada de ucenicie este foarte importantă în orice Ordin pentru că aici iniţiatul este supus unui conflict continuu între sacru şi profan. Acest conflict poate fi controlat doar prin autocunoaştere, perseverenţă, studiu şi răbdare. Abia un om care a reuşit să echilibreze durerea şi plăcerea, aşa consideră adepţii lui Budha, este pregătit să primească alte secrete ale Universului. Şi eu sunt de aceeaşi părere. Datoria de onoare a fiecărui iniţiat este să asigure continuitatea

transmiterii Tradiţiei Ordinului. Cum putem transmite ceva mai departe, dacă recipiendarii nu sunt suficient de bine pregătiţi, sau nu sunt capabili de această responsabilitate? Cred că acest lucru l-au întrevăzut şi autorii ”Crata Repoa” iar menţiunea că pasajul la un grad superior poate fi realizat doar prin cooptare este mărturie pentru acest mod de lucru.

După perioada în care Ucenicul era sub atentă supraveghere, urma un test final. La acest grad testul consta în tentaţia plăcerilor lumeşti, adică lăcomia culinară şi pasiunile trupeşti. Ucenicul era izolat într-o încăpere întunecată iar aici femei frumoase îi aduceau de mâncare şi de băut şi îl tentau prin senzualitatea şi frumuseţea lor.

Încăperea era numită *Endimion*. Această denumire face referire la mitologia greacă, mai exact la un personaj Endymion. Variantele legendei sunt destul de numeroase, unii considerându-l Prinţul din Elis, iar alţii un păstor din Caria. Cert este că mitul îl asociază cu dragostea Lunii pentru el; aceasta apelează la Zeus pentru a-l face nemuritor, iar acesta îl transpune într-un somn veşnic. Alte legende spun că Hypnos, zeul somnului, văzându-i frumuseţea l-a cufundat într-un somn veşnic, cu ochii deschişi, pentru a-l putea privi. Se presupune că Endymion şi Selene ar fi avut 50 fiice, adică cele 50 luni ale unei „Olimpiade”, după cum măsurau vechii greci scurgerea timpului. Pliniu cel Bătrân îl consideră pe Endymion ca fiind primul om care a observat mişcările Lunii.

Indiferent de legendă, este evident că numele este al unui personaj şi nu al unui loc. Şi atunci de ce se numea această încăpere astfel? În nota de subsol al textului, autorii atribui înţelesul numelui ca fiind ”grota mimată”, sau mai bine spus o grotă închipuită, imaginată. Iar cele care urmează să se întâmple în acest spaţiu vor clarifica înţelesul.

Aflăm că în acest loc, izolat de restul petrecerii, lui Pastophoris îi sunt aduse mâncăruri şi băuturi apetisante iar cele care servesc sunt frumoasele femei ale preoţilor, care încearcă să îl seducă. Femeile preoţilor sunt de fapt preotese, iar pentru că îşi face prezenţa în încăpere companioana Dianei, deducem că este vorba despre un cult Lunar. Diana fiind o manifestare a zeiţei Lunii, alături de Meniliy, Selene, Arthemis, Hecate, etc.

Dacă abstinenţa de la plăcerile gurmande şi trupeşti nu este definită, aflăm totuşi mai târziu că Ucenicul trebuie să facă dovada unei vieţi cumpătate şi caste. Astfel excludem din start abstinenţa de la mâncare şi eliminăm orice idee de post sau înfometare a iniţiatului. Abstinenţa de la sex vine ca urmare a naturii primului grad, în care Pastophoris trebuie să îşi învingă pornirile şi să reuşească să echilibreze atât perioada dificilă a uceniciei, cât şi posibilitatea desfătării nemărginite. Abia acum, când echilibrul său interior este dovedit prin trecerea probei finale, el este luat de către Thesmosphores şi condus spre Templul în care va avea loc ceremonia de ridicare la următorul grad.

Trebuie să analizăm puţin ce înseamnă acest cult Lunar. Dacă încă din antichitate Soarele, Luna şi corpurile cereşti erau considerate ca fiind zeităţi pozitive sau aspecte benefice, tot ce este sub Lună a fost considerat malefic. Aici intră toate vieţuitoarele de pe pământ, din aer şi din apă, de sub pământ, plantele, inclusiv omul. Astfel dacă considerăm acest grad ca fiind treapta care duce spre Lună sau mai exact a cunoaşterii Lunii, atunci înţelegem că Ucenicul era supus durului test de a depăşi condiţia sa umană, adâncită în profunzimea ei în material. Care este atunci testul suprem? Sexualitatea, deoarece ea este simbolul de facto al umanităţii. Uniunea celor două naturi, masculină şi feminină, dualitatea, în timpul actului sexual, este doar o tentativă de uniune, pentru că aceasta nu are un caracter permanent. Această negare a dualităţii, care nu este altceva decât unirea celor două aspecte, se realizează doar în alt plan.

Lunii îi este atribuită o imagine negativă, de multe ori fiind asociată vrăjitoriei, pentru că ea influenţează cel mai mult inconştientul nostru. Iar în acel loc se întâmplă toate atrocităţile şi sălăşluiesc toţi demonii noştri, toate fricile şi toată sălbăticia noastră, atâta timp cât nu există echilibru.

Conform tradiţiei Kabbalah luna este răspunzătoare şi controlează sefirotul Yesod. Numele acestui sefirot este Fundaţie şi de aici pleacă cărările către Hod şi Netzah. Totodată Yesod fiind primul sefirot peste Malkuth (Regatul), poate fi considerată

ca fiind Luna care răspândeşte, pe pământ, lumina venită de la Soare. Fundaţia trebuie să fie solidă iar aceasta este condiţia de bază pentru natura oricărui căutător de Adevăr.

Numărul atribuit acestui sefirot este ”9”. Caracteristicile lui 9 sunt: răbdarea; meditaţia; perfecţiunea ideilor – armonia; puterea Sfântului Spirit; recompensa probelor; simbolul vieţii şi a morţii; realizarea; finalitatea; imortalitatea omului; numărul omului – perioada de gestaţie; cele 9 coruri de Îngeri. 9 prin formarea lui 3 x 3 reprezintă cumulul manifestărilor trinităţii pe cele trei planuri: spirit, suflet, materie. Conform Bibliei, Isus moare pe cruce la ora 9; după resurecţie apare de 9 ori discipolilor săi; cele 9 daruri ale lui Dumnezeu, enumerate de Pavel: înţelepciune, cunoaştere, credinţă, darul vindecării, înfăptuirea minunilor, profeţia, deosebirea spiritului, vorbirea şi înţelegerea diverselor limbi. Cele 9 fructe ale spiritului sunt: iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, compasiunea, bunătatea, încrederea, blândeţea, auto-controlul.

Toate aceste manifestări enumerate pot fi regăsite fie în natura Ucenicului pregătit să meargă mai departe, fie în procesul de purificare până la stagiul de recipiendar perfect al noii cunoaşteri.

Neocoris, conform diverselor surse, era un servant al Templului a cărui sarcină era fie să adore, fie să măture în Templu. Dacă luăm sensul exact ”a mătura” putem să înţelegem procesul de purificare a fiinţei umane ajunsă la gradul de Neocoris. Până

acum Pastophoris era responsabil să asigure accesul în templu doar celor iniţiaţi – el ţinea grosierul profan afară din Templu. Acum Neocoris ”mătură” în Templu – adică elimină şi cele mai mici impurităţi care ar putea pătrunde în spaţiul sacru al Sanctuarului. În Franc-masonerie, Ucenicul cioplește piatra brută, iar în gradul de Calfă şlefuieşte laturile pietrei astfel eliminând şi ultimele reziduuri care aduc imperfecţiunea.

Ce reprezintă de fapt acest proces? Dacă înainte de iniţiere suntem cufundaţi în material, astfel încât viaţa noastră este trăită în numele nevoilor unui corp neanimat de divinitate, în care spiritul doar asigură supravieţuirea lui, după iniţiere devenim conştienţi de natura spiritului şi începem să îl manifestăm. Acum trăim prin spiritul nostru, care se manifestă în plan material după voia lui. Nu este încă o viaţă împlinită, dar este una purificată. Deci al doilea grad în ”Crata Repoa” reprezintă purificarea vieţii trăite conştient în acord cu natura noastră şi cu voinţa divină, manifestată prin spirit.

Ce anume înseamnă asta? Dacă până acum am reuşit să înlăturăm obiceiurile care ne afectau material viaţa, de acum înainte ne vom ocupa de purificarea obiceiurilor, ideilor şi a mentalului nostru.

Practic, de-a lungul vieţii noastre am adunat o impresionantă colecţie de „suveniruri”: intoleranţă, răutate, naţionalism extremist, zgârcenie, minciună, îngâmfare, habotnicie, idolatrie, etc. Religiile încearcă să corecteze aceste aspecte, dar prin

impunerea unor standarde de bine şi rău nu fac altceva decât să le cimenteze mai adânc în inconştientul nostru. Să nu înţelegem greşit. Nici opusul acestor manifestări nu este sănătos şi nu ne duce către mântuire. Trebuie să existe mereu un echilibru. Putem obţine această stare, fiecare pentru sine, dacă parcurgem un proces de auto-analiză şi auto-cunoaştere, bazat pe libertatea de conştiinţă şi conform liberului arbitru. Astfel ne vom da seama care din obiceiurile noastre mentale sunt naturale şi benefice, şi care sunt create artificial şi sunt malefice. Pentru ca pe urmă să le îndreptăm, trebuie să ştim exact cum să echilibrăm fiecare din aceste aspecte.

Neocoris erau organizaţi în colegii şi aveau funcţii de preoţi. Cel mai vechi era cel închinat zeului Serapis, iar Nick Farrell consideră că scrierile detaliate cu privire la acesta a lui Marcus Aurelius ar fi sursa acestui grad în ”Crata Repoa”.

Conform organizării Templului, Neocoris era responsabil de Lustraţie (purificare). Această funcţie este preluată sub numele de *Solistis* inclusiv în tradiţia Golden Dawn, dar şi în alte Ordine iniţiatice care au la bază o tradiţie Roza-Cruciană.

Lustraţia este de fapt un botez, care la rândul său este considerat o purificare. Creştinii botează copiii sau în unele secte se botează adulţii, pentru a elimina păcatul originar. Nu intru aici în amănunte legată de acest concept al păcatului, dar voi analiza botezul ca practică. Primul care a folosit această practică ritualică, în creştinism sau pre-creştinism, a

fost Ioan Botezătorul. Evreii cu mult înainte foloseau această practică pentru a se purifica spiritual, şi oricine dorea să treacă la iudaism trebuia să treacă acest ritual.

De ce este necesară o astfel de practică? Pe lângă gestul simbolic de ”curăţire” acesta trezeşte diverse efecte la nivel de inconştient. La fel cum după o zi epuizantă ne simţim uşuraţi după o baie sau un duş fierbinte, de multe ori ”ca nou”, la fel şi spiritul se debarasează de impurităţile acumulate în planul său tot prin ”curăţire” sau lustraţie.

Ritualul descris în ”Crata Repoa” este relativ simplu, dar în acelaşi plan de idei. Solista, cel care aduce apa, aruncă pe cel ales apă, iar acesta trebuia să ”confeseze” că a trăit cumpătat şi cast. Prin afirmarea independentă a acestui fapt, recipiendarul garantează că a respectat regulile şi orânduirea în Templu şi că este vrednic să meargă mai departe. El a înţeles importanţa acestui gest şi afirmă cu tărie că este voinţa lui de a accede la următorul grad.

Thesmosphores aruncă pe pieptul alesului un şarpe, pe care apoi îl scoate afară pe sub şorţ. Camera era de asemenea plină de şerpi cu scopul de a-l speria pe cel ales. Trebuie să facem diferenţa între şerpii ”decor” şi cel aruncat pe Pastophoris. Şi aici el este pus în situaţia de a decide: se sperie sau recunoaşte valoarea şarpelui care se târăşte pe corpul său şi îl acceptă?

Şarpele este important în cultul Egiptului antic pentru că este pe de o parte un simbol al

credinţei ”falice” iar pe de altă parte pentru că este simbolul cunoaşterii magice.

Când vorbim despre cult ”falic” sau credinţă ”falică” vom analiza faptul că acest simbol apare sub diferite reprezentări în aproape toate civilizaţiile de pe Pământ. Întâlnim acest simbol la egipteni – obeliscuri şi piramide; la mayaşi – piramide şi stâlpi în jurul cărora construiau brutalele lor ritualuri; la indieni – care foloseau Totemuri pentru a figura diverse divinităţi în timpul ritualurilor; celţii – foloseau stâlpii în calendarele lor, iar misterioasa civilizaţie Dacică a decorat la Sarmisegetusa un impresionant sanctuar cu stâlpi.

În masonerie întâlnim acest concept sub forma punctului din centrul unui cerc. Iar Albert Pike explică simbolismul Echerului şi al Compasului ca fiind simboluri duale (echer – feminin, compas – masculin) prin care se arată corectitudinea morală şi menţinerea sub control a defectelor Franc-masonului; Echerul este simbolul Pământului (pătratul) iar Compasul devine simbolul Soarelui (cercul), care vine şi impregnează materia lipsită de viaţă cu suflu divin, prin Lumină aş adăuga eu.

În Egipt, zeul Thoth este considerat întemeietorul civilizaţiei, al culturii, al scrisului, al magiei. El este responsabil de transmiterea Cunoaşterii divine între oameni. Cam acelaşi rol l-a avut şi şarpele în grădina Eden în momentul căderii Omului, dar în creştinism acest lucru primeşte o conotaţie negativă. Am să revin asupra acestui enunţ.

Thoth este aceeaşi manifestare atribuită de greci lui Hermes. Hermes Trismegistos, adică de trei ori puternic, a înscris înţelepciunea sa pe tăbliţe de smarald. Cel puţin aşa susţine tratatul de alchimie ”Tabula Smaragdina” atribuit lui Hermes. Ideea centrală a acestui manuscris este că ceea ce este sus este precum ceea ce este jos, şi ceea ce este jos este precum ceea ce este sus, ca împreună să înfăptuiască marea operă, unirea.

Ideea este simplă şi aici am să revin la căderea din Rai. În primul rând raiul nu este un loc, ci o stare – o stare de comuniune în perfectă armonie cu sursa noastră divină. Omul a fost nevoit să decadă din această stare pentru a conştientiza diferenţa dintre stări şi pentru a putea aprecia cu adevărat această uniune în armonie. Vorbim aici de două reconcilieri – prima dintre cele două sexe, Adam şi Eva – adică dualitatea materială, şi a doua fiind o reîntoarcere la starea de Rai adică o reconciliere cu sursa noastră divină.

Agentul care a generat această decădere inevitabilă a fost Şarpele. Acest simbol este întâlnit în diversele religii şi culturi, în care primeşte multiple atribute şi interpretări. Pe seama lui Thoth se atribuie constituirea primului cult al şarpelui. De aici putem înţelege că Thoth se identifică cu Şarpele. Dar ce înseamnă şarpele de fapt?

Îl întâlnim în diversele curente şi practici ale hinduismului purtând numele Kundalini şi fiind simbolul forţei creatoare, a energiei divine

formatoare. Prin practicile care trezesc această energie ”latentă” în om, acesta devine creativ, se deschide forţelor superioare sale, devine mai vital şi mai alert. Am putea considera această energie ca fiind dătătoare de inspiraţie, deci de viaţă. Cum se manifestă ea şi prin ce practici se poate trezi? Rămâne în sarcina celor interesaţi să experimenteze.

De ce am subliniat anterior termenul latent? Pentru că aceasta este o realitate. Şarpele nu este o forţă exterioară, nu a fost nici în cazul arhetipilor Adam şi Eva. Şarpele este energia care urcă Arborele Vieţii şi iluminează sefiroţii care îl formează. La fel şi în Yoga, unde Kundalini urcă şi iluminează centrii energetici ai corpului.

Şarpele apare încolăcit pe sceptrul lui Hermes, iar unele interpretări al acestui simbol îl fac să semene cu structura grafică a ADN-ului care înconjoară coloana vertebrală, bastonul suport.

În Biblie apare numele *Nahash* pentru şarpe, care înseamnă printre altele practica divinaţiei. Şi înţelegem de ce, când analizăm cele spuse de şarpe lui Adam şi Eva, cum că nu vor muri şi vor deveni precum creatorul lor. Aceasta fiind o previziune.

Tot în Biblie apare şi un şarpe încolăcit, care spre deosebire de alţi şerpi, vindecă pe cei muşcaţi şi infestaţi cu veninul celorlalţi şerpi. Moise este îndrumat să încolăcească un anume şarpe pe o cruce Tau iar toţi cei care vor privi spre acest simbol se vor vindeca. O cruce Tau cu un cerc deasupra este simbolul egiptean *Ankh* cu care ne vom întâlni în

capitolele ce urmează. Pentru moment am să menţionez doar că acesta este simbolul vieţii eterne.

Mai întâlnim simbolul şarpelui când analizăm bastonul lui Moise, care se transformă în şarpe şi pe urmă la loc în baston, de unde primeşte numele de Bastonul Divinităţii. Cu ajutorul lui, Moise înfăptuieşte toate miracolele exprimate în capitolul *Exodul* din Vechiul Testament.

Isus îi învaţă pe ucenicii săi să fie ”înţelepţi precum şerpii şi nevinovaţi precum porumbeii”. Dacă considerăm porumbelul care zboară în jos ca fiind spiritul care coboară în materie şi care este pur şi nevinovat şi considerăm şarpele ca simbol al înţelepciunii care reprezintă energia iluminatoare care urcă, atunci peisajul este complet şi Isus ar putea zice fără alegorii ”folosiţi energia iluminatoare pentru a vă elibera spiritul”.

Eliphas Levi, în opinia mea desăvârşitul ocultist francez, consideră şarpele ca fiind simbolul Luminii astrale – curentul fizic al naturii, energia universală a magiei, adevărata esenţă a iluminării.

Aşa cum Moise a fost instruit să aleagă un anumit şarpe pentru a vindeca poporul lui Israel, aşa şi viitorul Neocoris este îndemnat prin gestul ritualic prin care Thesmosphores aruncă un anumit şarpe pe el să facă distincţia dintre Adevăr şi minciună.

Primitorului însă îi este tras şarpele de pe corp, ceea ce poate însemna că el a făcut cunoştinţă cu această energie, dar este de datoria lui să o evoce de câte ori are nevoie. Ceea ce aduce în perspectivă

acţiunile iniţiatice ale grupului asupra individului. Curentul energetic al Egregorului (şi voi reveni) impregnează Sfera de Senzaţii a iniţiatului cu această energie vitală, lăsându-i însă libertatea ca pe viitor să o facă singur şi să înveţe autodidact, prin experimente, să ”lucreze” cu ea. Asta presupune transmisia unei ”Ştiinţe Ascunse”, unei practici prin care el să poată realiza evocarea. Aici se poate merge cu gândul la tehnicile Yoga şi Tantra, care o dată cu transferul de mărfuri din India au ajuns şi în Europa.

După ce trecea de această nouă probă cu bine, adică fără să se teamă (cu cât era mai statornic cu atât primea mai multe aprecieri la final, spune textul), Neocoris era dus între Coloane unde primea Învăţăturile şi Cunoaşterea noului grad.

Între coloane se afla un *Grifon* care învârtea o roată cu patru spiţe şi aflăm din text ce înseamnă: grifonul este simbolul Soarelui iar roata cu patru spiţe este reprezentarea celor patru anotimpuri. Această imagine are originea în ”*Le Grand Cabinet Romain*” de Michel Ange de la Chausse. Cartea în cauză a apărut în 1706 la Veneţia şi este un catalog de antichităţi de inspiraţie romană. Personal consider acest volum ca fiind unul de o importanţă majoră pentru studiul şi înţelegerea miturilor romane, în special în tradiţia mithraică.

Mai jos se găseşte imaginea şi descrierea ei aşa cum apare ea în ”*Le Grand Cabinet Romain*”.

”Lampa consacrată soarelui este un opaiţ cu două fitiluri. Două cercuri care înconjoară centrul au în mijloc 5 găuri mici concepute pentru a fi umplute.

Capătul mânerului gros şi scurt este folosit ca suport pentru un Grifon aflat între două coloane

şi (Grifonul) mişcă o roată cu labele din faţă. Grifonul este emblema Soarelui iar roata pe care o împinge dinspre el ne învaţă că mişcarea orbitală şi perpetuă a Soarelui face vivace şi roditoare întreaga Natură.

Cele două Coloane ar putea reprezenta Tropicurile ce marchează procesiunea soarelui în cele două extremităţi ale zodiacului, precum şi mişcarea acestui astru de la Est la Vest sau poate ar însemna aici cele două Echinocţii sau Solstiţii. Grifonul, spune ”Elien Lib. 4 despre animale, cap. 27” este născut în India. Grifonul are cele patru labe asemănătoare cu leul şi are gheare la fel. Poartă pene negre pe spate, roşii în faţă pe aripile albe. Are ciocul precum un vultur şi privire ascuţită şi îşi construieşte cuibul în munţi. Bactrianii care trăiesc aproape de India spun că Grifonii sunt păstrători ai aurului ţării lor şi îl extrag din pământ pentru aşi construi cuiburile. Dar indienii nu admit că grifonii apără cu străşnicie aurul lor nevaloros pentru ei în afară de faptul că acolo unde este aur sunt cuiburile şi puii lor şi cineva nu ar putea fi surprins dacă aceştia ar ataca un om care încearcă să îl ia de acolo.

Ei poartă de asemenea lupte împotriva altor animale împotriva căror înving uşor, mai puţin a leului şi elefantului pe care aceştia nu îi pot învinge.

Se spune, afirmă Pliniu în ”Lib 7, capitolul 1”că Arismaspes, care au un singur ochi în mijlocul frunţii lor, se luptă mereu cu grifonii pentru metale

extrase din pământ şi îl păzesc (aurul) şi pretind că sunt păstrătorii lui. Dar Herodate spune în Thamalia că sunt pure fantezii şi nu fără un scop anume. Aici sunt cuvintele pe care le foloseşte: ”Partea de nord a Europei produce magnifice cantităţi de aur, dar este imposibil să spui de ce. Se spune că Arismaspes care au un singur ochi, îl iau (aurul) de la grifoni care se arată ca păstrători, dar care pot crede în existenţa în lume a popoarelor cu un singur ochi, dar care în rest seamănă cu ceilalţi oameni?”.

Grifon este o creatură legendară provenită din mitologia greacă, trupul, picioarele din spate şi coada fiind ale unui leu iar capul aripile şi labele din faţă fiind ale unui vultur. Datorită interpretărilor leul-regele animalelor, vulturul-regele păsărilor, acest animal mitic reprezintă uniunea dintre cer şi pământ, iar dacă este să considerăm că leul este de fapt leoaică, atunci avem reprezentată şi uniunea masculin-feminin. Astfel Grifonul reprezintă uniunea atât pe verticală, cer-pământ, cât şi uniunea orizontală, bărbat-femeie. El devine astfel simbol al Marii Opere în tradiţia alchimică. Rolul său recunoscut în toate tradiţiile este de ”păzitor al celor mai de preţ comori”.

Roata cu patru spiţe, spune textul, este o reprezentare a celor patru anotimpuri. Manly P. Hall identifică în Grifon legea Karmei, iar în roata cu patru spiţe, viaţa omului controlată mereu de Karma.

Eu aş considera totuşi roata ca fiind simbolul infinitului şi aici regăsim simbolismul şarpelui care îşi înghite coada, Şarpele Ouroboros. Pentru că este divizată de patru spiţe, o cruce cu braţele egale, înţelegem că infinitul este mereu în echilibru, se supune mereu aceloraşi reguli. Diviziunea în cele patru anotimpuri poate fi văzută ca o completare la cunoştinţele referitoare la natură din primul grad, şi anume aici Neocoris cunoaşte timpul şi mai exact scurgerea lui, prin felul în care Grifonul roteşte roata.

Cine este cel care este în afara timpului, care pare să îl controleze, deşi timpul în sine este un echilibru? Grifonul, simbol al chintesenţei, al omului crucificat, roza din mijlocul crucii. Cele patru laturi ale materiei au în centrul lor spiritul de esenţă divină. Aici regăsim simbolul numărului 5, număr prin excelenţă atribuit omului. Pentagrama este simbolul manifestat geometric al numărului omului.

În concluzie, omul echilibrat, aflat în centrul crucii, conştient de spiritul său (roza înflorită, adică spiritul manifestat) este propriul său stăpân care înţelege şi se sustrage inclusiv celui mai mare "duşman" - timpul.

Dacă ne-am opri aici am putea trage concluzia că "Crata Repoa" învaţă omul să fie nemuritor pe acest pământ, şi asta ar contraveni tuturor legilor naturii şi a universului. Omul este nemuritor, dar prin spiritul său, nu prin trup.

Şi mai departe înţelegem rostul acestui grad. Neocoris este învăţat să folosească "nivela cu apă",

un fel de boloboc, geometria şi arta construcţiilor. Sigur că nivela este folosită în acelaşi sens ca şi în Franc-masonerie. Unealtă folosită la verificarea orizontalelor, trebuie privită ca unealtă simbolică pentru verificarea echilibrului mental, lipsit de orice imperfecţiune a pasiunilor. O disciplină a gândului este condiţia sine qua non pentru cineva care vrea să urce treptele spre dezvoltarea sa spirituală.

Aspectul moral al ”*Nivelei*” este unitatea în diversitate, combaterea tuturor superstiţiilor şi preconcepţiilor despre oameni, lume şi viaţă. Aici nu înţelegem o negare totală a pasiunilor, ci mai de grabă o echilibrare a lor.

Totuşi mai avem un element care aduce o nouă dimensiune. Aşa cum şi în Masonerie fiecare grad este reprezentat de anumite unelte, aici avem ”nivela cu apă” dar mai avem şi un baston pe care este încolăcit un şarpe.

Bastonul prin forma sa reprezintă verticalitatea iar corespondentul său în Franc-masonerie este ”firul cu plumb”. Totodată verticala este şi Axis Mundi, axul central care coordonează toată rotaţia în Univers. Verticalitatea face referire la spiritualitate şi la calea unică a iniţiatului, calea către Adevăr, pe care acesta se plimbă în sus şi în jos în funcţie de necesităţile naturii sale.

Şarpele încolăcit pe baston este un semn al vindecării, la fel ca şi în legenda lui Moise menţionată anterior. Totodată poate fi considerat ”Bastonul lui Asclepios” zeul grec al tămăduirii şi

medicinii. Manly P. Hall face din unealta primită de Neocoris ”Caduceul lui Hermes” dar aceasta este prea puţin probabil, datorită faptului că însemnul lui Hermes era format din doi şerpi înaripaţi încolăciţi pe axul central. Şi acesta este considerat un semn medical, deci putem admite că din punct de vedere al conceptului de vindecare şi această interpretare este valabilă.

Pe urmă lui Neocoris îi era relatată şi explicată legenda căderii omului din Rai. Aşa cum am scris anterior aici este vorba de o manifestare a spiritului în materie, şi lupta lui de a ajunge înapoi, la starea de uniune cu sursa divină. Ar fi contra-iniţiatic să luăm alegoriile drept fapte reale, şi din nou se concretizează ceea ce am spus de la început, ”Crata Repoa” este un sistem de evoluţie spirituală exemplificat prin alegorii şi ilustrat prin simboluri.

Poziţia specifică Neocoris era cu ambele mâini încrucişate pe piept. În tradiţia egipteană aceasta este poziţia în care Osiris se ”ridică” după ce renaşte. Mitul resurecţiei, sau mai de grabă practica mitului resurecţiei vor fi explicate în cadrul gradelor următoare.

Cuvântul de recunoaştere, parola gradului, este HEVE care poate să fie o referinţă la ”EVA”, cea care a cunoscut prima dată Şarpele. Desigur Heve este şi numele unui râu din regiunea germană Nordrhein-Westfalen. În norvegiană ”heve” înseamnă a ridica astfel încât aceasta ar putea fi

interpretată ca o elevaţie a spiritului, din nou simbolismul verticalei.

Cea mai probabilă interpretare este totuşi acea a numelui biblic EVA, în contextul învăţăturii gradului, şi a faptului că Neocoris era bărbat. Adam şi-a regăsit Eva.

Despre sarcinile sale, ”Crata Repoa” spune că el trebuia să spele coloanele Templului. Spălarea este aşa cum am mai enunţat, o lustraţie, o purificare, iar cele două coloane, ştim de la gradul precedent, că sunt stâlpii care susţin Universul, inima şi mintea Omului.

Asemănător cu Franc-masoneria, la acest grad Neocoris învaţă tainele geometriei, să lucreze cu unităţile de măsură şi îi este predată Arta Construcţiei adică Arhitectura. În plan simbolic geometria şi unităţile de măsură fac referire la măsurarea în fiecare clipă a gesturilor şi acţiunilor noastre, a simţirilor şi a gândurilor noastre. După ce Neocoris stăpâneşte aceste taine şi implicit se stăpâneşte şi pe sine, urmează să cunoască Arhitectura, adică arta prin care el va ridica Templul Universal. Referinţa în Masonerie este evidentă, a Marelui Arhitect al Universului ca şi munca unui Franc-mason – el lucrează la ridicarea Templului Universal al Umanităţii.

Cu câteva excepţii pe care le consider personal cazuri clinice, necesitând internarea de urgenţă în ospiciu, nici un iniţiat nu va pretinde vreo dată că el este Mare Arhitect al Universului. Că el

lucrează în apropierea lui da, sub îndrumarea lui da, dar nici o dată că este egal cu sursa. Chiar dacă suntem divini prin natura sursei noastre provenite din divinitatea creatoare, părţi risipite ale aceluiaşi întreg, nu vom putea afirma că o părticică este întregul. Desigur după lungul proces de purificare şi consacrare, dacă vom fi perseverenţi, ni se va permite să ne reintegrăm în marea sursă de viaţă care este cel al cărui nume este inefabil şi atunci vom fi una cu sursa spiritului nostru. Dar atunci nu vom mai avea nevoie să afirmăm nimic…atunci vom exista şi atât.

4. AL TREILEA GRAD
Poarta Morţii,
de unde noul Iniţiat este numit Melanephoris

Îndemânarea şi buna purtare a lui Neocoris îl califică pentru acest grad. Îi era arătat timpul recepţiei sale. Era condus de Thesmosphores într-o anticameră, deasupra cărei intrări era înscris Poarta Morţii.

Această încăpere era decorată cu reprezentări ale corpurilor mumificate în diferite

feluri şi sarcofage. Toţi pereţii erau acoperiţi cu asemenea desene. Şi pentru că era încăperea unde erau aduse cadavrele, aici îi găsea noul Melanephoris pe Paraskisten **1)** *şi pe Heroi* **2)** *la lucru. În mijloc era aşezat sarcofagul lui Osiris care datorită rănilor, încă era acoperit de sânge.*

Viitorul Melanephoris era întrebat dacă a participat la uciderea Domnului său? După negarea acestei întrebări era apucat de doi Tapireyten **3)**.

Ei îl conduceau într-o sală unde restul Melanephris erau înveşmântaţi complet în negru. Însuşi Regele, care participa mereu la acest ritual, i se adresa după aparenţe foarte prietenos şi îl ruga, întrucât el nu credea, să aibă curaj suficient pentru a trece proba, şi ridicându-se să ia coroana aurie pe care i-o oferea.

Noul Melanephoris era însă instruit, să arunce coroana şi să o calce în picioare **4)**.

Imediat regele striga: Jignire, răzbunare! şi ridica un topor folosit la sacrificii şi lovea cu acesta pe Melanephoris foarte încet în frunte **5)**.

Cei doi Tapireyteni îl aruncau, din spate, pe noul Melanephoris pe pământ şi Paraskistenii îl înveleau în benzi pentru mumifiere. În timpul acestui episod toţi plângeau în jurul său. După aceea îl aduceau iar la o poartă unde era scris Sanctuarul Spiritelor. Când aceasta era deschisă fulgere şi tunete puternice treceau în jurul presupusului decedat **6)**.

Charon prelua cadavrul, ca pe un spirit, în barca sa şi îl aducea la judecătorii subterani. Pluto şedea pe scaunul său de judecător, Khadamantus şi Minos erau lângă el, la fel ca şi Aethon, Nycteus, Alaster şi Orpheus 7).

Era confruntat cu întrebări foarte grele despre întreaga sa viaţă şi în final era condamnat să rămână în aceste coridoare subterane. El era eliberat de benzile mortuare care îl înveleau şi primea noi Învăţături, care constau în următoarele propoziţii.

1. *Niciodată să nu aibă sete de sânge şi să sară în ajutorul celorlalţi membri aflaţi în pericol de moarte.*
2. *Să nu lase niciodată un mort neîngropat.*
3. *Să se aştepte la o ridicare din morţi şi la o judecată viitoare.*

După aceea trebuia pentru un timp să se pună pe pictat, ca să poată decora sicriele mumiilor şi benzile mortuare. El primea îndrumări asupra unei scrieri speciale numită hierogramatica şi de care curând avea nevoie; pentru că cu ea erau atinse istoria ţării Egiptului, descrierea Pământului, şi motivele de început ale ştiinţei stelelor. El era instruit şi în elocvenţă, ca de acum înainte să poată ţine elogii publice la înmormântări. Semnul său consta într-o îmbrăţişare deosebită pentru a exprima forţa morţii. Cuvântul era "Monach Caron Mini" - Număr zilele furiei.

Aici în coridoarele subterane rămânea până se constata că este apt pentru alte ştiinţe sau dacă el trebuie să rămână un Paraskiste sau Heroi; căci de aici nu ieşea în timpul vieţii dacă nu poseda adevărată îndemânare.

1) oameni care despicau trupurile.
2) oameni sfinţi care se ocupau de îmbălsămare.
3) oameni care trebuiau să îngroape morţii.
4) Tertullianus de Baptismo Cap.V.
5) împăratul Kommodus, care trebuia cândva să administreze acest oficiu, a făcut criptă din el. Aelius Lampridius de Commodo Imperatore.
6) Apuleius Lib. Metam II. prope finem.
7) Diod. Siculus Lib. I. v. Orpheus.

Acest nou grad este într-u câtva asemănător gradului 3 în Franc-masonerie, dar şi altor grade în alte Ordine iniţiatice. Tema centrală a acestui grad este moartea şi resurecţia.

Atrag atenţia asupra unui aspect foarte important legat de gradul 3, gradul de Maestru Mason. Franc-masoneria, organizată în Loji şi Obedienţe, are ca practică centrală diferite rituri (un rit este suma gesturilor rituale). Sunt documentate nu mai puţin 270 de Rituri, din care 20 sunt cele mai răspândite. În toate aceste rituri, în toate, oricât de diferite ar fi primele două grade, gradul de Maestru Mason este la fel sau cu mici modificări de exprimare.

La gradul trei, Franc-masonul îl reprezintă pe Hiram-Abif. Cel mai iscusit dintre toţi lucrătorii la Templul lui Solomon, trimisul regelui Hiram din Tyr, este ales şef de şantier de către Regele Solomon. Într-o seară, la finalul lucrărilor el este aşteptat de trei Calfe care vroiau să obţină parola gradului de Maestru pentru a putea primi salariu mai mare. Pe vremea aceea fiecare grupă de lucrători (Ucenici, Calfe, Maeştri) aveau câte o parolă pe care o comunicau trezorierului, iar acesta le acorda leafa corespunzătoare gradului. Hiram refuză să cedeze presiunilor, ameninţărilor şi agresiunilor, şi alege să îşi dea viaţa în loc să divulge secretele următorului grad în acest mod necuvenit.

Cei trei ucigaşi (şi aici trebuie să menţionez că ei se postează la Est, Sud şi Vest - adică urmărind circulaţia Soarelui) ascund cadavrul lui Hiram, care este mai târziu găsit de alţi Maeştri Masoni după anumite indicii. Ei îl ridică într-un mod anume pe Hiram din groapă, ceea ce poate indica o resurecţie.

Ultima lovitură pe care o primeşte candidatul şi cea care este fatală o va primi în frunte, după care este lăsat să cadă susţinut într-un sarcofag. Voi reveni asupra acestor aspecte.

Tema şi mitul morţii şi al resurecţiei, atât în Franc-masonerie cât şi în restul societăţilor iniţiatice, sunt inspirate din mitul morţii lui Osiris. Şi aici avem foarte multe variante şi interpretări, dar cert este că Osiris este asasinat de către Seth din diverse motive, corpul este făcut bucăţi şi împrăştiat în întreg

Egiptul. Isis adună toate bucăţile, mai puţin falusul, şi reconstruieşte corpul lui Osiris iar prin magie, rămâne însărcinată cu Horus. Aici are loc resurecţia lui Osiris prin Horus.

În mitul egiptean întâlnim atât conceptul morţii şi al resurecţiei, cât şi cel al naşterii virgine. De asemenea aceste motive le regăsim şi în mai toate religiile sub o formă sau alta. În Creştinism îl avem pe Isus care provine dintr-o ”naştere virgină” ca mai târziu să moară şi să învie. Eu consider că şi aici trebuie să fim atenţi şi să facem distincţia între fapt istoric şi alegorie.

Moartea şi resurecţia, reprezintă practic nemurirea sufletului, a spiritului divin. Chiar dacă lăsăm în urmă corpurile noastre (materialul) spiritul nostru merge mai departe, eliberat de materie şi îşi continuă existenţa. În anumite tradiţii printre care şi tradiţia Golden Dawn, spiritul este numit ”bornless” adică cel nenăscut – în sensul de etern.

În acest grad al ”Crata Repoa” această idee este reluată. După ce îi sunt testate cunoştinţele, dar foarte important, şi îndemânarea, adică felul în care Neocoris aplică cunoştinţele teoretice, el este dus într-o anticameră unde este pregătit pentru a primi o treaptă superioară a Cunoaşterii.

Concluzia pe care eu o trag din această condiţie a Neocoris este că societatea ”Crata Repoa” era mai mult decât un nou Rit masonic. Ea a fost concepută ca un ordin magic în care practicanţii primeau atât învăţăturile magiei aşa cum putem

deduce din gradele anterioare, dar ei trebuiau să le practice. Şi dacă facem legătura cu mitul morţii lui Osiris, şi cu Thoth din gradul precedent, înţelegem de ce pentru a trece mai departe, iniţiatul trebuia să fie un practicant al magiei.

Sigur când auzim de magie ne gândim la ceva fantastic, din basme, închipuit, spectacole la circ, etc. cât se poate de opus realităţii. Nu am să intru pentru moment în aceste discuţii, dar am să dau o definiţie magiei pentru a înţelege totuşi că lumea este mai mare decât putem noi să o percepem senzorial. Aleister Crowley, unul din cei mai cunoscuţi ocultişti ai secolului trecut, defineşte iniţial *Magia*: ”este Ştiinţa şi Arta de a cauza schimbări conform voinţei” şi o defineşte mai târziu ca ”…Ştiinţa de a se înţelege pe sine şi a-şi înţelege condiţia. Este Arta de a transpune această înţelegere în practică”.

Să ne amintim că pentru mult timp forma sferică a pământului a fost considerată blasfemie şi legea gravitaţie a fost considerată pură magie. Azi cunoaştem aceste aspecte şi le admitem drept ştiinţă. În ultimul timp se mizează foarte mult pe ”legea Atracţiei” şi manifestarea ei ”profană” – atragi ceea ce gândeşti. Consider că dacă nu cunoaştem ceva nu înseamnă că nu există, şi cred că putem afirma că ceva nu există doar abia după ce ne-am asigurat prin cunoaştere. Dar cât de puţine ştie omul despre el şi cât de puţine ştie el despre univers… nu trebuie să avem aroganţa că cineva vreodată va putea să ştie tot. Universul este infinit, la fel ca şi natura divină, iar

omul este abia o materializare temporară, cu o durată de viaţă infimă în raport cu infinitul. Isus spunea subtil să fugim de aceia care pretind că deţin tot Adevărul. Omul tinde către perfecţiune şi în forma sa muritoare nu o va atinge, dar el trebuie să încerce să se apropie cât mai mult de ea.

Îmi vine minte aici un exemplu relativ modern: ultimul film din seria Indiana Jones ”*Indiana Jones şi regatul craniului de cristal*” în regia genialului Steven Spielberg, apărut în 2008, transmite la final, pentru cine poate să înţeleagă exact acest aspect. Personajul negativ cere entităţilor extraterestre ca aceştia să îi dea toată cunoaşterea. Ce urmează este elocvent: personajul se dezintegrează şi este consumat de cunoaştere, iar regatul craniului de cristal se dărâmă. Ca să fac o paranteză – am dat exemplu un film, în ton cu toată mania din media prin care Illuminati transmit mesaje codat prin filme, muzică, presă etc.

Dar ca să revenim la ”Crata Repoa”. Aflăm deci că Neocoris este evaluat după cum aplică cunoaşterea practic. Dacă maeştrii săi sunt mulţumiţi îi este deschisă calea către un nou grad al sistemului.

El este dus într-o anticameră, aşa cum am mai zis, în care sunt reprezentări grafice ale ritualului de înmormântare în tradiţia Egipteană. Acolo el îi vede la lucru pe Paraskistes (cel care era responsabil de înlăturarea organelor) şi pe Heroi (cel care era responsabil de îmbălsămare). Procesul de mumificare este specific Egiptului antic, deşi această practică

este regăsită şi în America de Sud, Africa, Europa şi în Asia. Anumiţi călugări adepţi ai lui Budha, ajunşi la un anumit grad de dezvoltare şi cunoaştere spirituală, iau poziţia lotus şi sunt mumificaţi.

Mecanismul în spatele acestui obicei este cel al nemuririi. Urmaşii prezervau corpurile strămoşilor lor în aşteptarea reîntoarcerii lor.

În camera mortuară descrisă în ”Crata Repoa” se intra printr-o poartă joasă deasupra căreia era scris ”Poarta Morţilor”. Sesizăm aici o trecere la alt plan. Dacă în primul grad neofitul trecea pe sub ”Poarta Oamenilor” acum el trece pe sub ”Poarta Morţilor”. După ce a cucerit planul material, el este pregătit să urmeze călătoria în alt plan, numit aici general planul spiritual.

Pe lângă reprezentările grafice ale ritualurilor de mumificare (recomand citirea ”Cărţii Egiptene a Morţilor” pentru a înţelege mai bine aceste ritualuri), Neocoris vede în mijlocul încăperii trupul mumificat a lui Osiris. Aici el este interogat dacă a participat în vre-un fel la uciderea Zeului Osiris, Stăpânul său. Prin această remarcă observăm că trecem de la misterele cultului Lunar din gradul precedent, la misterele cultului Solar, Osiris fiind un simbol pentru Soare.

Crima este proaspătă, pentru că ne este descris că sarcofagul este plin de sânge de la tăieturi. Asta ne poziţionează ritualic în preajma reconstrucţiei corpului lui Osiris de către Isis şi la actul non-sexual de impregnare. Despre magia

sexuală, tantra, etc. nu voi intra în detaliu aici. Au fost scrise suficiente cărţi şi manuale astfel încât cei interesaţi au de unde se documenta.

După ce răspundea la întrebare noul Melanephoris era înşfăcat de doi gropari, Tapireytes şi era dus într-o sală în care toţi Melanephoris erau îmbrăcaţi în negru.

Până aici avem o potrivire serioasă cu ritualul gradului de Maestru Mason. El vede în mijlocul Templului cadavrul lui Hiram, este pus să dovedească că nu a participat la asasinarea acestuia iar toţi cei prezenţi sunt îmbrăcaţi în negru şi poartă paramentele de Maestru întoarse pe partea neagră.

În această sală era prezent însuşi regele (în masonerie ritualul este condus de însuşi Solomon) care îl îndeamnă să primească coroana, simbol al puterii materiale. Melanephoris este instruit să o arunce şi să calce pe ea. Aici deja legătura cu Franc-masoneria gradelor simbolice se pierde, dar întrevedem o legătură mai subtilă şi anume cu ultimul grad al unui rit de perfecţiune, adică ultimul din gradele laterale ale ritului respectiv. (Franc-masoneria este împărţită în două: gradele 1-3 care formează Lojile Simbolice şi gradele de la 4 în sus până la finalul algoritmului ritului care formează aşa numitele ”Grade de Perfecţionare”.).

De ce coroana? Simplu. Pentru că ea este simbolul puterii materiale absolute. Cel care deţine coroana deţine şi regatul. Iar alegoric înţelegem că Melanephoris nu este interesat de acest regat material

pe care nu doar îl refuză, ci dă de pământ cu el şi îl calcă în picioare. Neofitul înţelege astfel că la acest grad el nu mai trebuie să aibă contact cu materialul, că acesta nu mai prezintă interes. Nu putem vorbi aici de un dispreţ faţă de planul material. Ar fi total absurd şi contrar naturii umane să dispreţuieşti lumea materială. De aceea, personal consider că aceia care în căutarea cunoaşterii spirituale se retrag în sihăstrie, nu doar că nu au înţeles mare lucru din această căutare, dar eforturile lor sunt în zadar. Poate nu înţeleg eu toate tainele lor şi nici nu am pretenţia că o fac. Dar din experienţa personală pot să afirm că inclusiv retragerea sau dispreţuirea lumii materiale este o tentaţie a acestui plan. De multe ori, martor fiind la mizeria în care se scaldă umanitatea şi la atrocităţile pe care oamenii le fac de bună voie unii altora, nivelul scăzut de înţelegere al esenţei vieţii, ne spunem că ar fi de preferat să ne retragem în pustietate, să mâncăm ce ne dă natura, să evităm orice contact cu lumea. Acest impuls este o reacţie datorată unui dezechilibru emoţional, şi cum iniţiatul caută să restabilească echilibrul, el nu trebuie să cedeze impulsurilor.

Astfel Melanephoris nu se desparte decât temporar de planul material, dar el se dezice total de aspectele strict materiale ale acestui plan. El înţelege că pentru a putea atinge alte planuri condiţia este să fie bine echilibrat în Malkuth. Cu picioarele pe pământ noi privim spre cer.

Mai trebuie să abordăm aici un aspect ezoteric al coroanei. Ea conferă putere şi control asupra tuturor oamenilor din regat, pe care regele îi consideră supuşii lui. Melanephoris nu este interesat de a controla vieţile altor oameni, el este interesat doar de propria lui evoluţie. Nu poate da ordine cineva care nu ştie să primească ordine, în primul rând.

Înfuriat de acest gest, regele îl loveşte în frunte cu un topor, bineînţeles este un gest mimat şi nu o crimă. Analizând acţiunile regelui, înfuriat de acest gest al candidatului el strigă: Jignire! Răzbunare!, înţelegem că nu totdeauna conducătorii lumii sunt şi înţelepţii lumii. Nici măcar nu întrevăd înţelepciunea dacă din poziţia lor reacţionează la impulsuri şi înţeleg să ia lucrurile ca ofense adresate propriei persoane. Şi vedem din păcate astfel de lideri peste tot.

După lovitura primită, cei doi Tapireytes îl aruncau pe podea unde era înfăşurat în pânză pentru mumifiere. El este purtat ca un decedat şi cei prezenţi îl jelesc. El este dus în faţa unei încăperi deasupra cărei porţi era scris ”Sanctuarul Spiritelor”. Aici Melanephoris auzea din nou tunete şi întrezărea fulgere. Acest tumult este datorat morţii lui Osiris care a destabilizat Universul.

De acolo, Charon îl prelua pe Melanephoris ca pe un spirit şi îl ducea cu barca sa în faţa judecătorilor. Charon este barcagiul lui Hades, zeul infernului. El transportă spiritele celor decedaţi de-a

lungul râului Styx, cel are desparte tărâmul viilor de cel al spiritelor.

Cine sunt aceşti judecători? ”*Pluto şedea pe scaunul său de judecător, Khadamantus şi Minos erau lângă el, la fel ca şi Aethon, Nycteus, Alaster şi Orpheus*”. Nu am să intru în detaliile acestor zeităţi sau personaje mitologice. Dar am să lămuresc rolul lor. Ei reprezintă toate marile culturi, religii şi popoare din antichitate. De aici neofitul trebuie să înţeleagă un aspect foarte important legat de abordarea convingerilor religioase sau naţionale. El răspunde pentru faptele sale în faţa tuturor popoarelor, naţiunilor şi a religiilor, pentru că toate sunt în esenţa lor identice. NU există o religie ”mai” adevărată ca cealaltă sau un popor ”mai” demn decât celălalt. Există oameni care sunt manifestări ale spiritelor, care la rândul lor au o unică sursă, Divinitatea infinită, nenăscută, omnipotentă şi omniprezentă. Indiferent de religie sau ţară, acestea sunt doar forme de manifestare a unicei esenţe a universului. Şi aici vedem inspiraţii din anumite grade de perfecţionare ale riturilor masonice.

Judecătorii îl întrebau despre faptele săvârşite de-a lungul vieţii şi îl condamnau în unanimitate să rămână în acel tărâm. Spre deosebire de Franc-masonerie unde neofitul este elevat la gradul de Maestru Mason, în ”Crata Repoa” el trebuie să petreacă o lungă perioadă de timp în condiţia sa actuală, de mort-viu. Aici el primea noi învăţături de ordin moral, social şi spiritual. Era îndrumat să nu

ucidă, să îşi îndeplinească obligaţiile faţă de societate şi să spere că într-o zi va fi supus unei noi judecăţi.

El învăţa să picteze sarcofage şi să îmbălsămeze morţii. Îi era predată o scriere secretă, folosită de preoţii egipteni şi era pus să practice ”retorica” – arta de a ţine un discurs. Scrierea se numea ”hierogramatică” ceea ce poate să însemne o scriere hieroglifică ”literară”, superioară scrierii vulgare învăţate până atunci. Dacă este să ne raportăm la retorică, era important pentru un vorbitor să ştie limba corect ca să poată să se exprime exact şi să fie înţeles. Aflăm că în această ”limbă” sau alfabet aş zice eu, sunt scrise istoria Egiptului, Riturile Mortuare şi elementele de început ale Ştiinţei Stelelor.

O interpretare posibilă ar fi cărţile de Tarot. Ele sunt considerate ca fiind pictograme hieroglifice care deschid calea către inconştientul nostru, către trecut, prezent şi viitor. Provenienţa Tarotului este foarte incertă şi la fel de controversată, dar modul de expunere şi simbolismul pot arăta o oarecare origine egipteană. Nu am să intru în detalii legate de Tarot aici pentru că lucrarea de faţă ar lua o amploare mult prea mare, şi cititorul şi-ar pierde interesul asupra subiectului expus, ”Crata Repoa”.

Din textul german aflăm că Melanephoris trebuia să ţină elogii la înmormântări. Cu siguranţă pentru asta erau preoţi, iar cei iniţiaţi în ”Crata Repoa” nu aveau astfel de funcţii în societate. Trebuie să înţelegem că este vorba de un alt fel de

discurs. Un discurs destinat noilor iniţiaţi, şi totodată Melanephoris erau pregătiţi să vorbească despre misterele ”Crata Repoa” în lumea profană.

Semnul acestui grad era o îmbrăţişare, care să exprime magnitudinea morţii. Ca şi în Franc-masonerie, aici îmbrăţişarea este un simbol al susţinerii şi a reîntoarcerii iniţiatului.

Cuvântul sau parola gradului era ”Monach Caron Mini” şi era explicată ca însemnând ”număr zilele de agonie”. Da, aşteptarea etapei următoare, poate fi considerată o agonie pentru iniţiatul care a depăşit condiţia lumii materiale dar care încă mai trebuie să se perinde în acest spaţiu. Dar pe lângă această lecţie importantă, parola reaminteşte traseul neofitului: de la Rege (Monah) prin Poarta Morţilor (Caron, Charon) la judecată (Mini, Minos). Şi aici înţelegem că indiferent de acţiunile noastre în lumea materială, noi trebuie să le trecem prin filtrul lumi spirituale şi abia apoi să le judecăm.

Dacă vom acţiona în plan material conform voinţei spiritului nostru, cu siguranţă judecata ne va fi favorabilă.

Cred că este oportun să amintesc aici conceptul de purgatoriu pentru că unii dintre cititori vor asemăna ”Sanctuarul Spiritelor” cu acest concept. Dion Fortune afirmă că pentru ”păcatele” noastre va trebui să muncim să ni le răscumpărăm în tărâmul purificărilor, planul astral. Detalii la planul astral şi tehnici de pătrundere în acest spaţiu veţi găsi în textele diverselor Ordine iniţiatice.

Vreau să menţionez un lucru extrem de important referitor la păcat. Eu nu cred în accepţiunea religioasă a păcatului, şi nici în aberaţiile pe care le dezvoltă unele culte sau altele încercând să interpreteze aceste concepte.

Din punctul meu de vedere lucrurile sunt mult mai simple. PĂCAT este considerat tot ceea ce contravine voinţei spiritului nostru, adică împotriva naturii divine. Bineînţeles că nefiind toată lumea conştientă de latura divină, spirituală a fiecăruia dintre noi (Dion Fortune îi numea pe aceştia ”morţi spiritual”), religia a intervenit şi a tras câteva linii generale pe care omul să le respecte, şi care să fie în acord general cu spiritul.

Un căutător al Adevărului va înţelege că pe măsură ce avansează pe calea spre Cunoaştere el nu mai are nevoie de reguli şi legi scrise impuse de o instituţie sau alta, fie ea religioasă sau legislativă. El va acţiona de la sine îndrumat de Sinele său Superior, în armonie perfectă cu Umanitatea şi cu Universul. Şi aici aduc o explicaţie suplimentară. Mulţi au folosit acest aspect ca să se pună deasupra moralei sau a legii, iar aceste exemple au fost date de cei care sunt împotriva Ordinelor Iniţiatice. Un Iniţiat care se consideră deasupra legii morale sau legii materiale nu a înţeles nimic, şi timpul lui în cadrul Ordinului a fost irosit fără a mai putea fi recuperat vreodată.

Toate aceste lecţii şi pasaje de grad în Societatea ”Crata Repoa” au meritul de a arătă o cale alternativă pentru societăţile din acea vreme (şi

trebuie să recunosc că şi din aceste vremuri), care au fost infestate de bigotism, megalomanie şi a căror caracter iniţiatic s-a pierdut, lăsând în urmă nişte forme frumos ornate dar goale.

5. AL PATRULEA GRAD
Bătălia Umbrelor 1)
Chistophoris

Când "zilele agoniei" au trecut, care de obicei durează un an jumătate, venea Thesmosphores din nou, îl saluta prieteneşte, îl înarmează cu o spadă şi un scut şi îi cerea ca acesta să îl urmeze.

Ei mergeau împreună prin coridoare întunecate, până când într-un final persoane deghizate înfricoşător apăreau, duceau făclii şi şerpi iar strigând Panis îl atacau pe iniţiat. Thesmosphores îi ordona să se apere curajos şi să se impună împotriva oricărui pericol. În final era luat prizonier de către aceştia, ochii îi erau din nou legaţi, în jurul gâtului i se lega o frânghie, dar în aşa fel încât să nu poată să se sugrume.

Pe urmă îl trăgeau pe pământ până la sala în care urma să primească un nou grad.

Umbrele se depărtau cu un nou strigăt iar totul se întâmpla rapid.

Era ridicat de jos şi condus lipsit de putere în întâlnire. Ochii îi erau dezlegaţi şi aici vedea cele mai frumoase decoraţiuni a unei săli, cu cele mai magnifice tablouri atârnate. Regele însuşi era prezent împreună cu Demiurgus **2)**.

Toţi purtau Alydei **3)**.

În jurul lor stăteau Stolista sau ''Cel care purifică prin apă'', Hierostalista cu o pană pe pălărie drept secretar, Zacoris trezorierul, şi Komastis, cel care ducea grija Agapelor.

Odos sau Oratorul ''Cântăreţul'' ţinea imediat un discurs în care îl felicita pe noul Chistophoris pentru progresele lui. Dar el a îndeplinit doar jumătate din munca sa, urmând să fie supus la diverse probe.

Pe urmă îi era înmânată o băutură care era foarte amară şi care se numea Cice **4)**. *Neofitul trebuia să o bea pe toată. Apoi îi era înmânat Scutul lui Minerva care se numea şi Isis, i se puneau Cizmele lui Anubis care era acelaşi cu Mercur şi Mantia lui Orci cu glugă. El era înarmat cu o sabie şi îi era ordonat persoanei pe care o va întâlni în peşteră să îi taie capul şi să îl aducă regelui. Toţi membri strigau Niobe – ''acolo este peştera duşmanului''. Se zărea în această peşteră o figură de femeie foarte frumoasă, care părea să fie vie dar foarte artistic decorată din beşici şi piei.*

Chistophoris mergea la aceasta o prindea de păr şi îi tăia capul. Îl aducea pe urmă regelui şi lui Demiurges care îi lăudau fapta eroică şi îi povesteau că ar fi luat capul lui Gorgo **5)**, *care era căsătorită cu Typhon şi care a favorizat uciderea lui Osiris. El să fie mereu un răzbunător al răului. Acum primea îngăduinţa de a purta mereu îmbrăcămintea care urma să îi fie dată. Numele lui era trecut în Carte, în alături de toţi judecătorii ţării.*

De acum avea acces liber la regi.

Primea hrana zilnică de la curte **6)**.

El primea toate cărţile legilor ţării şi un ordin pe care însă avea dreptul de a-l purta doar la recepţia unui Chistophoris sau numai în oraşul Sais. Acesta reprezenta pe Isis sau Minerva în forma unei bufniţe.

I se dădea despre acesta următoarea explicaţie: că omul la naşterea lui este la fel de orb precum bufniţa prin probe şi prin înţelepciunea lumii însă devenea om. Coiful înseamnă cel mai mare grad al înţelepciunii iar capul Gorgonei apăsările slăbiciunilor. Scutul protecţia pentru batjocură. Coloana reprezenta fermitatea. Cana de apă era setea după ştiinţă. Tolba cu săgeţi figura elocvenţa. Suliţa - persuasiune la distanţă, pentru că prin glasul său ar putea rănii pe alţii. Ramura de Palmier şi Măslin simboliza Pacea **7)**.

Mai încolo îl învăţau că numele marelui legiuitor era Ioa **8)**.

Acest cuvânt era şi parola lor.

Ei ţineau întâlniri la care nimeni în afară de ci cu gradul Chistophoris nu puteau participa.

Acest Capitol se numea Pyron ***9)****.*

Aveau un cuvânt de capitol, şi anume Safychis ***10)****.*

În rest trebuia să se preocupe de limba Ammanică ***11)****.*

1) Tertullianus de militis Corona.
2) Demiurges a fost cel mai înalt supraveghetor al societăţii.
3) Adevăr. Un ordin egiptean. Aelianus var. Histor. Lib. XIV. Cap.34 scrie despre acesta: Eum omnium hominum iustissimum et tenacissimum oportebat, qui circa collum imaginem ex Sapphiro Gemma confectam gestabat.
4) Probabil acelaşi cu băutura Kuxeos. Athenaens Lib.9.
5) Gorgo, Gorgal şi Gorgone sunt nume egiptene pentru Medusa.
6) Diodorus Siculus Lib.I de Judiciis Aegyptiorum.
7) Grand Cabiner Romain p.26.
8) Diodorus Siculus Lib.I de Aegyptiis legumlatoribus. Este o scriere specială a cuvântului Jehova fără puncte care dă Joa.
9) Lit de Justice.
10) un vechi preot egiptean.
11) Limba Ammanic[era secret[, pentru c[acum, el era foarte aproape s[cunoasc[ ]ntregul Secret.

Christophoris este o continuare a gradului precedent ceea ce demonstrează încă o dată că sistemul ”Crata Repoa” a fost conceput ca un algoritm iniţiatic complet. În diverse Ordine iniţiatice, avem fracturi între grade – fie lipseşte ceva, fie ne duce în altă tradiţie necunoscută, fie revenim la ceva trecut. Chiar dacă şi acest mod de

abordare este corect din punct de vedere iniţiatic, autorii iniţierii ”Crata Repoa” au dorit să creeze ceva simplu şi eficient, care elimină multe din elementele celorlalte, dar le păstrează pe cele de bază. Acest lucru s-a întâmplat şi în Franc-masonerie unde au fost iniţiaţi care fie au înţeles prea bine ritul, fie nu l-au înţeles de loc, au ales să îl simplifice sau să îl complice. Aşa au apărut sutele de rituri masonice, dar aşa au apărut şi zecile de Ordine iniţiatice.

Vasul este important pentru că este recipientul în care călătoreşte tradiţia iniţiatică, dar forma lui, pentru cei care au înţeles, este complet neglijabilă. Nu spun că nu este necesară. Este foarte necesară pentru foarte mulţi, dar sunt câţiva care au depăşit această condiţie a formelor.

Noul grad al ”Crata Repoa” se numeşte ”Bătălia Umbrelor” sau ”Christophoris”. Aluzia la alegoria biblică prin care Isus coboară în Iad, biruieşte şi se reîntoarce este mai mult decât evidentă. La fel de evidentă este şi legătura cu mai toate miturile antice în care eroii coboară în infern, înfrâng câte o monstruozitate hidoasă şi se reîntorc printre oameni pentru a primi gloria cuvenită.

”Bătălia Umbrelor” este de fapt o luptă interioară cu pasiunile noastre. După ce iniţiatul a petrecut mai mult timp pe tărâmul dintre cei vii şi cei morţi, este momentul să primească acces la următorul grad, dacă s-a arătat virtuos.

Perioada de aşteptare era de obicei de 18 luni. Many P. Hall găseşte aici o interpretare kabbalistică

a numerelor şi prin procese de calcul specifice ajunge la concluzia că 18 = 1+8 = 9. Număr pe care l-am discutat deja. Desigur interpretărilor de acest gen putem sau nu să le dăm crezare, după cum ne dictează conştiinţa.

Eu aş propune o altă variantă ”perioadei de agonie”. Melanephoris este condamnat să rămână într-un tărâm incert, între material şi spiritual. Faptul că el se ocupă de pictat mumiile arată, aşa cum am mai spus, o preocupare asupra materialului. Pentru a ne putea desprinde de tot de aceste obiceiuri trebuie să rămânem o perioadă în carantină.

Fiecare Om este diferit şi are nevoie de perioade diferite de timp pentru a se adapta. Dar în general cele 18 luni sunt suficiente pentru a realiza lucrarea propusă. Astfel că după ce am identificat care sunt pasiunile, obiceiurile şi gândurile noastre profane care nu ne dau voie să trăim în Lumină, urmează perioada cea mai intensă: lupta cu aceste entităţi.

Thesmosphores vine la Melanephoris când acesta este pregătit, îl înarmează cu un scut şi o spadă, după care porneşte într-o călătorie cu el. Întâlnim din nou voiajul iniţiatic al neofitului. Este foarte clar că va urma o luptă şi ştim că nu poate să fie altcumva în căutarea noastră de Lumină. Întunericul încearcă să ne ţină încleştaţi în acest tărâm iar Lumina prin natura ei nu poate să ne forţeze ieşirea, decât să ne lase să o întrevedem. În funcţie de ardoarea şi de voinţa noastră ieşim

victorioşi sau nu din această bătălie. Pentru unii durează o frântură de secundă, pentru alţii o eternitate. Nici nu ar putea fi altcumva.

Thesmosphores reprezintă aici Ordinul care are datoria de a înarma pe iniţiat cu cele necesare scopului său, dar lupta şi-o duce fiecare singur. În acelaşi mod ne sunt prezentate ”uneltele” fiecărui grad în Franc-masonerie, dar noi suntem cei care le folosim pentru a întreprinde lucrarea.

Purtat prin întuneric, Melanephoris este atacat constant de indivizi îmbrăcaţi în negru, având măşti oribile pe faţă, care cară torţe şi şerpi. Intenţia de a înfricoşa candidatul trebuie analizată tot din perspectiva unei alegorii. Creaturile hidoase sunt exact ce am spus anterior: propriile noastre fantome şi monştri care ne bântuie în întunericul minţii şi sufletului nostru. Suntem conştienţi că sunt monstruozităţi, deoarece compasul nostru moral funcţionează, fie că vrem, fie că nu. Asta datorită educaţiei primite de-a lungul anilor fie de acasă, fie de la şcoală, fie din alte medii cum ar fi anturajul sau biserica. Că ne lăsăm conduşi de el sau nu este din nou o opţiune personală, dar nu putem nega existenţa lui. Sunt şi cazuri când compasul lipseşte cu desăvârşire, dar acele biete suflete sunt rătăcite iar oamenii care le găzduiesc sunt cazuri clinice pentru medicii psihiatri.

Avem deci idee despre latura urâtă a pasiunilor noastre, ştim că un consum excesiv de alcool nu ne face bine, dar tot întrecem măsura cu

fiecare ocazie pe care o găsim. Obiceiurile noastre ne încătuşează iar noi trebuie să învăţăm să ne rupem de ele.

Aceste creaturi poartă cu ele câte o făclie. Aluzia este aici la faptul că nimic nu este în întregime rău sau în exclusivitate bun. Putem şi trebuie să identificăm ceva bun în absolut orice aspect al vieţii noastre. Lumina ne ajută să vedem mai bine hidoşenia umbrelor noastre. Cu ajutorul ei putem să ne reamintim cum arată, şi să alegem să nu ne mai supunem lor. Ceea ce este bun trebuie cultivat iar ceea ce este rău trebuie distrus, ar spune câţiva clerici. Franc-masonii ”sapă temniţe adânci viciului şi ridică temple virtuţii”. Mai sunt şi alte exemple de abordare a dualităţii binelui şi răului. Eu cred că trebuie să folosim ceea ce este bun pentru a neutraliza răul excesiv, dar trebuie să folosim şi ceea ce este rău pentru a neutraliza binele excesiv. Doar aşa putem realiza o stare de echilibru şi doar aşa putem până la urmă să ajungem să ne depărtăm de dualitate.

Focul în mâna terifiantelor fiinţe ne atrage atenţia că nu toţi cei care deţin Lumina au şi intenţii bune. Până la urmă lumina şi întunericul sunt ”unelte” iar ce facem cu ele este strict decizia noastră. Un bisturiu poate fi folosit pentru a omorî un om sau pentru a-i salva viaţa. La fel şi Cunoaşterea simbolizată aici prin lumină. Astfel, unii aleg să o folosească pentru a aduce progresul umanităţii, pentru a apropia umanitatea de scopul ei final, şi ne

referim aici la cei pe care îi considerăm genii şi care, periodic, aduc un salt în drumul omenirii către progres (artişti, oameni de ştiinţă, politicieni, revoluţionari, filozofi, medici, etc.). Dar mai este şi cealaltă categorie, care foloseşte cunoaşterea în interes personal, ceea ce aduce până la urmă regresul societăţii umane. Şi aici avem milioane de exemple (artişti, oameni de ştiinţă, politicieni, revoluţionari, filozofi, medici, etc.). După cum observăm tot aceleaşi categorii de oameni sunt şi de o parte şi de alta, şi ilustrez încă o dată exemplul cu bisturiul.

Esenţial este să înţelegem că ceea ce facem pentru noi este doar în folosul nostru şi va pieri o dată cu noi, fără ca lumea să aibă cunoştinţă de existenţa noastră, sau fără ca Pământul să ducă cu el amprenta noastră. Ceea ce facem pentru semenii noştri, pentru societate, pentru umanitate va asigura progresul şi va fi în folosul tuturor. Astfel ne-am adus şi noi contribuţia acestei societăţi şi vom putea trece mai departe în ceasul morţii ştiind că ne-am împărtăşit din viaţa acestui Pământ.

Şarpele este tocmai un simbol al cunoaşterii pe care umbrele îl folosesc întru a ne speria. Şi aici se ilustrează din nou alegoric cele menţionate mai sus.

Atacat fiind de aceste entităţi, iniţiatul este îndemnat să lupte cu curaj, până la epuizare. Orice transformare vine în urma unui conflict. Cu cât conflictul este mai aprins şi mai înverşunat, cu atât rezultatele transformării vor dura mai mult. De ce?

Pentru că un conflict crunt ne va zgudui întreaga noastră fiinţă, iar schimbarea va afecta cu atât mai profund natura noastră. Orice traumă odată învinsă întăreşte caracterul nostru. Zicem noi popular ”ce nu ne omoară, ne întăreşte”. Exact despre asta este vorba aici: o întărire a voinţei noastre de a persevera pe calea spre Lumină. O fortificare a conştiinţei noastre şi o consolidare a liberului nostru arbitru, fără de care condiţii nu am putea avansa nici un milimetru pe acest drum.

Strigătul de luptă al umbrelor, ”Panis”, pare să fie un sunet înspăimântător. Cu ajutorul lui ele speră să ne intimideze, să ne facă să cedăm. Dar ce înseamnă acest strigăt? Dincolo de utilitatea lui evidentă – adică pasiunile noastre ne afectează toate cele 5 simţuri astfel încât să fim cât mai derutaţi – cuvântul Panis are o semnificaţie aparte.

Pani, conform Rig Veda (colecţie de imnuri vedice în sanscrită), erau o clasă aparte de demoni care păzeau vacile furate. Vitele erau ascunse într-o peşteră, iar Indra urma să vină să despice peştera şi astfel să elibereze vacile. Desigur pentru noi europenii poate să sune amuzant, dar cine cunoaşte religia hindusă ştie că, pentru acele popoare, o vacă este mai preţioasă decât un om. O echivalentă a acestei legende o reprezintă cea cântată în imnul lui Vala, entitate malefică sub forma unui şarpe de piatră pe care Indra merge şi o despică pentru a elibera fie răsăritul captiv fie râurile. Pe seama acestei legende se pune şi mitul apariţiei focului pe pământ, focul din

piatră. Toate elementele eliberate fiind necesare vieţii pe Pământ.

Găsim că umbrele protejează ceva furat, ceva preţios, de care umanitatea este lipsită. Cum ar fi fost viaţa pe pământ fără foc? La fel a şi zeitatea Indra trebuie să luptăm cu aceşti demoni pentru a elibera ceea ce este sechestrat adânc în natura fiinţei umane.

Panis mai poate face referire la zeul Pan (fiul lui Hermes!). În general fiind considerat zeul fertilităţii, aflăm că el a reuşit să pervertească energiile lunare – s-a deghizat într-o oaie pentru a nu fi recunoscut, a ademenit manifestarea lunii, zeiţa Selena, în pădure unde a sedus-o. Tot despre Pan aflăm că strigătul lui a creat ”panică” printre Titani când aceştia au încercat să asedieze muntele Olimp. Tot cu ajutorul zeului Pan, atenienii au reuşit să îşi înfrângă adversarii perşi la Marathon în 490 î. Ch. prin faptul că Pan a insuflat panică în sufletele atacatorilor. Un alt mit povesteşte cum Pan a învăţat obiceiul masturbării de la Hermes şi pe urmă îi învăţa mai departe pe păstori.

Referinţele la sexualitatea lui Pan, masturbarea şi pervertirea energiilor lunare fac subiectul practicilor magiei sexuale, subiect asupra căruia nu am să mă aplec în această carte.

Strigătul Panis cu referire la Pan trebuie înţeles în acest context ca fiind un strigăt care inspiră panică în Melanephoris. El trebuie să se panicheze, pentru că atunci va începe să aibă îndoieli, iar umbrele vor recăpăta putere asupra lui.

În cele din urmă iniţiatul este copleşit, este aruncat la pământ, ochii îi sunt din nou legaţi iar în jurul gâtului i se pune o sfoară, fără însă a-l sugruma. Astfel el este târât în camera de ceremonie. Cum trebuie să înţelegem aceste simboluri?

Pasiunile reuşesc să doboare pe neofitul epuizat de luptă. Ele îi leagă din nou ochii – simbol al ignoranţei, şi îl leagă din nou în jurul gâtului cu o frânghie – simbol al legăturilor pământeşti de care se pare că iniţiatul încă nu a reuşit să se desprindă. Putem regăsi acest simbol şi în Franc-masonerie cu aceeaşi interpretare. Abia la gradul de Maestru Mason iniţiatul reuşeşte să se desprindă de legăturile sale cu obiceiurile şi pasiunile care îl afundă în Pământ.

Nu este luat pe sus, ci este tras pe jos, gestul fiind tot o aluzie la legăturile lui Melanephoris de care nu a reuşit să se desprindă.

O asemănare cu acest episod poate fi întâlnit şi în masoneria gradelor laterale dar se pare că în ”Crata Repoa” cele două grade sunt unite într-unul, iar ordinea este inversă. Argumentul poate fi o interpretare diferită a ritului prin schimbarea ordinii gradelor. Acest lucru este o aberaţie din punct de vedere masonic, dar nu ar fi nici primul, nici ultimul caz, iar dovada o aduc sutele de rituri masonice a gradelor înalte.

Umbrele se retrag urgent cu un nou strigăt, pe care chiar dacă nu îl aflăm din text, putem intui că

este vorba de un strigăt de înfrângere, dacă înţelegem ce reprezintă noua cameră în care se află iniţiatul.

Dar de ce ar fi aşa? De ce Umbrele pierd în final, chiar dacă iniţial câştigaseră? Poate fi o aluzie la victoria binelui asupra răului, a ordinii în univers, a înfăptuirii unui plan divin sau a destinului uman. Sau poate fi aşa cum şi în Biblie este descris, Dumnezeu se foloseşte de forţele răului (inclusiv blesteme), pentru a-i învăţa ceva pe oameni. Poate şi aici Umbrele sunt folosite pentru a învăţa ceva pe neofit.

De îndată ce îi sunt desfăcute legăturile de la ochi, candidatul se vede într-o încăpere luminoasă, decorată cu tablouri magnifice şi constată că este în prezenţa conducătorilor Ordinului. Într-unul din gradele masonice tabloul de pe perete reprezintă simbolul crucii, nu ca prevestitor al morţii, ci al resurecţiei. Chiar dacă nu primim detalii cu privire la decorurile sălii, putem trage concluzia că ele trebuie să prevestească ceva. Ce? Posibila resurecţie a viitorului Christophoris.

Aflăm că la acest ritual însuşi regele era prezent însoţit de Demiurg (Nick Farrell afirmă că textul german ar da forma plurală a Demiurgului chiar dacă afirmă că ar fi un non-sens din punct de vedere al construcţiei universului. Forma dată în textul german este ”mit dem Demiurgus”: ”dem” pronume al genului neutru care este folosit la singular având în vedere folosirea prepoziţiei ”mit”. ”Demiurgus” este forma la singular forma plurală ar

fi ”Demiurgen”. Irelevant acest aspect dar important pentru a înţelege corectitudinea sistemului ”Crata Repoa”). Doar cei doi, şi nu toată lumea, purtau semnul ”Alydei” care aflăm din nota de subsol că înseamnă Adevăr, şi era un ordin egiptean.

”În jurul lor stăteau Stolista sau ”Cel care purifică prin apă”, Hierostalista cu o pană pe pălărie drept secretar, Zacoris trezorierul, şi Komastis, cel care ducea grija Agapelor.

Odos sau Oratorul ”Cântăreţul” ţinea imediat un discurs în care îl felicita pe noul Chistophoris pentru progresele lui.”

Practic toţi ofiţerii Ordinului erau prezenţi la recepţia lui Christophoris, fiecare îndeplinind atribuţiile oficiului său. Numărul de 7 ofiţeri este regăsit în Franc-masonerie, unde o Lojă poate lucra doar dacă se adună şapte Maeştri Masoni.

Oratorul salută progresele făcute de iniţiat, dar îl anunţă că nu a ajuns la finalul drumului, şi că va trebui să mai treacă prin câteva probe.

Pe urmă i se înmâna o cupă cu o băutură amară, numită Cice, iar nota de subsol ne trimite la denumirea Kykeon. Această băutură amară era considerată ca având proprietăţi psiho-active şi era folosită în Misterele Eleusine. Ea consta într-un amestec de plante şi era totdeauna din ingrediente naturale. Gustul amar duce cu gândul la plantele cu conţinut ridicat de mescalină, cum este şi Peyote. Nu am să intru în detalii, doar am să fac cunoscut faptul că în America de Nord există un cult vechi,

consolidat în jurul plantei Peyote, indigenii obţinând permis special pentru cultivarea şi utilizarea acesteia în ritualurile religioase. O băutură echivalentă celor două, în cultura sud-americană (Peru), este Ayahuasca.

Întâlnim acest simbol, de cele mai multe ori materializat prin sucul de pelin în Franc-masonerie şi menţionez: fără a avea nici un efect psiho-activ sau de orice alt fel, decât unul moral. Dar simbolul ”cupei libaţiunilor” este întâlnit în mai toate culturile cu sensul de băutură care prin consum leagă iniţiatul de univers şi îl confirmă ca fiind un participant la viaţă. Ea mai reprezintă, conform lui Manly P. Hall, băutura Adevărului sau a Spiritului sau chiar şi împărtăşania în misterele creştine.

Pe urmă era echipat şi înarmat cu mai multe obiecte provenite din mitologia antică. El primea ”scutul Minervei” (sau Isis), ”încălţările lui Anubis” (sau Mercur), ”Mantia cu glugă a lui Orci (Orcus - zeu al infernului care pedepsea sperjurul)” şi o sabie. Asupra lor am să revin.

El era îndemnat să intre în peşteră pentru a tăia capul fiinţei pe care o va întâlni acolo şi să îl aducă regelui. Membrii Ordinului strigau atunci ”Niobe”, termen a cărui explicaţie o regăsim în text: ”acolo este peştera duşmanului”. Niobe a fost fiica lui Tantalus (întemeietorul Thebei) şi soţia lui Amphion. Dacă studiem legenda greacă şi conflictul dintre Niobe şi Leto înţelegem că este vorba de un simbol pentru cel mai hidos defect uman.

Christophoris întrevede o femeie frumoasă dar care era totuşi confecţionată artificial, căreia îi taie capul, conform indicaţiilor primite.

Regele şi Demiurgul îl laudă pentru fapta sa şi îi explică că a tăiat capul lui Gorgo, o formă a numelui egiptean pentru Gorgona / Meduza. Nevasta lui Typhon, Echidna, (care trăia într-o peşteră), a facilitat asasinarea lui Osiris. Prin acest gest iniţiatul a pus capăt tuturor pasiunilor sale. Meduza era simbolul atribuit însuşi sursei răului, al obiceiurilor şi pasiunilor.

Misiunea lui Christophoris era de a răzbuna faptele răului, dar sunt obligat să atrag atenţia că nu este vorba de o răzbunare în sens comun, ci de o echilibrare a acţiunilor negative. Adică el va trebui să caute mereu starea de echilibru.

Tăind capul lui Gorgo el nu face altceva decât să îşi separe capul propriu de corp, lăcaşul minţii de cel al inimii. Cu cei doi piloni ai Universului separaţi, înţelegem că de acum înainte iniţiatul în misterele ”Crata Repoa” echilibra cele două aspecte al vieţii: gândul şi emoţia. El învăţa să gândească când impulsul emoţiei îi forţa reacţia, şi să simtă atunci când raţiunea dorea să se impună.

Îi era de acum permis să poarte obiectele vestimentare primite în acest grad şi era consemnat în Carte printre Judecătorii ţării. Ce aduce nou această alegorie? Omul ieşit din peşteră, după ce a învins sursă dezechilibrului este un om nou, care funcţionează în acord cu legile Universului şi voia

divină. El devine imparţial faţă de ceilalţi şi devine judecătorul propriilor sale fapte. Atitudinea lui se schimbă, precum şi condiţia sa – el are acces la regi oricând, şi îşi primeşte hrana de la curte. Adică el este apt acum să conducă oamenii către progres pe calea spre lumină. Hrana de la curte este un simbol al schimbării modului de viaţă şi mai ales a modului de a gândi şi de a acţiona.

Nu este vorba aici de trufie sau îngâmfare pentru că aceste ”umbre” au dispărut din faţa iniţiatului. Pur şi simplu odată ce începem să rezonăm cu Universul viaţa noastră se schimbă.

Interesele noastre se schimbă, viziunea asupra lumii şi înţelegerea asupra vieţii suportă o transmutare. Nu mai auzim tunete şi nu mai vedem fulgere, ceea ce înseamnă că ordinea cosmică a fost restabilită.

Cărţile legilor ţării sunt un simbol pentru Tabletele de Smarald ale lui Hermes. El este acum pregătit să le înţeleagă şi să le aplice în activităţile sale zilnice.

Pentru această nouă viaţă avem nevoie însă de unelte noi cu care să ne materializăm lucrarea. Acestea sunt simbolizate pe medalionul ordinului pe care îl primeşte noul Christophoris: Minerva înfăţişată ca o *Bufniţă*, *Coiful* este un simbol pentru cel mai înalt grad de Înţelepciune, *Capul lui Gorgo* este simbolul subjugării pasiunilor, *Scutul* pentru a se apăra împotriva batjocurii, *Coloana* este stabilitate, *Cupa* simbolul setei de Cunoaştere, *Tolba cu săgeţi*

este simbolul elocvenţei, *Suliţa* persuasiunea cu care putea răni la distanţă, ramura de *Palmier* şi *Măslin* sunt simbolul păcii. Acest însemn a fost inspirat din cartea ”*Le grand cabinet romain ou recueil d'antiquitez romaines, qui consistent en bas reliefs, statues des dieux & des hommes, instruments sacerdotaux, lampes, urnes, seaux, brasselets, clefs, anneaux, & phioles lacrimales, que l'on trouve a Rome. Avec les explications*” de Michel Ange de La Chausse.

Regăsiţi mai jos imaginea şi textul descrierii care o acompaniază.

”Se vede în gravura acestei pietre un talisman foarte frumos, produs al unei imaginaţii rare. Capul Minervei, protejat de coif, este fixat pe corpul unei bufniţe cu un scut şi o lance stând pe o ramură de măslin, aplecând şi apăsând cu ghearele pe capul Meduzei.

În fundal vedem o coloană având în vârf un fel de urnă, iar de capitelul coloanei atârnă o tolbă cu săgeţi.

Minerva este considerată zeiţa Înţelepciunii căreia bufniţa îi este consacrată, pentru că, spune Fulgence în Mitologia Cartea 2, *nu îşi pierde de loc strălucirea, chiar şi în cele mai întunecate locuri. Ea poartă un coif pe cap,* spune Georgius Codinus*, pentru că sublimul şi eminentul ei grad de înţelepciune nu este vizibil. Scutul înseamnă că (înţelepciunea) este impenetrabilă şi opreşte atacurile care ar putea-o atinge. Lancea arată că ea este capabilă şi să atace cu vigoare. Ei îi este atribuită şi o tolbă cu săgeţi care sunt simbolul Cuvintelor, arătând că o persoană inteligentă poate lovi de la mare îndepărtare. Ramura de măslin este consacrată Minervei poate pentru că acest arbust este foarte pur, sau poate pentru că este un simbol al Păcii, care este timpul favorabil înfloririi artelor şi ştiinţelor. Gorgona înseamnă poate aici penetrarea minţii dar poate fi şi un talisman care să apere de experienţe negative, aşa cum spune* Lucian *în al său Dialog cu titlul* Philopatris.

Coloana subliniază constanţa zeiţei sau poate pentru că înţelepciunea poate fi atinsă prin activitate constantă. Dar ce putem spune despre vaza de pe epiteliul coloanei? Nimic, vă rog, doar dacă îmi este permis să ghicesc că talismanul era folosit de cineva dornic să primească un premiu pentru poezie sau într-o luptă intelectuală arbitrată de Pallas, după cum spune Ovidiu în Fastele, 3…

Pentru a deveni învăţaţi, tinere copil şi fată dulce,
Zeiţa cu ochi albaştri e pregătită să vă asculte. ”

După cum vedeţi acest ansamblu de simboluri este folosit de părinţii ”Crata Repoa” pentru a ilustra pe de o parte antichitatea tradiţiei iniţiatice, şi pe de altă parte pentru a exemplifica echilibrul între artă şi ştiinţă – emoţie şi gând.

Evident fiecare din voi este liber să caute alte interpretări şi alte sensuri pentru simbolurile prezentate aici, dar dacă am învăţat ceva din ”Crata Repoa” este că ele trebuie să fie totdeauna în acord cu libertatea voastră de conştiinţă, evitând cu orice preţ prejudecăţile.

Aflăm mai departe că acest ordin trebuie purtat doar la primirea altui Christophoris sau în oraşul Sais. Îi era comunicată parola de intrare în Capitol care era ”*Sasychis*”, un bătrân preot egiptean. De fapt este vorba de Shepseskaf, al 7-lea faraon al Dinastiei a IV-a, care a reformat religia şi care era interesat de studiul cerului, adică al astronomiei.

Oraşul Sais face referire mai mult ca sigur la Capitolul în care se întâlneau Christophoris.

Denumirea de Capitol sau Capitul o întâlnim şi în gradele paralele ale riturilor masonice iar un accent deosebit este pus pe acesta în gradul 18 al Ritului Scoţian Antic şi Acceptat.

Parola gradului era numele celui mai mare legiuitor, care se numea ”IOA”. Unii afirmă, la fel ca şi în nota de subsol a textului, că ar fi o altă formă pentru IEHOVA sau YHVH, cum este cunoscut în ebraică sau în cercurile de magie. IAO era cu siguranţă un ”atribut” al divinităţii dar mai este şi un ”aparat” folosit în anumite meditaţii sufiste.

Christophoris se întâlneau în cerc închis, doar cei care deţineau gradul, iar acest capitol se numea Pyron. Explicaţia dată în nota de subsol pentru acest nume este ”Lit de Justice” care nu este altceva decât o sesiune parlamentară extraordinară, în timpul ”vechiului regim” în Franţa. La această reuniune participa inclusiv regele, şi avea scopul de a aproba anumite legi urgente.

Noul iniţiat trebuia să înveţe limba ”amanică”, o limbă secretă, pentru că el era foarte aproape să afle întregul Secret.

Înainte de a încheia acest capitol vreau să mai fac două completări. Prima priveşte numele gradului ”Chritophoris”. Cu siguranţă ne putem da seama că este vorba despre ceva creştin. Legătura este cu Sf. Christophor, care se spune că ducea (purta) pe Fiul lui Dumnezeu în spate. Simbolismul ar trebui să fie

deja evident. Vorbim aici de Fiul lui Dumnezeu adică de o părticică a naturii divine, spiritul nostru care are ca sursă însuşi divinitatea nenăscută. Christophoris ar însemna atunci pe acela care este deplin conştient de spiritul său. Dacă analizăm că cel care cară în spate pe cineva de fapt urmăreşte traseul indicat de acesta, concluzionăm că ”Christophoris” nu este doar acela care este deplin conştient de spiritul său şi de natura lui divină, ci care este în acord cu voinţa acestuia.

Asta ar însemna că aici se încheia iniţierea în Ordinul Exterior al Societăţii ”Crata Repoa” adică iniţiatul a ajuns să cunoască Micile Mistere. De la următorul grad vom pătrunde în Marile Mistere ale societăţilor iniţiatice.

Al doilea aspect pe care vreau să îl mai adaug este referitor la Demiurg. Termenul provine din limba greacă, ”demiourgos” fiind omul din popor care munceşte. Meşteşugarul este entitatea supranaturală care a creat lumea materială, Universul. El este considerat de Platon entitatea care a dat lumii forma actuală folosind elemente/materiale născute din haos. În gnosticism el reprezintă o zeitate inferioară, creatoare a lumii materiale imperfecte, considerat a fi în antiteză cu Divinitatea supremă. Nu trebuie aici decât să ne amintim de afirmaţia anterioară, că nu putem considera răul fără existenţa binelui, şi binele fără existenţa răului.

Demiurgul era considerat conducătorul Ordinului, aş adăuga eu oarecum prevestind ceva, al Ordinului Exterior. Nu trebuie să ne imaginăm deja

că toate societăţile iniţiatice au în tronul de conducere pe Satana sau alt demon. Este şi aici vorba de o alegorie. Natura inferioară a omului trebuie purificată (prin Micile Mistere), astfel încât el să poată să acceadă la cunoaşterea spirituală înaltă, prin Marile Mistere.

Demiurgul este stăpânul acestei lumi materiale şi el este în fiinţa oricărui om care a trăit şi va trăi pe pământ. Este un concept, o forţă care are rolul de a ne îndruma către adevărate Cunoaştere. Cine consideră altceva este arogant, insuficient pregătit şi încă nu este vrednic să primească acces la Sinele său Superior, ghidul spre Cunoaşterea Adevărului.

În finalul acestei serii de grade am experimentat şi resurecţia iniţiatului, după probe suplimentare şi confruntare în infern. În urma victoriei sale el a ieşit din peşteră un om nou, un om al cărui regim ontologic a fost transmutat, aşa cum se întâmplă acest proces în accepţiunea lui Mircea Eliade.

6. AL CINCILEA GRAD
Balahate

Chistophoris avea dreptul să ceară acest grad, pe care Demiurges nu putea să i-l refuze.

El era deci condus la locul de întâlnire, unde era întâmpinat de toţi membrii şi condus în sală. Avea loc pe urmă un fel de teatru, pe care el avea voie doar să îl urmărească şi despre care primea explicaţiile la sfârşit. O personaj, care era numit aici Orus, mergea însoţit de câţiva Balahate, care ţineau în mână făclii, de câteva ori în jurul sălii astfel încât păreau că ar căuta ceva. Într-un final Orus îşi scoate spada. Atunci îl zăreşte într-o peşteră deasupra căreia se preumblau flăcări, pe Typhon care era foarte trist, aşezat ca un criminal. Orus se apropie de el. Dar îndată Typhon se ridică şi se arătă în toată înfăţişarea lui groaznică. O sută de capete stăteau pe umerii lui. Întregul corp era acoperit de solzi şi mâinile lui erau de o lungime surprinzătoare. Nimic mai puţin Orus merge la el, îl aruncă pe jos şi îl ucide. Corpul, după ce îi era tăiat capul, era aruncat în peşteră de unde imediat se răspândeau flăcări. Capul era plimbat pe la fiecare fără a scoate un cuvânt.

Noul Balahate primea acum explicaţia cum că Typhon înseamnă focul, care era unul din cele mai înspăimântătoare elemente fără de care totuşi nimic pe lume nu se putea realiza. Orus, care

reprezenta munca şi hărnicia, puteau obţine mari foloase din el, înainte însă trebuiau să ucidă violenţa lui.

Aici i se arătau lui Balahate instrucţiuni despre chimie şi când avea poftă de asta era liber să asiste la cercetările lor cât de des vroia el.

Pentru acesta primea parola lui, Chymia.

Ce remarcăm de la început este că acest nou grad putea fi cerut de către iniţiat, şi nu îi putea fi refuzat. Putem înţelege aici că ar fi vorba de o necesitate, mai mult decât o dorinţă. Adâncit în gradul precedent în influenţele elementului ”apă”, iniţiatul simte nevoia să îşi echilibreze natura şi poate aceasta doar prin elementul ”foc”. Primul aspect al acestui grad este prin urmare lucrarea sub influenţa elementului ”foc”.

Ajuns la un nivel de înţelegere suficient de ridicat, iniţiatul este singur în măsură să analizeze şi să concluzioneze că are nevoie de echilibru. Pentru că este o necesitate reală, nu doar o simplă dorinţă, Demiurges (conducătorul ordinului) nu are voie să refuze iniţierea în acest grad şi nu are voie astfel să limiteze accesul iniţiatului la energiile care emană din ”foc”.

Voinţa lui Christophoris este ceea ce Manly P. Hall numeşte ”voinţă iluminată”. Înţelegerea acestui termen este esenţială pentru acest grad. Având o voinţă iluminată nu înseamnă altceva decât că iniţiatul este deplin conştient de spiritul său şi şi-a

prelucrat natura în aşa fel încât voinţa lui să devină una cu cea a spiritului său. Deja avem de a face cu o altă stare de conştiinţă a omului. După ce a învins cele mai întunecate pasiuni şi cele mai dezgustătoare tentaţii ale caracterului său, el este liber să aleagă.

Libertatea de a alege nu vine înspre a perfecţiona deciziile în ceea ce priveşte dualitatea, ci are la bază un mecanism subtil de distanţare faţă de dualitate.

Să considerăm curiozitatea ca fiind cea care ne îndrumă vieţile. Suntem curioşi dacă mărul este bun sau nu. Îl analizăm vizual în primă fază, ne informăm intelectual în a doua despre proprietăţile lui şi efectele asupra organismului iar în a treia fază îl gustăm şi ne facem noi propria părere despre acest fruct. Găsim aici exact cele trei tipuri de abordare în lucrul cu simbolul: 1. Material – cele 5 simţuri; 2. Intelectual – cu mintea noastră; 3. Emoţional – prin efectul pe care îl trăim personal.

Odată ce am analizat mărul putem spune dacă el este bun sau rău? Da, doar la nivel personal. Acum să încercăm acest exerciţiu mai departe: o altă persoană vrea să îşi dea seama dacă mărul este bun sau rău. Ce facem noi în acest caz?

Dacă iniţierea a avut efect şi noi am ajuns la un nivel suficient de dezvoltat din punct de vedere al cunoaşterii, vom sta deoparte, lăsând persoana respectivă să se afunde în dualitate pentru a găsi răspunsul.

Sensul iniţiat este pentru un Balahate că el nu mai este implicat activ în dualitate, el are doar rolul de a observa. De aceea el nu participă activ la ritualul iniţierii în acest grad, ci este spectator al unei piese de teatru.

Chiar dacă este dificil pentru cineva, care nu a abordat până acum un sistem iniţiatic, magic, esoteric, alchimic, hermetic, etc., să înţeleagă această rupere de dualitate, exact acest lucru se întâmplă în momentul ”resurecţiei” - o înălţare deasupra dualităţii.

Iniţiatul este condus în sală unde este primit de toţi Balahate ai Ordinului. Se presupune că termenul Balahate este sinonim prin sensul său lăuntric cu filozof sau alchimist (până în sec. XVIII cele două noţiuni erau sinonime). Fiind primit în ”casta” filozofilor Ordinului el fie cunoaşte pe cei care deţin acest grad, fie primeşte o lecţie despre filozofii din trecut, care au inspirat fondarea Ordinului. Sau le primeşte pe amândouă.

Sistemul de iniţiere ”Crata Repoa” se vrea a fi pe lângă un sistem iniţiatic magic, din prisma lucrării alchimice, şi un sistem de perfecţionare intelectuală, culturală. Iar aici se pot sesiza influenţele Franc-masoneriei asupra lui, deoarece în masonerie iniţiatul este considerat un element perfectibil al societăţii, activ în societate şi care funcţionează după învăţăturile şi regulile ordinului.

Christophoris, după ce este primit, este condus în sala în care va avea loc ”drama” la care el

urmează să fie spectator. Termenul Christophoris nu indică în text pluralul, adică un grup de iniţiaţi, ci se referă strict la un iniţiat, la propria lui persoană.

Toţi ceilalţi sunt implicaţi activ în psiho-dramă şi îşi joacă fiecare rolul. Singurul care asistă este viitorul Balahate. Poate un mesaj codat în organizarea ceremoniei acestui grad ar fi desprinderea omului de viaţa lui tumultoasă. Şi aici ne reîntoarcem la primul grad în Franc-masonerie când i se explică neofitului că dacă va fi perseverent în căutarea Adevărului, viaţa lui nu va mai fi zbuciumată.

Avem prostul obicei, nativ de altfel, de a trăi vieţile noastre participând la vieţile altora. Indiferent dacă ne bucurăm sau suferim pentru un necaz al altui om, suntem implicaţi activ în viaţa lui. Dar atunci nu mai trăim viaţa noastră proprie.

Majoritatea oamenilor, pentru că nu se cunosc, atribuie vieţii lor o importanţă mult mai mică decât a celor din jur, conştient sau nu. Filmele, muzica, cărţile, ştirile, internetul, blog-urile, platformele de socializare, etc. nu fac altceva decât să ne ofere o multitudine de posibilităţi de a fi implicaţi în vieţile altora.

Departe de mine afirmaţia că aceste medii ar fi ceva negativ care trebuie evitate cu orice preţ, pentru că sunt şi persoane care asta au înţeles. Nu! Eu propun o alternativă pe care o întrevedem şi în acest grad al "Crata Repoa", şi care poate fi considerat un Secret.

Iniţiatul fiind în afara scenei el doar observă şi trage învăţăturile necesare. Aceasta este alternativa pe care şi eu, şi mulţi alţii o promovează. Să fim conştienţi de vieţile noastre, de faptul că suntem unicii responsabili asupra vieţilor noastre, şi atât. Să participăm la vieţile altor dar doar ca observatori, să analizăm ce vedem şi să tragem învăţăturile care ne sunt de folos.

Desigur asta ar contravine tuturor principiilor de solidaritate şi de fraternitate promovate în societate şi aş putea fi numit arogant şi egoist, la fel ca şi sistemul de iniţiere care promovează aşa ceva. Pentru moment îmi asum această responsabilitate cu menţiunea că înainte să putem interveni în sprijinul altor persoane, trebuie mai întâi să fim capabili să o facem, şi mai trebuie să înţelegem şi cum să o facem în aşa fel încât ajutorul nostru să fie unul real (primum non nocere).

Pentru moment, la nivelul la care am ajuns acum, trebuie să ne orientăm asupra noastră, să ne delimităm de viaţa altora şi să învăţăm să nu ne lăsăm atraşi în ”piesa altuia”, oricât de bine ne-ar face să ne simţim. Aş putea da un exemplu aici pe Iisus, care după ce reînvie nu se mai implică activ în vieţile altora, nu mai face minuni, nu mai influenţează fizic pe nimeni.

Christophoris este deci spectator al unei ”drame”: unul dintre Balahate poartă numele Orus, evident Horus, iar restul iniţiaţilor poartă în mână făclii. Ei mimează o căutare.

De ce Horus? Pentru că el este fiul lui Osiris cel asasinat şi al lui Isis, iar acum el caută să răzbune oribila crimă. Ştim din mitologia egipteană, greacă, iudaică, creştină, hindusă, etc. că arhetipul lui Horus este Adevărul. Inclusiv Iisus spunea despre El că este Lumina, Adevărul şi Viaţa. Desigur asemănările între religii sunt evidente, şi nu voi relua această temă aici.

Horus, Adevărul, porneşte însoţit de Balahate, care poartă torţe, în căutarea a ceva important. Torţele, dacă sunt simboluri ale diferitelor forme de manifestare a cunoaşterii respectiv arte, ştiinţe, etc., atunci tragem concluzia justă că Adevărul trebuie să fie iluminat totdeauna de Cunoaştere.

După câteva circulambulaţii în sală, Balahate ajung în dreptul unei peşteri înconjurată de flăcări. Orus nu se lasă intimidat, se înarmează cu spada şi intră în peşteră. Typhon este cel care sălăşluieşte aici şi el este cel pe care îl căuta Horus pentru a exercita răzbunare. Typhon sau Seth este responsabil de oribila asasinare a lui Osiris.

Dacă la început era mâhnit şi şedea lipsit de activitate, în momentul în care Orus îşi face apariţia Typhon se ridică şi îşi arată cea mai îngrozitoare înfăţişare.

În continuare am să abordez acest personaj mitologic pentru a face mai accesibilă înţelegerea evenimentelor următoare. Typhon este cel mai groaznic monstru din mitologia greacă. El este fiul lui Gaia şi a lui Tartarus, conceput imediat după izgonirea Titanilor din Olimp de către Zeus. Gaia

este Pământul sau materia primară, telurică, iar Tartarus este abisul, locul în care cei care intră suferă cele mai cumplite chinuri.

Această creatură hidoasă, Typhon, apare descris în diferite moduri în mitologie. Trăsăturile comune sunt torsul uman, o sută de capete, mâinile care ajung de la nord la vest, solzii şi scoaterea de foc pe ochi şi pe nări. Etimologia cuvântului grecesc Typhon este ”cel care fumegă, care arde încet”.

Adevărul şi Cunoaşterea sunt puşi acum în faţa celui mai feroce Adversar. Iar acestui adversar Orus îi retează curajos capul şi îl dă din mână în mână pe la toţi Balahate, fără ca aceştia să scoată un cuvânt.

Chiar dacă avem din nou tiparul standard al dihotomiei gnostice clasice - binele înfrânge răul - pentru că am ajuns până acum la alt nivel de înţelegere suntem conştienţi că aici este vorba de altceva.

Adevărul ucide minciuna, iar sursa ei este analizată din prisma cunoaşterii. Astfel, morala acestei ”drame” este că trebuie să învingem minciuna, dar trebuie să o şi analizăm prin prisma cunoaşterii, pentru că doar aşa putem să o eliminăm definitiv.

Din nou vedem că însăşi Cunoaşterea este tăcută, pasivă, şi Balahate nu scot nici un cuvânt. Este evidentă aluzia la omul care trebuie să cunoască, să analizeze, să observe de la distanţă ceea ce se întâmplă în viaţa lui şi tot ce devine are legătură cu aceasta.

O altă lecţie morală ar fi că Adevărul învinge frica (panica, referindu-ne la gradul anterior), iar dacă analizăm cauzele ei, o vom dezintegra pentru totdeauna.

Lecţiile de morală sunt foarte utile, dar cu siguranţă nu este nevoie de un iniţiat ”elevat” ca să le înveţe şi să le înţeleagă. Typhon face referire aici, aşa cum am menţionat anterior, la energiile influenţate de elementul ”foc”.

Aici vorbim de focul pasiunii, de curenţii sexuali şi de energiile care se dezvoltă din circulaţia acestui curent. Mă voi abţine să detaliez aici cum funcţionează sistemul magiei sexuale, dar am să indic anumite aspecte generale.

Din sistemele hinduse ştim că structura corpului uman se bazează pe mai mulţi centri energetici, numite chakra. Tot acolo aflăm că energia Kundalini urcă şi coboară prin aceşti centri şi asta manifestă diverse forme în viaţa noastră de zi cu zi.

Blocajul uneia dintre Chakre aduce cu sine o funcţionare defectuoasă a organismului şi dă naştere diferitelor boli.

Sexualitatea, atât de mult criticată - şi nu aş fi prea departe de Adevăr dacă aş zice chiar abolită de către religiile majore, în special cea Creştină şi Musulmană - este o realitate a vieţii umane şi, ca orice aspect, ea trebuie cercetată şi studiată.

Desigur religiile organizate au vrut să menţină controlul asupra populaţiei, şi nu le era de folos ca practicile de auto-cunoaştere şi de auto-

determinare să fie făcute publice şi aplicate. Scrierile religioase abundă în femei bătute cu pietre pentru că erau prostituate. Dar ce însemna atunci să fi prostituată? Cu siguranţă nu ceea ce înţelegem noi din acest termen.

Isus o apără pe Maria Magdalena de pedeapsa la care urma să fie supusă, lapidarea. Şi multe sute de ani Maria Magdalena a fost considerată de către biserică drept prostituată, deşi nu apare nici unde că ar fi primit foloase materiale pentru ”serviciile” prestate.

Ba mai mult, aflăm că ea avea ca semn distinct o brăţară în forma şarpelui încolăcit pe mână, iar din textele apocrife aflăm că de fapt ea era preoteasa unui cult religios din oraşul Magdala.

De aici înainte Biblia este plină de diverse acte sexuale între Isus şi apostoli lui, inclusiv Maria, care este considerată după interpretarea obiceiurilor de atunci, nevasta lui Isus. Desigur cei ignoranţi vor striga în gura mare ”Blasfemie!” şi vor arde cartea de faţă. Foarte bine! E dreptul lor, nu lor se adresează această analiză.

Ca să revenim. Sexualitatea fiecărui individ trebuie analizată la nivel personal, înţeleasă, şi practicată în conformitate cu natura fiecăruia. La nivel energetic actul sexual, şi în special momentul orgasmului, are efecte benefice asupra psihicului, a gândirii şi a emoţiilor noastre.

Momentul orgasmului este folosit în practicile de magie sexuală pentru a manifesta voinţa

magicianului sau, dacă ambii parteneri sunt magicieni şi înţeleg arta, pentru a manifesta Marea Operă. Transmutarea metalelor impure în aur pur. Simbolic vorbind, evident.

Dacă admitem că organismul nostru emană şi foloseşte energie, atunci admitem că ea este de două feluri – pozitivă şi negativă şi atunci admitem că este nevoie de ceva care să echilibreze circuitul energetic.

Inclusiv din punct de vedere psihologic, şi aici dau exemplul renumitului psihanalist C.G. Jung care face o incursiune profundă în alchimia sexuală, se admite că persoanele active sexual, neinhibate, libertine, sunt mult mai sănătoase mintal şi mult mai bine adaptate social decât cele care ”nu savurează” aceste practici.

Balahate primeşte explicaţia ”dramei” la care a asistat. Typhon este focul devastator fără de care nimic nu poate exista. Şi este adevărat! Focul fiind unul din cele patru elemente primordiale, este clar că nu poate fi înlocuit cu altceva. Focul purifică şi aşa cum o spune şi deviza I.N.R.I. (igni natura renovatur integra, în accepţiunea alchimică): întreaga natură reînvie prin foc. Avem şi pasărea Phoenix ca simbol al acestui proces alchimic. Totodată, noul iniţiat află că energia focului poate fi folosită dacă îi este estompată violenţa nimicitoare.

Ce este violenţa? Este un act bazat pe impuls, o manifestare necugetată, un atribut al lipsei de cunoaştere manifestată prin sălbăticie. Deci Balahate trebuie să cunoască acest element ”focul”, toate

manifestările lui şi toate modurile de operare cu acest nou element pentru a avea posibilitatea să îl folosească benefic pe viitor.

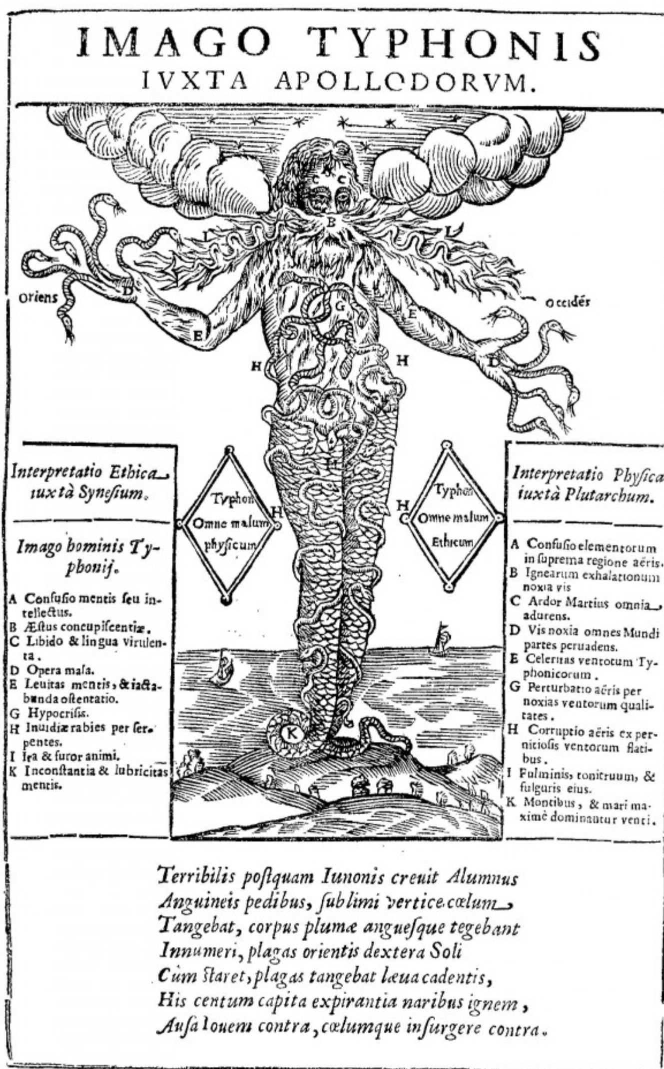
Aflăm că el este invitat ”de câte ori are poftă” să participe la experimentele celorlalţi Balahate. Chiar dacă avem în faţă paravanul chimiei şi al laboratoarelor de experienţe chimice, parola fiind ”Chimya”, eu consider acestea un simbol pentru un anumit tip de alchimie, şi anume alchimia sexuală. Experimentele lor fiind de natură sexuală şi iniţiatul fiind invitat să participe atunci când avea poftă, defineşte o practică prin care el trebuia să se cunoască mai adânc şi să îşi aprofundeze natura din aspectul sexual al fiinţei umane.

Să nu uităm că sexualitatea este cea care uneşte cele două opusuri, masculin şi feminin, şi aici mă refer la ceva mult mai subtil decât genul persoanelor.

Legat de parola gradului ”Chimya” aceasta poate fi un simbol pentru expresia din limba engleză ”avem o chimie” când vine vorba de două persoane, expresie care nu este de ieri de azi, şi se foloseşte încă din antichitate pentru a defini o legătură subtilă, chiar ocultă, între două persoane.

Mai jos redau o reprezentare a lui Typhon în viziunea lui Athanasius Kircher, un învăţat iezuit erudit, care a trăit între anii 1602 – 1680. Se zvonea despre el că ar fi deţinut secretul descifrării hieroglifelor, fapt extrem de curios şi controversat, având în vedere teoria conform căreia descifrarea

corectă a hieroglifelor începe odată cu descoperirea ”Pietrei din el-Rashid sau Rosetta” în 1799 şi descifrarea ei de către Champollion, în 1824.

7. AL ŞASELEA GRAD

Astronomus în faţa Porţii Zeilor

Acest grad presupunea anumite pregătiri şi el era la intrarea in sala întâlnirii unde era imediat pus în legători şi benzi mortuare.

Thesmosphores îl ducea prima dată înapoi la Poarta Morţii care avea multe trepte ce trebuiau coborâte pentru că de la iniţierea în al treilea grad peştera a fost inundată cu apă. Aici vedea cadavrele celor care au fost ucişi drept trădători ai Societăţii. Era ameninţat că va avea aceeaşi soartă şi pe urmă era adus înapoi pentru a depune un nou jurământ. După jurământ îi era povestită întreaga învăţătură a zeilor şi îi erau aduse instrucţiuni despre practica artei stelelor. El trebuia noaptea să participe la observări şi să îi ajute cu lucrul.

El era avertizat despre astrologi şi horoscop, căci faţă de aceştia ei aveau o adevărată ură şi dispreţ pentru că erau cauza tuturor idolilor şi superstiţiilor. Aceşti falşi învăţători ai poporului şi-au luat cuvântul Phoenix ca parolă, la care Astronomi doar batjocoreau ***1)****.*

Imediat după recepţie îl conduceau în faţa Porţii Zeilor şi i-o deschideau. El îi găsea pe toţi acolo pictaţi iar Demiurgus îi împărtăşea toate interpretările istoriei lor, fără a-i ascunde nimic. Îi arătau şi şirul marilor supraveghetori trecuţi şi îi încredinţau listele cu membrii lor răspândiţi în

lumea întreagă. Îl învăţau şi un dans preoţesc în care paşii reprezentau circulaţia stelelor **2)**. *Parola era Ibis, care însemna cocor şi era simbol al vigilenţei.*

1) Heliodorus Hist. Aethiop. Lib 3.
2) Lucian de Saltatione.

Am ajuns la un punct extrem de important în studiu "Crata Repoa", în special, dar şi a şcolilor de mistere sau societăţi iniţiatice, în general. Mă refer la acel grad unde totul devine practic, dar de o importanţă covârşitoare pentru iniţiat.

Aflăm din descrierea acestui grad că pentru a accede la el erau necesare anumite pregătiri. Cu siguranţă este vorba de anumite practici pe care iniţiatul le avea de îndeplinit, practici care să îl pregătească pentru ceea ce va urma.

După ce a lucrat asupra lui, a şlefuit, a degroşat, s-a purificat element cu element, a învins fricile mici şi fricile mari, a pătruns misterele minore, el este pus acum în faţa Marilor Mistere. Dacă până acum el era activ într-un Ordin Exterior el devine activ într-un Ordin Interior. Şi veţi înţelege această dimensiune în cele ce urmează.

Balahate este preluat din nou de Thesmosphores legat cu funii şi înfăşurat în benzi de mumificat. Acest gest vine oarecum surprinzător dacă stăm să analizăm parcursul iniţiatului, cel ajuns aici ar trebui să fie liber de orice încătuşare. Ei bine nu este aşa.

Inclusiv cunoaşterea încătuşează şi aici îi este explicat lui Balahate de ce şi ce anume trebuie să facă. Trebuie să se întoarcă de unde a pornit şi să facă o recapitulare a celor trăite până atunci. Am văzut motivul acesta în nenumărate filme şi povestiri: când înainte de a muri, respectivul îşi vede viaţa în faţa lui ca un film. De data aceasta nu este vorba de viaţa lui profană, ci de cea a iniţiatului.

Coborârea treptelor reprezintă o regresie evidentă, iar prin prisma iniţiatului el va ajunge înapoi la gradul trei, unde era prins în Limbo, tărâmul dintre cei vii şi cei morţi. Numai că acest tărâm a fost inundat şi la suprafaţă au ajuns cadavrele celor care au trădat ”societatea”.

Societatea aici nu se referă la Ordin, ci chiar la societatea umană, la umanitate, iar cei care au trădat-o sunt acei iniţiaţi care s-au folosit de cunoştinţele acumulate în folosul lor personal şi nu întru progresul omenirii. La fel riscă şi Balahate în cazul în care va trăda. El va pluti etern în apele din Limbo, fără a avea însă posibilitatea de a remedia situaţia.

Cum poată să fie această senzaţie? Am să încerc o descriere puţin exagerată. Dacă vă imaginaţi un cosmonaut pe Lună sau pe Staţia spaţială internaţională, care face ceva greşit şi ajunge să plutească în spaţiu fără posibilitatea de a fi recuperat. Este o plutire continuă iar singura lui speranţă rămâne să se termine oxigenul şi să moară. Dar nu se întâmplă aşa. În Limbo el are veşnic oxigen, şi este

sortit să plutească în spaţiu vid, gol, inclusiv fără stele pentru o eternitate.

Iniţiatul ajuns la acest grad înţelege gravitatea faptelor sale şi întrevede responsabilitatea majoră pe care o va purta în sine, faţă de întreaga umanitate.

După ce i se amintesc aceste aspecte el este dus să depună un nou jurământ, iar din gravitatea celor descrise anterior nu mai este un jurământ faţă de Ordin sau faţă de Societate, este un jurământ faţă de sine. Şi din nou avem dualitatea cu valenţele ei interioare şi exterioare. Dacă până acum depunea un jurământ faţă de lumea exterioară şi lucra în interiorul său, acum el trebuie să jure faţă de interiorul fiinţei sale şi să lucreze în exterior.

Pregătit fiind să primească noile învăţături îi sunt comunicate Adevărul despre divinitate şi arta astronomiei (care în Egiptul Antic nu era diferenţiată de astrologie, dar care în sec. al XVIII-lea se afirmase ca ştiinţă, aşa cum înţelegem noi astăzi termenul). El trebuia să participe seara la observările astronomice şi să contribuie la lucrările în folosul societăţii.

Ce aduce aşa de spectaculos acest grad? Cunoaşterea Divinităţii. Dacă până acum iniţiatul căuta să se cunoască pe sine, mai exact esenţa lui divină – spiritul, cunoscând-o acum va cunoaşte însăşi Divinitatea. Poate sună pretenţios pentru unii, dar dacă ne întoarcem la Tăbliţele de Smarald (ceea ce este sus este precum ceea ce este jos, şi ceea ce este jos este precum ceea ce este sus, ca împreună să

formeze unitatea unui singur lucru), atunci afirmaţiile din ”Crata Repoa” nu mai par atât de deplasate.

El primea astfel Cunoaşterea zeilor şi aici putem înţelege, de la adevărata geneză a omenirii până la istoria atemporală a lumii, orice. Oricum ar fi fost, aceste învăţături erau extrem de importante, pentru că ele trebuia aplicate în folosul umanităţii.

Arta Stelelor face referire indubitabil la astronomie, termen care dă titlul acestui nou grad, Astronomus.

Conform scării iniţiatice a castelor din Egipt, acest grad corespunde Preoţilor sau Văzătorilor. Dacă interpretăm limbajul zeilor ca fiind astrele şi circulaţia planetelor pe cer, atunci înţelegem de ce preoţii erau instruiţi în arta astronomiei. Ei trebuiau să vadă, sau să prevadă ceea ce oamenii de rând nu puteau. Ei erau astfel în slujba oamenilor.

Responsabilitatea era imensă pentru că în acele timpuri întreaga civilizaţie egipteană depindea de mediul înconjurător pentru a-şi asigura existenţa. Nivelul Nilului era esenţial, fenomenele meteorologice, climatice, etc. toate trebuia prevăzute pentru a putea reacţiona la timp şi a-şi perpetua existenţa ca popor.

Aici ne putem imagina şi pe trădători. Dacă un preot ar fi folosit informaţiile despre vreme pentru el, ar fi achiziţionat vaste provizii de cereale şi ar fi omis să transmită că ar urma o secetă, el ar câştiga extrem de bine de pe urma comerţului în acea

perioadă, dar cei care nu şi-ar permite să achiziţioneze cerealele de la el ar muri de foame.

Eu văd inclusiv în faptul că caverna undea are loc ceremonia gradului trei a fost inundată o posibilă interpretare moralizatoare. Poate unul dintre preoţi a ţinut pentru el rezultatul observaţiilor astronomice referitoare la inundarea luncii Nilului şi, urmărind ceva mârşav şi egoist, a ajuns chiar el victima inundaţiilor.

În plan ocult, mai actual zilelor noastre, dar la fel de valabil ca şi exemplele anterioare, ne putem imagina ce putere are un om care deţine o informaţie la bursă şi o foloseşte în scopuri malefice, egoiste. Poate destabiliza întreaga economie a Terrei. La fel şi cel care deţine informaţii cu privire la un teribil atentat şi nu le foloseşte în folosul umanităţii.

Din această perspectivă trebuie înţeleasă şi avertizarea asupra astrologilor şi a horoscopului. Acestea sunt manifestări minuscule, egoiste, rezumate la viaţa personală a cuiva şi sunt considerate o risipă de către adevăraţii astronomi, cei în folosul societăţii. În vremuri antice cei care conduceau destinele oamenilor erau conştienţi de valoarea timpului, şi să ”citeşti în stele” unei cucoane dacă se va mărita vreodată, când poţi preveni un cataclism, era cu siguranţă considerat inutil şi dispreţuit.

Au fost şi vor fi mereu ”magi” care vor sfătui conducătorii ce este bine să facă şi ce nu, sau când este bine să o facă şi când nu. Chiar dacă pare ceva

desprins din basm, odată ce ai acumulat suficientă experienţă pe tărâmul ştiinţelor oculte, cu siguranţă vei găsi în basme multe adevăruri.

”Crata Repoa” a apărut puţin timp înainte de a se naşte şi sistemul lui Adam Weishaupt, Ordinul Iluminaţilor din Bavaria. Ştim, aşa cum am zis şi în deschidere, că cei doi presupuşi autori ai acestui pamflet nu erau membri în noul Ordin. Cu siguranţă, având în vedere poziţia lor socială şi practicile lor în cadrul diverselor societăţi iniţiatice, în special Franc-masoneria, ei erau bine informaţi despre intenţiile şi metodele noului grup.

Pasărea Phoenix este atribuită soarelui pe când Ibisul (cocorul) este un aspect lunar. Aflăm că Astronomii ”Crata Repoa” îi dispreţuiau pe cei care iroseau arta şi care şi-au ales ca simbol (parolă) pasărea Phoenix.

Dacă prin Ordinul lui Adam Weishaupt se urmărea o destabilizare a bisericii, de altfel foarte lăudabilă având în vedere abuzurile care se comiteau atunci în numele religiei, Illuminati nu aveau nici un interes faţă de credinţă şi riscau să o distrugă şi pe aceasta în ”cruciadele” lor.

Societatea ”Crata Repoa” era condusă, dacă ea a existat realmente sau nu, de oameni care înţelegeau să facă diferenţa între Religie şi Credinţă. Credinţa este la fel de necesară omului ca şi aerul, religia este însă o interpretare, o manifestare a credinţei care de cele mai multe ori e folosită în detrimentul oamenilor, ca ei să poată fi manipulaţi.

Iisus nu avea religie, el practica Credinţa în Tatăl său.

Să crezi în ceva superior omului este natural şi îţi deschide orizontul către cunoaştere şi către Adevăr. Să crezi într-un Dumnezeu care stă prin nori pe undeva şi te pândeşte dacă mergi la biserică sau nu duminica, sau dacă te-ai spălat pe mână după ce ai fost la baie, este absurd, aberant şi limitant din toate punctele de vedere.

Probabil că asta s-a urmărit prin apariţia ”Crata Repoa”, o alternativă mai sănătoasă la revolta atât de necesară pornită de cei care gândeau precum întemeietorii Ordinul Iluminati. Nu ştiu cine a câştigat, dar pasărea Phoenix de pe sigiliul Statelor Unite ale Americii (propus iniţial) a fost înlocuit de un Vultur, care din punctul meu de vedere aduce mai uşor a cocor decât a pasăre Phoenix. Şi în general nu prea întâlnim în heraldică motivul păsării Phoenix.

Când şi instrucţia gradului se încheia, noul Astonomus era dus în faţa Porţii Zeilor, care se deschidea şi îi permitea accesul într-o încăpere unde erau reprezentate grafic toate manifestările Divinităţii iar Demiurges îi relata întreaga istorie a lor, fără a mai omite nimic. Tot acolo îi era prezentată şi filiaţia Ordinului (supraveghetori trecuţi) şi primea ”listele”cu toţi membrii Ordinului, indiferent pe unde erau răspândiţi.

”Supraveghetorii trecuţi” pot fi abordaţi ca fiind de fapt o filiaţie vie de la primul fondator al Ordinului până la Demiurges actual. De ce spun o

filiaţie vie? Şi Nick Farrell în analiza sa vorbeşte despre posibilitatea de a contacta ”învăţători” trecuţi fie prin mijloace convenţionale, fie prin intermediul planului astral.

Nu vreau să spun mai mult decât este necesar dar de multe ori avem impresia că cineva ne ghidează în luarea anumitor decizii. Unii numesc fenomenul intuiţie, alţii îngeri păzitori, alţi şansă. De ce să nu admitem atunci că ar exista şi nişte ”învăţători superiori” care ne influenţează acţiunile din viaţa noastră, fie că o vrem conştient sau doar la nivel de subconştient.

Am avut multe experienţe cu Planul Astral şi contrar la tot ce se zvoneşte despre gradul ridicat de risc la care se supune cineva când accesează acel plan, eu zic că nimic nu se poate întâmpla fără voia noastră.

Sfatul meu este ca în momentul în care încercaţi exerciţiile de meditaţie propuse în diversele manuale, să repetaţi în gând că nimic din ceea ce nu vreţi nu se va întâmpla şi că voi sunteţi cei care decideţi cât de departe vreţi să mergeţi în explorarea acestui plan.

Este greu de imaginat că Ordinul a ajuns să fie răspândit în lumea întreagă, şi că cineva deţinea liste cu acei membri. Tocmai că fiind vorba de astronomie, care are o latură adâncită în planul astral, acei membri să fie iniţiaţi ai ordinului pe care noul Astronomus putea să îi consulte.

Textul face referire la un ”dans preoţesc” adică un gest pe care doar Astronomus îl ştia şi îl făcea, şi care era în acord cu circulaţia stelelor. În ton cu cele spuse mai sus, cred că este de fapt vorba aici despre o meditaţie, un ritual care să îl transpună pe iniţiat în starea de a consulta planul astral şi alte entităţi prin planul astral.

Astfel de practici care alterează conştiinţa sunt întâlnite în toate culturile la preoţi, fie că este vorba de şamani, fie că este vorba de sufişti sau de călugări ortodocşi. În unele locuri pe lângă anumitele gesturi rituale se foloseau şi substanţe psiho-active, aşa cum am mai spus.

Dansul, descris în ”de Saltatione” a lui Lucian, figurează un balet care începe din antichitate şi care se regăseşte în civilizaţia greacă şi romană. Cu siguranţă ştim că în ştiinţa spiritului vorbim de simboluri şi alegorii, nu de termeni autodefiniţi, putem înţelege din referinţele făcute de Lucian tocmai o metodă de alterare a stării de conştiinţă. Menţionez aici că alterarea stării de conştiinţă nu trebuie privită ca un efect negativ ci ca o modificare, o transformare, care la rândul ei poate să fie benefică sau nu.

Parola la gradul Astronomus este Ibis care înseamnă cocor. Explicaţia termenului este dată aici cam aleatoriu pentru că nici Ibisul şi nici cocorul nu sunt simboluri ale vigilenţei. Ibisul este însă una din manifestările lui Thoth, zeul care a inventat scrisul şi magia la egipteni, Hermes la greci.

Tarotul este numit şi ”Cartea lui Thoth” în anumite cercuri de iniţiaţi şi cu siguranţă şi aceasta este o unealtă pentru a accesa planuri superioare de conştiinţă, pentru că ştim să dispreţuim divinaţia cotidiană pe subiecte infime. Nu am să intru în detalii cu privire la acest sistem aici, dar literatura este vastă şi şcolile de Tarot la fel, astfel încât doritorii care vor să aprofundeze această Tradiţie, o pot face foarte uşor şi economic.

În încheiere vreau să menţionez faptul că aproape toate Ordinele iniţiatice, dar în special cele derivate din Tradiţia Golden Dawn sau din Tradiţia Roza-Cruce, transmit cunoaşterea cu privire la planurile superioare de conştiinţă, la entităţile care le locuiesc şi totodată la metode de a le accesa. De asemenea aceste Ordine sunt conduse în nucleul lor de către ”Superiori necunoscuţi”, aşa cum este cazul în Martinism sau în anumite rituri ale Franc-masoneriei. Nimic nou sub soare din punctul acesta de vedere.

Desigur fiecare este liber să decidă pentru el ce crede şi ce nu, ce păstrează şi ce aruncă la gunoi. Libertatea de conştiinţă este mai presus de orice, şi oricine, individ sau sistem, spune altceva şi arată altceva trebuie considerat ”minciună” de la început.

8. AL ŞAPTELEA GRAD

1) Propheta sau mai mult Saphenath Pancah, Omul care cunoaşte Secretele.

Acesta este Ultimul şi cel mai excelent grad, în care toate Secretele erau explicate mai amănunţit. Astronomus nu putea fără permisiunea şi încuviinţarea regelui, Demiurges şi a tuturor membrilor înalţi să primească acest grad.

Ei ţineau pentru aceasta procesiuni publice, în care tot timpul arătau poporului sanctuarele. Această procesiune era denumită Pamylach **2)**.

Odată ce acestea se încheiau, se furişau noaptea din oraş, unde erau anumite case, care erau construite în patrulater şi aveau diferite camere, care erau splendid pictate şi reprezentau viaţa omului **3)**.

Aceste case erau numite Maneras **4)** *pentru că poporul de rând credea că ele ar avea o legătură specială cu înlăturatul Manes. Când ajungeau în aceste case, care erau cu multe coloane înconjurate, pe care apăreau alternant un sphinx şi un sarcofag, i se dădea noului Prophete o băutură Oimellas* **5)** *şi i se comunica pe urmă că toate probele s-au încheiat.*

După primea o cruce cu o însemnătate specială, pe care trebuia să o poarte mereu **6)**.

El primea o frumoasă îmbrăcăminte albă în dungi şi destul de largă aşa numită Etangi.

Acoperământul capului era patrulater.

Semnul distinct era în principal acesta, obişnuia să îşi încrucişeze mâinile împreună în mânecile lui largi **7)**.

Acum îi era tăiat tot părul **8)**.

Pe urmă primea permisiunea de a citi toate cărţile secrete, care erau scrise în limba Amonică, la care primea cifrul şi era numit lemn de construcţie regal **9)**.

Cel mai mare privilegiu pe care îl primea consta în faptul că puteau ajuta regii în alegeri **10)**.

Cuvântul lui era Adon **11)**.

El putea, după o precisă perioadă de timp, să obţină oficii în Societate şi să devină Demiurges.

1) Jamblychus de Mysteriis Aegypt.
2) se numea Oris Circumcifio. Tăierea limbii.
3) Voyage de Lucas en Egypte.
4) Morgă
5) presupusă băutură făcută din vin şi miere. Athenaeus Lib. 9.
6) Rufinus Lib. II. Cap. 29.
7) Porphyrius de Abstinentia.
8) Pierius Lib. 32. Grand Cabinet Romain p.66.
9) Plutarch de amore fraterno. Diodorus Siculus in Additionibus.
10) Synesus de Prouidenita.
11) Historiae Deorum Syntagma primum Lilio Greg. Autore p.2.

Acest ultim grad este foarte interesant din perspectiva numelui pe care îl poartă. Dacă ”Propheta” este cât se poate de inteligibil (făcând referire la atributele unui profet), altfel stau lucrurile

cu numele ” Saphenath Pancah”. Acesta pare să fie o corupere a numelui egiptean ” Zaphenath-paneah” şi este numele pe care Faraonul i l-a dat lui Iosif (Geneza 41:45: ”*Faraon i-a pus lui Iosif numele Ţafnat-Paneah şi i-a dat-o de soţie pe Asnat, fiica lui Poti-Fera, preotul din Iliopolis.*.” (Tafnat-Paneah: nume egiptean care poate însemna „A zis Dumnezeu: El e viu” sau „omul care ştie tot”. O alta forma a numelui lui Putifar sau „Heliopolis”; localitate la nord-est de actualul Cairo, centrul cultului lui Ra, zeul solar.)).

Să analizăm în cele ce urmează personajul biblic Iosif. Iosif era al 11-lea fiu al lui Iacob / Israel. Mama lui era Raşela. El mai avea 11 fraţi şi o soră. Iosif a avut două vise care au adus ura fraţilor săi: primul „*Eram la câmp cu toţii şi legam snopi. Snopii mei stăteau drept, iar ai voştri se plecau spre ai mei*“; al doilea „*se părea că soarele, luna şi unsprezece stele se aplecau şi se închinau în faţa mea*“. Aceste vise de supremaţie au făcut pe fraţii lui să comploteze împotriva sa şi a ajuns să fie vândut drept sclav unor egipteni. În Egipt, Iosif se remarcă prin interpretarea viselor a doi servanţi ai Faraonului. Mai târziu, şi Faraonul are un vis pe care i-l interpretează Iosif: vor fi şapte ani de bogăţie şi şapte de sărăcie, acest lucru permiţându-i Faraonului să adune provizii. Datorită lui Iosif, Egiptul vindea cereale popoarelor vecine înfometate iar Faraonul îl numeşte vizir şi îi dă nume egiptean. Circumstanţele sunt de aşa natură încât Iosif se împacă cu fraţii săi şi

familia lui se reuneşte. Iosif avea doi fii: Manase (în cinstea lui Dumnezeu, care a făcut să îşi ierte fraţii), şi Efraim (în cinstea numelui lui Dumnezeu că l-a făcut să fie prosper).

În rezumat cam acesta ar fi povestea lui Iosif iar cei interesaţi pot citi varianta completă în Biblie, cartea Facerii.

Revenind la numele pe care l-a primit de la Faraon, însemnătatea lui este dezbătută de rabini şi învăţaţii în Kabbalah şi primi mai multe variante: prima este ”cel care revelează secretele”; a doua ”Divinitatea vorbeşte şi el trăieşte”; a treia ”cel care este numit Anakh” iar a patra ”Provizia mea este Divinitatea, cea vie”. Vedem aici diverse atribute care pot fi atribuite lui Iosif.

Dacă în gradul anterior a învăţat secretele cum să prevestească diverse evenimente şi să ia contact cu entităţi prin planul astral, în acest grad deducem că este vorba de aplicarea acestor învăţături în folosul societăţii. Tocmai de aceea atât Faraonul cât şi Demiurges, dar şi toţi Propheta ai Ordinului trebuiau să îşi dea acordul pentru a fi primit în acest ultim grad.

Odată cu o putere imensă vine şi o responsabilitate imensă, iar cei care conduceau Ordinul cât şi cei care conduceau „societatea civilă” trebuiau să se asigure că viitorul Propheta îşi va duce la îndeplinire responsabilităţile. Pe măsură ce ne apropiem de Adevăr puterea noastră spirituală creşte

şi o dată cu ea se amplifică şi efectele pe care le putem avea asupra lumii profane dar şi cea spirituale.

Dacă era considerat demn de acest ultim grad se organiza o procesiune publică în care erau prezentate cele sfinte poporului. În cadrul acestei procesiuni avea loc şi ritualul de circumcizie a limbii. Dacă înainte de primul grad, penisul era circumcis – simbol al naturii inferioare a omului, acum limba lui era circumcisă – simbol al purificării naturii superioare.

După ce festivităţile erau finalizate, toţi Propheta împreună cu iniţiatul se retrăgeau în afara oraşului unde era nişte case de formă patrulateră, frumos decorate cu vieţile oamenilor. Desigur înţelegem aici că este vorba de un cimitir iar acele case patrulatere sunt mormintele anumitor personalităţi. În Egiptul antic doar oamenii foarte importanţi în societate erau înmormântaţi în sarcofag iar sarcofagul era pictat cu diverse scene din viaţa acelui om.

Sesizăm că în acest grad se închide cercul iniţiatic. A început în mormânt, a fost circumcis, acum a ajuns din nou printre morminte şi suportă o nouă circumcizie. Locul era numit ”Maneras” iar explicaţia din nota de subsol este ”morgă” pentru că populaţia credea că aici se îndepărtează ” Manes”. Manes erau nişte entităţi spirituale a morţilor, sufletele lor care încă mai rămâneau o perioadă de timp legate de corpul fizic. Ar fi deci un loc în care se pregăteau morţii înainte de mumificare.

Aceste case erau înconjurate de coloane pe care apăreau reprezentate alternant un sfinx şi un sarcofag. Aici i se dădea să bea un lichid numit Oimelas (o băutură din vin şi miere) şi era anunţat că au fost finalizate toate probele.

Chiar dacă la prima analiză putem deduce că în acel loc se făceau exorcizări, adică alte purificări, textul ne indică că de fapt aşa credeau doar oamenii de rând.

Manes aduce foarte aproape de termenul Manu, o divinitate hindusă care este de fapt arhetipul omului. Conform tradiţiei lor acesta este primul om după cataclisme şi nimicirea umanităţii. În tradiţia Kabbalah întâlnim acelaşi arhetip cu numele Adam Kadmon, omul arhetipal.

Dacă acceptăm această interpretare, adăugăm şi cele învăţate în gradul anterior (învăţătorii omenirii), reluăm descrierea acestui grad ”*în care Secretele erau explicate mai amănunţit*” atunci nu este imposibil să întrevedem un contact direct al noului Propheta cu Adam Kadmon iar băutura folosită să fie un puternic halucinogen care să permită această legătură.

În acelaşi timp putem da o formă mai uşor digerabilă pentru unii şi anume că iniţiatul ajunge aici în deplină conştientizare a naturii sale şi trăieşte o comuniune perfectă cu spiritul, eu-l superior.

Prefer totuşi varianta în care se ajungea la contactul cu ”Superiorul necunoscut” care urma să îl ghideze de acum înainte şi astfel să ia deciziile cele

mai bune pentru omenire…sau este cumva acelaşi lucru cu Eul nostru superior a cărui manifestare primară am identificat-o ca fiind intuiţia?

Să nu uităm că în abordarea lumii spirituale totul este simbol, iar simbolul revelează în aceeaşi măsură în care ascunde.

”Saphenath Pancah” primea acum o cruce specială pe care trebuia să o poarte mereu asupra sa. Această cruce nu este altceva decât simbolul ANKH de care am pomenit mai devreme iar acum vom aborda în detaliu această ”unealtă”.

Semnificaţia acestei cruci este ”viaţa eternă”. Ankh apare şi sub denumirea de ”Crux Ansata” – crucea cu mâner, ”suflul vieţii”, ”cheia Nilului”. Ce este interesant de observat este apariţia acestui simbol alături de fiecare din zeităţile egiptene, indiferent de culte. Asta înseamnă că la baza fiecărei forme stă o singură credinţă şi anume, viaţa după moarte – nemurirea sufletului. Aceasta este esenţa tuturor religiilor şi în zilele noastre: toate proclamă o viaţă după moarte şi nemurirea sufletului. Restul sunt detalii şi aspecte care dau acestei Credinţe o formă ”uşor digerabilă” locului în care este practicată.

Care este atunci Secretul Suprem revelat în acest ultim grad? Faptul că toate religiile sunt de fapt la fel, manifestările unei singure Credinţe, vehicul al unui singur Adevăr. La fel este şi omul – fiecare din noi este o manifestare particulară, adaptată condiţiilor de viaţă în spaţiul în care trăim, a aceleiaşi şi unice surse de viaţă, Spiritul. Când vom înţelege

acest lucru, lumea în care trăim va arăta cu totul altfel.

Să înţelegem deci că Adevărul este unul etern, indivizibil, indestructibil, ”Lumina, Adevărul şi Viaţa” iar acest lucru era făcut cunoscut noului Propheta în acest grad.

Mai jos este reprezentat zeul Thoth cu capul de ibis şi Ankh în mână.

Veşmintele lui erau albe, cu dungi şi suficient de largi, sub forma unei robe cu mâneci, care se numea Etangi.

Acoperământul capului era patrulater. În nici–o descriere cuprinsă în vreun text sau în vre-o pictură murală nu vedem preoţii egipteni purtând căciuli pătrate. Aici este vorba probabil de un simbol al Ordinului care poate fi considerat, aşa cum mulţi cercetători ai ”Crata Repoa” au afirmat, ca trasarea geometrică a cercului în pătrat. Aceasta ar fi o reprezentare a spiritului in materie, realitatea lumii materiale.

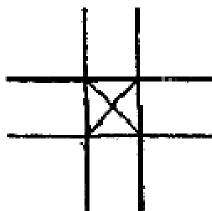
Semnul său era să ţină mâinile împreunate

ascunse în mânecile robei, probabil ca aluzie la un ciclu complet. Dacă ar fi să considerăm sensul esoteric al acestui ciclu am zice că ar fi un circuit închis al diverselor energii pe care iniţiatul ştie acum să le controleze.

El era ras în cap. Acest gest vine ca simbol al elevaţiei spirituale la care Propheta a ajuns. În vârful capului există o zonă, ”Foramen parietale” – gaura parietală, care era considerată canalul prin care Lumina circulă în om. Eliberarea acesteia coincide cu deschiderea celui de al treilea ochi, glanda pineală, fiind astfel un simbol al Iluminării.

În final îi era permis să citească scrierile secrete care erau scrise în limba lui Amon. El primea şi cheia prin care le putea descifra, iar numele ei era ”*lemn de construcţie regal*” sau mai exact ”*grinde*”. Desigur forma acestei chei este cunoscută Franc-masonilor. Nota de subsol ne trimite la Plutarh iar acolo găsim descrisă această cheie: ”era formată din două bârne paralele intersectate de alte două bârne paralele”. Sistemul este clar împrumutat din tradiţia franc-masonică, pe filieră templieră şi rosi-cruciana Contele Cagliostro în noul său rit masonic de origine egipteană, implementat în 1784, dă cheia de mai jos.

Nu voi detalia cum se aplică acest cifru pentru că nu consider că este relevant pentru tema de faţă, dar cine este curios poate găsi ”manualul de utilizare” în textul unuia din

gradele practicate de Cagliostro.

Unul de prerogativele Propheta era că ajutau regii în luarea deciziilor. Ei erau sfătuitorii direcţi ai regelui, şi cuvântul lor era ultimul în orice chestiune. Acelaşi lucru l-a spus Faraonul şi despre Iosif: chiar dacă el este Faraonul, toţi vor asculta de Iosif.

Cuvântul gradului era ”Adon” care înseamnă ”Stăpân, Dumnezeu”. Nota de subsol ne indică însă altceva. În textul propus, ”*Historiae Deorum Gentilium SYNTAGMA PRIMVM, LILIO GREGORIO GYRALDO autore*” – pentru că la aceasta face referinţă, menţionează că cuvântul din patru litere vine să înlocuiască cuvântul inefabil al divinităţii, Tetragamaton. Acest cuvânt este Y H V H. Presupunem deci că, deoarece acest grad conţine toate secretele, iniţiatul învăţa pronunţia numelui divinităţii. Moise a primit această învăţătură de la rugul aprins şi se presupune, conform tradiţiei, că preoţii evrei se întâlneau o dată pe an în Sfânta Sfintelor şi pronunţau acest nume. Era singura dată în an când era permisă rostirea numelui divinităţii.

Tetragrama este un simbol magic în primul rând, care pe lângă că nu poate fi pronunţată corect, nici nu pare să fie înţeleasă corect de către mulţi dintre practicanţii Artei.

Întâlnim acest grup de litere cu funcţia de cuvânt de trecere şi în gradele înalte ale Ritului Scoţian Antic şi Acceptat. Asta mă face să cred că autorii broşurii au avut acces la ritualurile gradelor înalte ale anumitor rituri de perfecţie, dar mai constat

că poate au înţeles mai bine rolul acestui cuvânt, lăsându-l să fie descoperit în ultimul grad.

Odată cu trecerea timpului, Propheta putea să ocupe funcţii în cadrul Ordinului şi să ajungă chiar şi Demiurges. Cu alte cuvinte abia cei care ajungeau la gradul de Propheta putea accede la funcţii în Ordin, inclusiv cea de ”Mare Maestru”.

Analizând elementele ultimului grad este evident că doar câţiva dădeau dovadă de perseverenţa, spiritul de sacrificiu, răbdarea şi forţa necesară să ajungă aici. Cei care ajungeau aici se bucurau de cele mai înalte privilegii, dar vorbim aici de privilegiile Cunoaşterii Adevărului.

Desigur putem nega existenţa unei astfel de Societăţi Iniţiatice, pentru că nu vedem urmele ei în peisajul multitudinii de Ordine Iniţiatice sau pseudo-iniţiatice. Contează mai puţin asta, cât contează faptul că autorul sau autorii acestui sistem au identificat multe nereguli în societăţile vremii şi au încercat să le corecteze propunând această variantă.

În altă ordine de idei şi despre Ordinul Iluminaţilor din Bavaria a lui Adam Weishaupt avem tot atâtea informaţii cât avem şi despre ”Crata Repoa”. Într-adevăr anul acesta a apărut o carte care descrie sistemul iniţiatic al ordinului bavarez şi aduce multă lumină asupra filozofiei, organizării şi funcţionării acestuia.

Vreau să spun că toată lumea este sigură de existenţa ”Iluminaţilor” despre care avem tot atâtea dovezi cât despre sistemul ”Crata Repoa”, de care

însă prea puţini au auzit. Concluziile le trage fiecare pentru el.

În continuarea gradului şapte sunt date detalii cu privire la îmbrăcămintea fiecărui ”ofiţer” al Ordinului şi forma în care se sărbătorea banchetul. Alte obiceiuri comune societăţilor iniţiatice şi în special Franc-masoneriei unde după fiecare întâlnire (Ţinută) se organizează un banchet (Agapă). Fiecare ”Ofiţer” are însemnele sale proprii aşa cum le au şi practicanţii tradiţiei Golden Dawn, a Franc-masoneriei sau a oricărei organizaţii şi societăţi.

9. CONCLUZII

Am ajuns la finalul acestei prezentări şi mă simt dator să trag câteva concluzii cu privire la ”Crata Repoa” şi la comentariul de faţă.

În primul rând vreau să reamintesc că, chiar dacă au existat diverse sisteme iniţiatice asemănătoare, este greu de dovedit existenţa unei societăţi sau a unui ordin ”Crata Repoa” care să respecte în tocmai cele descrise în broşură. Poate textul este o ”schiţă”, iar pe baza ei şi-au făcut apariţia nenumăratele ordine magice. Nu ştiu, şi este puţin important pentru valoarea acestui sistem.

Ce este atunci ”Crata Repoa”? Este exact o descriere a procesului de iniţiere, de trezire şi de iluminare. Prin alegoriile expuse aici, şi vreau să fie clar că nimic din ce s-a scris până acum nu are şi nu trebuie să aibă o valoare literară sau să fie înţeles ad-literam, autorii manuscrisului doresc să ilustreze procesul de transmutare a condiţiei umane, de la om bun la om şi mai bun. Mă repet, dar acesta este problema majorităţii Iniţiaţilor care eşuează pe calea spre Adevăr. Nu înţeleg sau uită că aici totul este SIMBOL.

Şirul alegoriilor prezentate în broşură descriu procesul prin care spiritul ”căzut pe pământ” poate ajunge să dobândească din nou calităţile lui primordiale, dar atâta timp cât este încarnat va avea mereu restricţiile materiale.

Avem o scară pe care trebuie să urcăm. Are la fel de multe trepte ca şi la coborâre, iar acele trepte au fost explicate în gradele sistemului ”Crata Repoa”. Este necesar să înţelegem cum am căzut, ca să ne putem ridica. Totul se învârte în jurul nostru şi doar noi avem puterea de a schimba ceva. Din cauza acesta Iniţiatul în acest sistem este ţinut mare parte din perioadă în întuneric, în compania morţii, cufundat în conflicte cu ”umbre”, adică el este forţat să poarte un război de eliberare cu el însăşi.

Nu putem cunoaşte lumina până nu am învins întunericul, dar nu vorbim aici de o ”nimicire” a acestuia ci de înfrângere, o victorie asupra lui.

Inclusiv capul lui Typhon este benefic şi chiar necesar pentru că altfel nu ar putea exista nimic. Răul trebuie folosit pentru a ne curăţa, pentru a învăţa ca pe urmă să evoluăm urcând scara gradelor.

Pe calea iniţiatică ajungem de cele mai multe ori în impas, cădem în depresii şi ajungem la capătul puterilor. Nu e nimic diferit faţă de cei profani (adică neiniţiaţi). Tumultul vieţii de zi cu zi apasă şi pe unul şi pe altul la fel de tare. Iniţiaţii însă sunt conştienţi de ce li se întâmplă, de cauze şi efecte, şi întrevăd o ieşire din abis: purificarea sinelui.

Ca să înţelegem mai uşor despre ce este vorba voi da un exemplu extrem de curent în societatea umană: Depresiile. Nivelul de stres, grijile, lupta continuă pentru acumulare ne fac să cădem în stări depresive. În lumea civilizată, când se ajunge aici, se consultă un psiholog, un psihiatru sau un psihanalist. În ţările mai ”conservatoare” această funcţie este preluată de către duhovnic. Nu intru aici în statistică şi nu am să judec care este mai eficient după numărul de rezultate, pentru că este mai mult decât evident. Acest aspect trebuie însă privit la nivel individual: fiecare merge acolo unde se simte bine şi acolo unde rezonează cel mai bine.

Exact acelaşi lucru îl face şi iniţiatul. Conştient de sine, pentru că a văzut Lumina la primul grad, el se duce în interiorul lui şi acolo, înarmat cu uneltele şi armele primite la fiecare grad, îşi învinge ”umbrele” sau demonii.

Albert Pike zicea că Franc-masoneria este un martiraj către Lumină, dus atât de individ cât şi de ordin. Şi avea perfectă dreptate. Iniţiatul este un martir pentru că el este sortit morţii, dar scopul morţii sale este unul nobil: renaşterea în Lumină.

Am auzit de la cineva care îmi reproşa că prin simbolismul acestor Ordine se sugerează de fapt membrilor ideea de sinucidere. Şi chiar dacă au existat câteva cazuri de sinucideri individuale şi chiar şi colective, acestea ţin de culte şi secte, şi nu de ordine iniţiatice. Aici totul este simbol şi chiar dacă vorbim despre moarte, este o moarte simbolică. Cel care recurge la un gest atât de prostesc precum sinuciderea, este clar că nu a înţeles absolut nimic din toată Opera pe care s-a angajat să o îndeplinească în cadrul Ordinului, indiferent care ar fi acesta.

Datoria noastră aici este faţă de această lume şi faţă de această încarnare. Misiunea noastră este aici şi acum. Astfel trebuie să fie şi eforturile noastre de a ne transforma în ceea ce Franc-masoneria numeşte ”oameni şi mai buni”. Iar ”Crata Repoa” nu face altceva decât să traseze „foaia de parcurs” a acestui proces.

Citind fiecare grad în parte, gândind la cele explicate, analizând şi meditând asupra simbolurilor putem să folosim ”Crata Repoa” ca un sistem de vindecare spirituală. Şi nu atribui prea multe merite acestui sistem, pentru că dacă realizăm că noi trebuie să ne învingem singuri ”umbrele” şi începem să o facem, constatăm că ne-am transformat. Mircea

Eliade numeşte acest proces ”transformarea regimului ontologic al omului”. De ce zic transformare, pentru că ”umbrele” odată învinse nu se mai întorc înapoi, deci noi devenim altceva, nu altcineva.

În plus, Iniţiatul descris în ”Crata Repoa” este precum iniţiatul din antichitate: el studiază absolut totul şi acumulează cunoştinţe din toate domeniile. Atunci s-a înţeles necesitatea de Cunoaştere pe care acum o rezumăm la înmagazinarea a felurite şi majoritatea inutile informaţii. În ziua de azi marea majoritate ajung aici în vânătoarea după grade şi onoruri, fără să înţeleagă nici măcar o secundă că ele nu valorează nimic, deşi a fost avertizat de la început.

Am întâlnit pe cineva care dorea să devină mason pentru diverse avantaje materiale şi politice. A rămas foarte repede dezamăgit, şi la întrebarea: ”ai fost avertizat că aici nu vei găsi aşa ceva, de ce eşti dezamăgit?” el a replicat: ”pentru că acelea sunt doar o conspiraţie care ascunde de fapt opusul” iar răspunsul a fost: ”şi totuşi nu ai găsit ceea ce ai căutat…”. Trebuie să înţelegem că mintea noastră este o unealtă. Cu ea ne putem construi sau dărâma. De multe ori, insuficient de maturi fiind, unii nu realizează importanţa de a învăţa să controlezi această unealtă şi se lasă duşi de iluziile şi meschinăriile gândurilor lor, chiar în detrimentul realităţii.

Tocmai de aceea iniţiatul este un om al lumii nu un sihastru. El se confruntă cu acele gânduri zi de

zi, dar înţelege importanţa şi învaţă să controleze această unealtă. Cum? Simplu! El identifică ”umbrele” şi le învinge; o ia de păr pe Meduza şi îi retează capul; ajunge să îl dea de pământ pe Typhon şi îi retează capul. Pornind de la nesemnificativele ”umbre” infime, treptat ajungem la cele mai întunecate porniri ale naturii noastre.

Orice Iniţiere ca ea să aibă un efect, iar Iniţiatul trebuie să o resimtă în viaţa de zi cu zi. Dacă el nu simte nimic diferit, dacă nu se schimbă nimic în viaţa lui, înseamnă că iniţierea lui a fost una sterilă. Am întâlnit oameni care au ajuns la un înalt grad de Cunoaştere a Adevărului care îmi ziceau că au pierdut afacerea pe care o făceau, sau familia lor, sau şi-au schimbat anturajul, sau au trecut prin diverse boli fizice, etc. Şi atunci mă întrebam de ce aş vrea să trec prin asta? Şi tot de la ei primeam răspunsul: o parte ziceau că pe urmă au dezvoltat cea mai prosperă afacere, că au cea mai fericită relaţie, că au cei mai calzi oameni în jurul lor, etc. Sau ceea ce cred eu că este şi mai impresionant, unii chiar ziceau că nu au nevoie de nimic din toate câte le-au avut.

Nu de multe ori avem un job care ne epuizează fizic şi psihic, inclusiv o afacere proprie. Nu de multe ori avem o relaţie care fie ne seacă de puteri, fie devine atât de banală că o resimţim ca o frână în calea noastră, nu de multe ori facem lucruri în compania / anturajul nostru pe care le regretăm a doua zi, etc. De fiecare dată facem compromisuri pentru că aşa ştim noi să analizăm lucrurile.

Odată ce începem să înţelegem cum funcţionăm, care este scopul vieţii noastre, ce este bine şi ce este rău, ajungem să cântărim lucrurile altfel în balanţă. Vom face compromisuri totdeauna dar ele vor aduce rezultate în acord cu esenţa noastră, cu dorinţa noastră reală, nu cu nevoile artificiale închipuite şi insuflate pe diferite căi.

Avem datoria de face noi pentru noi validă iniţierea. Este atât de splendidă lumea dincolo de cuvinte, şi este păcat să ne rezumăm doar la titlul unui grad când avem posibilitatea să pătrundem dincolo de el.

Asta vor să arate şi autorii ”Crata Repoa”, că iniţierea este reală, că ea are rezultate palpabile, că iniţiatul este un om al lumii implicat în societate, că el trebuie să fie bine informat, că trebuie să se cunoască şi că trebuie să evolueze.

Alegoria prezentată în broşura de 32 de pagini apărută în 1770 vine poate ca un răspuns la o necesitate. Necesitatea de a readuce iniţiatul şi ordinele iniţiatice pe calea lor corectă. Ea marchează o reîntoarcere, dacă o pot numi aşa, la valorile şi utilitatea iniţială a societăţilor iniţiatice. Iar pentru a marca reîntoarcerea a fost ales simbolismul Egiptului antic şi al Preoţilor egipteni.

Cam aceasta ar fi prezentarea sistemului de iniţiere ”Crata Repoa” în viziunea mea şi, bineînţeles, după interpretarea mea. Fiecare este liber să găsească el însuşi valorile simbolurilor acestui Ordin şi să lucreze cu ele după cum crede de cuviinţă.

10. BIBLIOGRAFIE

1. Nick Farrell - The Hidden Path Behind Initiation, 2014 Magical Order of the Aurora Aurea.
2. Manly P Hall - Freemasonry of the Ancient Egyptians, 1999 Philosophical Research Society.
3. Carroll ”Poke” - RunyonThe Seventh Ray, Book III, The Green Ray, 2001 The Church of the Hermetic Sciences.
4. Crata Repoa – 1770, 1778, 1785, 1821.
5. Josef Wages - The Secret School Of Wisdom - The Authentic Rituals and Doctrines of the Illuminati, 2015 Lewis Masonic.
6. Arhivele Sodalitas Rosae+Crucis et Solis Alati.

CUPRINS

Colecția "Calea Inițiatică", apărută în cadrul editurii AVV 13 Publishing, regrupează volume despre diverse Societăți și Ordine Inițiatice mai mult sau mai puțin cunoscute. Scopul acestei colecții este de a face cunoscute cât mai multe dintre aceste sisteme astfel încât cei interesați, profani sau inițiați, să aibă acces la informații cât mai exacte.

În România acest domeniu este foarte puțin cunoscut și se rezumă la tema genera "Franc-masoneria" și tocmai pentru a îmbunătății situația de față am decis să publicăm acest gen de informații în cadrul unei colecții separate, dedicată în exclusivitate sistemelor inițiatice universale.

Primul volum este dedicat sistemului "Crata Repoa" apărut în Germania și a cărui primă dovadă de existență o reprezintă o broșură de 32 de pagini, făcută publică în 1770, care descrie fiecare grad în parte, pregătirile preliminarii inițierii și câteva detalii organizatorice. Această Societate folosește simbolurile Egiptului antic și pretinde a reda sistemul de inițiere în "vechea societate inițiatică a preoților egipteni".

În prezentul volum, autorul oferă o traducere exactă a textului publicat în 1770 și propune a analiză sistematică pas cu pas asupra etapelor inițierii, a simbolismului folosit, a relațiilor dintre acest sistem și altele contemporane dar și viitoare, indicând posibilitatea ca această "schiță" să stea la construcția viitoarelor ordine inițiatice. Analiza cuprinde și o perspectivă personală a autorului ca urmare a studiului și practicilor din acest tip de societăți.

Desigur fiecare dintre cititori este liber să creadă sau să nu cele trasate aici și este la fel de liber să interpreteze textul original după voia și posibilitățile lui, respectând libertatea de conștiință a fiecăruia.

ISBN 9786069395011

www.avv13publishing.ro